

LUIGI MENGHINI

ASEDIUL

EDITURA
BRÂNCUȘI

LUIGI MENGHINI

ASEDIUL

Traducere: Vasile Sichitiu

(L'ASSEDIO, 1981)

Prezentarea autorului

Tema abordată de roman ar fi meritat, poate, mai multe pagini decât cele care au rezultat din ultima redactare. Subiectele atinse, de fapt, chiar dacă sunt destul de clasice pentru literatura SF, mi-au oferit atâtea şi atâtea posibilităţi de divagaţie încât am avut nevoie de o îndelungată analiză pentru a feri aventura de dezavantajele unei tratări prea retrospective.

Nodul crucial al variantei alese s-a născut din caracterizarea personajelor, care, independent de punctele de plecare, devin pe parcurs complexe extrem de moderne (chiar şi când nu au vrut să fie) şi cu o netă tendinţă hamletiană. Un autor ar trebui să fie ceva mai stăpân pe propriile creaturi, dar în cazul meu, poate şi pentru că simt o deosebită plăcere când scriu, ele au fost cele care au luat iniţiativa, aproape că fiecare dintre ele voia să-şi motiveze acţiunile, să înţeleagă şi să se facă înţelese. În fazele succesive de corectură, am făcut îndreptările necesare şi îi las pe cititori să descopere portretul psihologic al personajelor după gustul şi imaginaţia lor, pentru că şi acolo mi-am impus să le creionez sumar.

O discuţie mai amănunţită merită, în schimb, evenimentele narate. Să le schematizez. şi să le clasific mi se pare imposibil: din anumite motive este aproape o sfidare la adresa experienţelor mele anterioare de Space Opera; din alte motive însă, chiar fără astronave şi abisuri siderale, împrumută de la acestea unele concepte de acţiune, de neprevăzut, plauzibile.

„Asediul” din titlu se reface după miticul război al Troiei, dar bineînţeles că nu-i o reconstrucţie istorică, mai ales că Agamemnon şi Hector se găsesc în situaţia de a trebui să înfrunte duşmani pe care Homer, în capodopera sa, nu-i putea nici măcar imagina, chiar dacă opera lui, în unele aspecte, este mai ancorată în ştiinţifico-fantastic decât a mea. Paralel cu asediul epic se mai desfăşoară un altul. Dar oraşul ameninţat nu are nici turnuri, nici ziduri: este o modernă metropolă europeană, şi primejdia care se abate asupra ei poate să asume, prin simbolism, cele mai întunecate ameninţări ale actualei noastre civilizaţii.

Între agresori şi agresaţi nu există hotar, iar între cele două comunităţi în pericol se ţese o legătură inconştientă ale cărei capete îşi au sorgintea într-o acropolă contemporană: un centru de cercetare universitar cu o anexă clinică medicală.

Elementele citate sunt incomplete, însă suficiente pentru a putea anticipa complexitatea unei confruntări şi imprevizibilul rezultat final. Dar n-are rost să mă apreciez singur; intenţia mea a fost aceea de a scrie un roman al cărui normal conţinut ştiinţifico-fantastic să coexiste cu o firavă analiză socială, să realizez o lucrare care să concretizeze plăcerea de a citi şi pretenţia de a oferi un mesaj asupra căruia să se poată reflecta. Nu ştiu dacă am reuşit, dar îmi doresc ca răspunsul cititorilor să fie favorabil.

Luigi MENGHINI

Capitolul întâi

— Vedeţi, domnule profesor, suferinţa mea nu este legată de aspecte fizice precise, dar eu ştiu că nu mă simt bine, chiar dacă reuşesc să ascund atât de bine durerea încât ceilalţi nici nu-şi dau seama. Soţul meu, Dodo, prietenele mele… toţi mă cred sănătoasă tun. Desigur, am un aspect foarte tineresc, arăt mai puţini ani decât am în realitate… Dodo îmi spune mereu că mă preferă celor de vârsta lui; dumneavoastră credeţi că este sincer?

— Este foarte probabil, doamnă Brumel, foarte probabil – recunoscu persuasiv profesorul Stephan Hoodlige. Însă acum vă rog să-mi descrieţi simptomele care vă determină să presupuneţi că aţi avea o tumoare pe creier: migrene, ameţeli, amnezii…

Femeia, care se află întinsă pe pătucul în stil imperial din centrul cabinetului, suspină.

— Nu mă credeţi, domnule profesor? murmură ea cu o voce slabă care nu se prea potrivea cu faţa marcată de trecerea anilor şi acoperită de un fard gros.

— E încă prea devreme pentru a pune un diagnostic – încercă omul să o asigure.

— Dumneavoastră sunteţi atât de bun – se tângui doamna, în timp ce tot răsucea între degete colierul de perle care îi înconjura cu mai multe şiruri gâtul lung şi uscăţiv.

— Este de datoria mea să îmi vindec aproapele – îi aminti clinicianul, şi o răsplăti cu un forţat zâmbet profesional.

Femeia îi răspunse cu o privire plină de recunoştinţă care

se concretiza întotdeauna şi prin generoase donaţii făcute Institutului Central pentru Boli Mintale.

— Sunt sigură că am o boală grea – afirmă ea apoi cu o resemnare plină de stoicism. Este ca o presimţire pe care am avut-o în ziua vernisajului: Dodo îşi expunea tablourile sale într-o galerie de artă din Londra. Este un tânăr promiţător şi eu mă străduiesc să-l ajut…

Hoodlige lăsă avalanşa de vorbe să se năpustească în cabinet şi, afişând un viu interes, se lăsă în voia propriilor gânduri. Cu coada ochiului însă iscodi, prin perdelele pe jumătate date la o parte, parcul inundat de caldul soare care anunţa venirea apropiată a verii: iarba de pe pajişti, marii tei frunzoşi, câteva grupuri de studenţi care se deplasau spre laboratoarele de anatomie. Când se plictisi şi de lumea de afară, se îndeletnici să numere arabescurile tapiţeriei.

Vocea monotonă a pacientei continua să curgă neostenită, urmând cu fidelitate cele mai complicate meandre ale unei traume fără sfârşit.

După ce trecu foarte mult timp, omul se hotărî, cu mişcări discrete, să dezvelească ceasul de mână: mai erau doar puţine minute până în momentul eliberării. Cu un semn graţios o făcu atentă pe doamna Brumei şi îi zâmbi.

— Cred că avem suficiente elemente pentru o primă analiză – o întrerupse el.

— E un caz grav? întrebă ea cu o undă de speranţă.

— Să zicem că este un caz interesant – răspunse profesorul cu gravitate. De fiecare dată când ne încumetăm să studiem creierul omenesc, ne aflăm în faţa unui organ complex şi misterios care face practic imposibilă o evaluare imediată a realităţii. Dumneavoastră în mod categoric suferiţi de o stare de nelinişte independentă de orice configuraţie patologică internă. Cred că se impune, înainte de orice, o cură psihică: multă odihnă şi o viaţă mai puţin stresantă. În al doilea rând va trebui să vă faceţi şi nişte

analize de laborator.

Femeia se aşeză pe pătuc şi îl scrută întrebătoare pe savant.

— Nu credeţi în prezenţa unei tumori?

— Un diagnostic este prematur – murmură Hoodlige. Dar în proporţie de nouăzeci la sută este exclus.

Doamna reacţionă cu un zâmbet de satisfacţie.

— Aşadar în proporţie de zece la sută pot avea dreptate?

— Desigur – admise profesorul, dornic să vină în întâmpinarea maniilor autodistructive ale pacientei. Un examen de specialitate va rezolva definitiv problema. În institutul nostru avem laboratoare de avangardă; vă pot fixa o întrevedere cu un coleg…

— Oh, nu! interveni repede femeia. Nu mă părăsiţi, eu am încredere în metodele dumneavoastră,

— Înţeleg – răspunse celălalt contrariat. Cum doriţi dumneavoastră, voi face tot posibilul să vă ajut.

— Mabel, soţia rectorului, mi-a vorbit despre miraculoasa dumneavoastră invenţie: sonda mintală – adăugă bătrâna doamnă. De ce nu mă vindecaţi cu ajutorul ei? Simt că îmi va fi tare folositoare.

Hoodlige zâmbi cu răceală.

— Este un dispozitiv prea puţin pus la punct, suntem abia în faza de experiment… nu văd cum ar putea să fie utilă: cazul dumneavoastră presupune o metodologie cu totul şi cu totul specială.

— Sunt sigură că ea va fi salvarea mea! afirmă ea extaziată.

— Vă doresc să fie aşa – zâmbi omul, care ajunsese la limita suportabilului. Acum însă, dacă nu vă supăraţi, aş avea ceva foarte important de făcut. După cum ştiţi, în acest institut suntem implicaţi, în afara profesiei de medic, şi în învăţământ, şi în cercetare…

— Înţeleg, domnule profesor, înţeleg – cloncăni femeia. Voi reveni. Am nevoie de tratamentul prescris de

dumneavoastră. Toţi ştiu că sunteţi un geniu.

— Mă confundaţi – replică clinicianul şi, înainte ca ea să poată adăuga şi altceva, o însoţi până la uşă.

Odată rămas singur, se grăbi să deschidă larg ferestrele pentru a ieşi din încăpere dulceagul miros de deodorant de violete. Respiră îmbătat aerul proaspăt al zilei. Ca întotdeauna, după o şedinţă de genul acela, se întrebă dacă acel aspect al activităţii sale avea sau nu sens. Poate că ar fi fost mai bine să renunţe la ambiţii, la prieteniile oamenilor influenţi, la strălucita carieră în Institut, pentru a se dedica exclusiv cercetării, să caute ceva care să-l mulţumească mai mult… Dar era, oare, în stare să ia o asemenea hotărâre? Scrută încet cu privirea pavilioanele din partea de nord a clinicii: nişte văluri de ciment alb presărate cu ciungi de reflexele argintii ale geamurilor. Acolo erau clădirile unde se vindecau bolile grave, şi în acel loc nu intra în discuţie viaţa mondenă. Dar salariile erau mici, pacienţii proveneau din rândul celor cu modeste mijloace financiare, şi gărzile erau extrem de grele.

Nu, Stephan Hoodlige nu avea curajul să pornească din nou de la zero tocmai acum când era aproape de succes. Se retrase în umbra rafinatului său cabinet şi, cu gesturi mecanice, îşi consultă programul zilei; o şedinţă administrativă, două ore de curs cu studenţii din ultimul an, care erau cu toţii nişte tineri pricepuţi. Poate că printre ei va găsi pe cineva în stare să-l ajute. La patruzeci şi cinci de ani un om nu este bătrân, dar are parcă mai mult curaj dacă se află lângă el un elev care să continue pe acelaşi drum… În mod inevitabil se gândi la Ivan, fiul său de la care se putea aştepta la foarte puţin. Simţi cum sufletul i se umple de amărăciune.

— Sunt la Ateneu – îi aminti el secretarei şi ieşi.

Cum ajunse afară, trase cu putere aer în plămâni bucurându-se de miresmele dătătoare de viaţă ale parcului şi, încet, dar foarte încet, se însenină.

Capitolul al doilea

— Au venit! strigă o voce de tânăr, care acoperi zgomotele molcome ale clădirii. Aheii au debarcat pe coastă!

Vestea răsună pe coridoare, printre masivele coloane de piatră, şi puse capăt veseliei comesenilor.

Priam, bătrânul stăpân al cetăţii, puse pe masă cupa lui de vin dens şi aromat şi scrută cu o privire mută chipul încruntat al fiului său cel mare. Hector răspunse cu un semn din cap, se ridică de la masă şi se îndreptă spre locul de unde venise strigătul.

Nimeni nu îndrăzni să vorbească. În încăperea unde se adunaseră fiii regelui, prieteni şi servitori, se instală pe neaşteptate o tristă atmosferă care nu prevestea nimic bun. Când moştenitorul tronului apăru din nou, toate privirile se îndreptară spre el.

— Sunt mulţi? întrebă bătrânul cârmuitor.

— Destui – răspunse Hector. Ciobanul care i-a văzut nu ştie să numere, dar ne asigură că navele lor au umplut plaja.

Se opri pentru a-şi ţintui privirea acuzatoare asupra lui Paris şi continuă:

— Dacă au venit atât de mulţi, nu va fi îndeajuns să le dăm femeia înapoi: trebuie să-i îmbunăm şi cu aur.

— Nu! exclamă Priam. Dacă Destinul vrea să fie război, atunci va fi război. E prea târziu să mai ducem tratative.

— Dacă au lăsat Grecia ca să moară pe pământul nostru, se vor căi! afirmă Paris înflăcărat. Tinerii din Troia sunt

nerăbdători să-şi scalde gloria în sângele lor.

Mulţi dintre comeseni se ridicară în picioare şi proslăviră cuvintele acelui tânăr prinţ preferat de Venera şi dăruit de zei cu frumuseţe. Acesta, satisfăcut, îşi aranjă şuviţele de păr auriu, care în fuga discursului îi căzuseră pe faţă, şi zâmbi.

— Vezi, tată, oamenii tăi nu aşteaptă decât să se bată.

— Este o prostie să ne riscăm viaţa pentru un fleac pe care orice bordel din Licia sau din Pergam l-ar putea satisface – comentă cu amărăciune Hector, insensibil la efervescenţa războinicilor.

Paris, înveninat, îşi răsturnă jilţul şi îşi înfruntă fratele:

— Nimeni nu are dreptul să vorbească aşa despre soţia mea! ameninţă el.

— Mai este unul, dincolo de dealuri, care foloseşte acelaşi titlu pentru aceeaşi femeie – răspunse fratele cel mai liniştit. Unul care are mai multe drepturi decât tine.

— Elena mi-a fost hărăzită de către zei, şi dacă Menelau a preferat să moară pe pământurile Ilionului şi nu în confortabilul său pat, o să aibă ceea ce merită.

— Dacă, într-adevăr, zeii te-ar ajuta, ei ar fi scufundat deja flota lor în largul mării – murmură ironic moştenitorul tronului. Nu te amăgi, suntem singuri în faţa primejdiei.

— Nu blestema, Hector, – interveni Anchise, invitat acolo împreună cu fiii săi. Zeii ne-au ocrotit întotdeauna, şi nu este treaba noastră să ne amestecăm în planurile lor. Toţi ştim câte lupte şi ce dezastru presupune un război, dar nu ne vom opune niciodată voinţei Olimpului.

— Şi aşa va fi – conchise Priam, cu inima neagră. Dar să nu ne pierdem vremea cu vorbe, mai bine să ne gândim să trimitem soli la aliaţii noştri şi să ne pregătim de luptă. În câteva zile îi vom trimite pe barbari de unde au venit, indiferent dacă sunt mânaţi la luptă de dorinţa de a jefui, sau de a răzbuna onoarea patului regal.

Nimeni nu îndrăzni să dea vreo replică. Unul câte unul,

cei de faţă ieşiră copleşiţi de gânduri. Hector rămase singur în faţa mesei încărcate de bucate, bântuit de presimţiri întunecate. Un pas uşor în spatele său îl făcu să se însenineze. Râse fără să se întoarcă şi spuse:

— Nu-i frumos să tragi cu urechea la petrecerile bărbaţilor.

Două braţe gingaşe îi încolăciră gâtul, şi un căpşor brun se aplecă peste al său.

— Nu eu am tras cu urechea… ci voi aţi vorbit cu voce tare. Era imposibil să nu ascult – protestă fata.

— Trebuia să-ţi astupi urechile.

— N-am cum. De multe ori vocile mi se nasc pe dinăuntru şi mi-e frică să rămân singură cu ele… Nu le înţeleg – protestă Casandra.

Hector se întoarse şi o trase spre el pe sora sa.

— Ai ochii roşii. Ai plâns? observă el.

— Va fi război şi presimt că vom muri cu toţii.

Moştenitorul tronului îi mângâie cu gingăşie părul.

— Aşa ţi-au spus vocile?

— Da. Chiar şi acum aud una: prevesteşte zile îndurerate, vorbeşte de rivalităţi care vor dura mult timp.

— Nu trebuie să te temi: noi vom fi învingătorii, şi eu o să-ţi dăruiesc penajul unui coif grecesc – o asigură Hector.

Casandra clătină din cap. Chipul său plăpând, firav, căpătă o vigoare neaşteptată, o forţă invizibilă, dar care îşi făcu simţită prezenţa. Râsul ei argintiu străbătu prin măreţia salonului, atrăgând privirile curioase, dar şi îngrijorate, ale unor roabe care se îndeletniceau să cureţe masa; câinii încetară să mai roadă oasele pe care comesenii le aruncaseră pe jos, şi se ascunseră speriaţi în cuştile lor. Întreaga încăpere păru că se înclină în faţa acelui cântec de bucurie. Apoi, pe neaşteptate, fata încetă să mai râdă, deveni serioasă şi dădu la o parte braţele fratelui.

— O să se verse mult sânge… – gemu ea şi parcurse

spaţiul care o separa de coridor dându-se înapoi ca racul. Dispăru după o coloană, reapăru puţin după aceea şi, în sfârşit, fugi plângând.

— Vino înapoi, Casandra – o chemă Hector.

Rămase singur, luă în mâini o cupă cu vin şi sorbi cu tristeţe. Nebunia care pusese stăpânire pe mintea fetei îi dădea din ce în ce mai mult de gândit. Preoţii atribuiau starea ei sufletească iubirii pentru zeul Apollo, dar el era sigur că o asemenea judecată răspundea mai degrabă dorinţei de a-i face pe plac regelui decât realităţii. Prea multe evenimente nefaste erau atribuite zeilor, chiar şi acel război. Puse pe masă potirul şi, fără niciun chef, se hotărî să se ridice. Se pregătea pentru luptă şi, ca viitor rege, trebuia să fie un exemplu pentru ceilalţi.

Cuvintele ieşeau pe rând într-o linişte încărcată de tensiune. Numai bustul plin de demnitate al lui Esculap rămăsese cu seninătate indiferent faţă de cele întâmplate. De la înălţimea unei coloane care fusese construită dintr-un material asemănător marmurei, dintr-un loc izolat, cu ochii săi albi şi goi, observa grupul de studenţi care rămăseseră cu gura căscată.

Ceva mai departe, puţin în afara centrului atenţiei, se afla catedra de la care profesorul Hoodlige evalua satisfăcut rezultatele experimentului.

În spaţiul liber dintre băncile ocupate de studenţi şi catedră, zăcea Paul Hasley, întins pe un pat ambulatoriu oarecare. Avea capul legat cu o reţea argintie de sârme metalice legate prin numeroase tuburi de un panou cu semnale luminoase. Tânărul avea ochii închişi şi continua să pronunţe fraze al căror sens era cât se poate de clar ascultătorilor. Povestirea se prelungi, plină de siguranţă, vreme de câteva minute, apoi deveni fragmentară, intercalată cu vorbe obscure, sunete fără noimă.

Hoodlige îl făcu atent pe Martinez, asistentul său, şi-i

şopti:

— Pentru astăzi ajunge, subiectul a vorbit prea mult. Ocupă-te să reduci gradat frecvenţa Sondei.

Apoi, cu un ton al vocii mai dulce şi mai profund, continuă:

— Paul, acum totul s-a terminat… relaxează-te, o să număr până la trei şi tu vei deschide ochii…

— Domnule profesor.

Hoodlige încruntă din sprâncene şi îl privi întrebător pe studentul care îl întrerupsese.

— Da, Cary – spuse el.

— Vă rog să-mi iertaţi obrăznicia, dar nu este cumva posibil să mai continuăm încă puţin experimentul? Este incredibil cât de realist poate să fie subiectul povestit de Paul.

— Înţeleg – zâmbi Hoodlige. Preferaţi să ascultaţi războiul Troiei decât elucubraţiile mele ştiinţifice despre mintea umană.

— Oh, nu, domnule – se grăbi să explice tânărul. Nu asta am vrut să spun.

— Sonda mentală pe care tocmai o experimentăm nu a fost creată pentru a ne distra aproapele, – continuă savantul – ci pentru a-l ajuta. Va fi o adevărată nenorocire dacă mâine-poimâine, exercitându-vă profesia, vă veţi lăsa atraşi mai mult de aspectul exterior al faptelor, decât de semnificaţia lor. Noi explorăm subconştientul pentru a putea ajunge la răul care chinuie mintea omenească. Întâmplarea că un subiect în stare de hipnoză electrostatică povesteşte lucruri interesante nu trebuie să ne depărteze de scopul pe care-l avem. Sonda este un instrument încă rudimentar în care se împletesc principii vechi şi teorii noi. Dar în ziua în care vom reuşi să; ne limpezim cunoştinţele pe care le avem despre ea, vom fi în stare să călăuzim subiectul hipnotizat spre o autoanaliză interioară, spre a-şi cerceta trecutul, experienţele şi traumele pe care le-a

suferit. Creierul este o maşină care înregistrează conştiincios tot ceea ce simţurile îi transmit din momentul formării sale şi până la moarte. Fiecare clipă a vieţii, mai mult sau mai puţin conştientă, este memorată, însă totul se pierde datorită incapacităţii omului de a-şi scotoci propriul intelect. A depăşi această limită înseamnă a-l face pe om şi mai stăpân pe sine însuşi. Acest aparat ne va permite să pătrundem în mod empiric în colţurile cele mai îndepărtate ale subconştientului.

„Probabil că Paul, într-un timp trecut al existenţei sale, a asistat la un spectacol sau a citit o carte despre Homer şi a tras concluzii personale pe care le-a înmagazinat în mintea sa. Redeşteptarea amintirii lor a fost pur întâmplătoare: putea să apară o experienţă sentimentală, un vis din copilărie… sau cine ştie ce alt eveniment pe care subiectul l-a trăit în mod real. Este de presupus că există o legătură între ariile amintirilor care apar, frecvenţa undelor electromagnetice şi impulsuri, poziţia ventuzelor de iradiaţie şi volumul cranian. Aceste experimente îşi propun să descopere legile fizice după care se stabileşte această corelaţie. Aşadar este limpede că, dacă tocmai Consiliul Institutului ne-a permis să ne abatem de la programa şcolară pentru a ne lărgi cunoştinţele şi cu, aspecte legate de invenţia mea, nu a făcut-o fără niciun interes. Sonda mentală se poate dovedi a fi ceva extrem de important, şi sper că înţelegeţi acest lucru; pe de altă parte, aceste experienţe sunt o dovadă în acest sens.

Acum este vremea să ne ocupăm de pacientul nostru. Unu, doi, trei… Paul, trezeşte-te!”

Tânărul întins pe pat scutură din cap şi, cu greutate, deschise ochii.

— Bine ai venit din Troia – îl întâmpină Stephan cu bunăvoinţă.

— Troia? întrebă zăpăcit Paul, căutând să descifreze pe chipurile amuzate ale colegilor de curs vreo explicaţie.

Apoi, cu un suspin, adăugă:

— Am spus multe prostii, domnule profesor?

— Deloc – îl linişti acesta. De altfel, ştii foarte bine că, dacă ar fi apărut ceva deosebit de personal, aş fi întrerupt imediat experimentul.

Paul se aşeză pe marginea pătucului şi îşi eliberă tâmplele de ventuze.

— Scuzaţi-mi curiozitatea, – insistă el – dar ce este Troia?

— Este o cetate antică din Turcia: nu ai citit niciodată mitologia greacă?

— Ca să fiu sincer, nu mi-au plăcut niciodată poveştile – observă mirat studentul.

— Vor avea grijă colegii să te informeze despre tot – îl întrerupse Hoodlige. Oricum, te asigur că reportajul tău despre începutul războiului descris de Homer în Iliada a fost foarte captivant. Unii ar fi vrut chiar să continuăm experimentul, pentru ca tu să povesteşti mai departe… Însă lecţia de astăzi s-a terminat; ne vom deplasa cu toţii în laboratorul de analize limfatice, şi nu uitaţi să luaţi halatele. Ştiţi că rectorul este foarte sever în privinţa asta.

Capitolul al treilea

Altarul fusese construit în grabă din pietre roşiatice mâncate de vânt; iar acum toţi, constructori, sclavi, oameni aflaţi sub arme, care se îngrămădeau pe plajă, dar mai ales prinţii ahei, aşteptau răspunsul preotului. Însă Calcha nu lua în seamă neliniştea lor. El aşteptase răbdător ca grămada de lemne să ardă complet pe rugul înălţat; împărţise cu gesturi calme interiorul iedului sacrificat; iar acum zăbovea privind îndelung ficatul, ca şi cum i-ar fi fost greu să interpreteze voinţa zeilor.

Miron, revenindu-şi după oboseala pricinuită de traversarea mării, privea scena de pe un loc mai înalt, ghemuit pe o stâncă ce-i oferea o vedere mai bună.

— Ai vorbit? îl întrebă Cresus, un rob al lui Ulise, care, la fel ca el, îl urmase pe stăpânul său din Itaca în acea bătălie.

— Drace – răspunse Miron făcând un gest de dezamăgire din braţe. Dacă mai continuă aşa, se va face întuneric, vor amâna bătălia şi va trebui să punem tabăra aici. O să muncim ca nişte robi să pregătim cortul lui Ulise…

Celălalt îi dădu dreptate, făcând o grimasă, şi suspină.

— Am aruncat şi maţele din mine în această călătorie pe mare, îmi mai rămânea doar să petrec noaptea sub cerul liber – adăugă el melancolic.

— Dar eu care am fost de rând la vâsle? protestă la rândul său Miron. Dacă mi-aş fi închipuit că o să trudesc ca un rob, m-aş, fi străduit să mă ţin deoparte…

— De ce, te crezi cumva un domn? rânji Cresus scărpinându-se pe spinare.

— Nu, însă mi-am oferit serviciile lui Ulise pentru a plăti o datorie pe care o avea. tatăl meu faţă de el… La întoarcerea acasă o să fiu un om liber.

Cresus se tolăni pe jos.

— E mai bine să fii orb cu burta plină, decât un păduchios flămând – pronunţă el o sentinţă, cu un aer de superioritate. În palatul din Itaca eu sunt cineva…

— Taci, animalule – îl mustră Miron ridicându-şi capul. Calcha se pregăteşte să vorbească.

Într-adevăr, ghicitorul pusese la locul lui pumnalul de sacrificiu şi se trezise din transa în care căzuse.

— Zeii ne sunt favorabili – murmură încet, jenat de o greutate invizibilă.

Acele cuvinte electrizară mulţimea strânsă în jur. Se auzi întâi un vuiet de voci, apoi sunetul lăncilor izbite de scuturi, care răsună printre dealurile din jur descompus într-un ritm asurzitor.

Prinţii greci, adunaţi în primele rânduri ale şirurilor de ostaşi, îşi aruncau priviri pline de satisfacţie. Numai preotul nu participă la euforia lor. Coborî încet treptele improvizate care duceau la altar şi se retrase.

— Ce e cu el? mormăi Cresus.

— Toţi cei care au harul de a vorbi cu zeii sunt niţel cam nebuni – spuse Miron. Ceea ce contează este doar faptul că în noaptea asta o să facem de petrecanie Troiei…

— Pentru un simplu cioban, vezi prea departe – interveni o voce ironică în spatele său.

Robul se albi la faţă şi coborî din punctul său de observaţie. Schiţă un zâmbet şi se grăbi să-şi plece capul în faţa lui Ulise, stăpânul din Itaca.

— Calcha ne-a prezis victoria, dar nu şi timpul în care o vom obţine – urmă acesta.. Ai grijă să întinzi cortul, nu vreau să-mi petrec noaptea sub cerul liber.

— Aşa voi face, aşa voi face – mormăi încâlcit Miron şi continuă să se închine în mod repetat, chiar şi când

stăpânul său dispăruse în mulţimea de soldaţi.

— Este o adevărată nenorocire să fii rob – se tângui el după aceea. Acum aş putea să am şi eu coiful şi scutul meu şi să jefuiesc pe vreun gras negustor troian.

— Mie îmi ajunge să asist la bătălie – adăugă Cresus. Astfel, imediat ce văd inamicul pus pe fugă, mă duc să jefuiesc. Sunt foarte bogaţi asiaticii aceştia: aur, stofe, roabe…

— Cu vreo câteva piese de aur aş reuşi să mă răscumpăr şi să mă întorc liber în Itaca – visă cu ochii deschişi Miron.

Gândurile îşi pierdură şirul în mintea celor doi oameni. Încetară să mai târască acoperişul gros, făcut din mai multe piei de capră cusute între ele, şi priviră cum ariergarda armatei aheilor dispărea dincolo de înălţimi.

— Nu cred că Ulise o să aibă nevoie de cort – conchise Miron. El este un pesimist din naştere, deci eu presimt că deja din această noapte va dormi în Troia.

— Şi noi ne trudim degeaba – admise mâhnit prietenul. Priveşte, toţi ceilalţi sclavi au luat-o după soldaţi, toţi sclavii au dispărut, numai noi am rămas aici…

Nici nu mai fu nevoie să mai adauge altceva; lăsară totul baltă şi începură şi ei să alerge după restul armatei. Înaintară sub soare vreme de un ceas, nepăsându-le de căldură, de oboseală, de zgârieturile tufişurilor pe unde treceau. Apoi, pe neaşteptate, când ieşiră dintr-o pădurice de pini mediteraneeni, se pomeniră în faţa cetăţii care se ridică măreaţă pe un deal. Gâfâind, se opriră să o privească: era enormă. Era împrejmuită de puternice ziduri întunecate pe care se ridicau din când în când turnuri. În interior, pe terenurile în pantă, se vedeau multe colibe cu acoperişul din paie, ascuns în spatele clădirilor masive ale superbelor palate, ca nişte oi fricoase. Ceva mai sus, cetăţuia îşi ocrotea locuinţele cu un nou rând de ziduri, iar în centru, pe o stâncă, iată palatul regal, din coloane de marmură, întărit de contraforturi, în interiorul căruia se mai

vedeau şi ţarcurile pentru animale, şi unele coroane verzi care ieşeau peste ziduri, cea ce demonstra existenţa a numeroase curţi. Nu se vedea niciun semn de viaţă pe străzile sufocate de umbra clădirilor: toată populaţia cetăţii se îngrămădise în spatele zidului exterior şi aştepta în linişte.

Pe câmpul din faţă, cele două armate erau separate de o distanţă de vreo sută de metri.

— Nu a început încă lupta – murmură Cresus cu vocea ştrangulată de emoţie şi de oboseală.

— Priveşte scuturile acelea: reflectează razele soarelui ca şi cum ar fi de aur… valorează cât câteva oi – observă celălalt, fascinat. Să ne apropiem.

— Eşti nebun! protestă prietenul său. Vrei să te alegi cu o săgeată?… Mai bine să mergem acolo jos, unde sunt şi ceilalţi servitori; aici suntem izolaţi, şi dacă iese vreun troian…

Miron se văzu nevoit să-i dea dreptate, mâhnit. Măcar dacă ar fi avut o armură, o spadă…

Deodată aerul se umplu de blesteme şi de insulte. Câţiva, din când în când, făceau câţiva paşi înainte şi-i înjurau pe duşmani. Dar repede, la şuieratul lăncilor celorlalţi, se retrăgeau printre ai lor.

— Acela este Menelau – observă un bătrân în spatele lui Cresus, şi arătă un războinic cu un coif care avea creasta lungă şi neagră, şi care se desprinsese din rândurile aheilor. La apariţia sa nimeni nu mai îndrăzni să vorbească.

— Paris! urlă el mânios. Ieşi în faţă! Sunt Menelau.

Un car de luptă ieşi din rândurile troienilor.

— Iată-mă! răspunse prinţul troian. Credeam că ai preferat să-ţi ascunzi coarnele în tainicul tău palat, decât să le arăţi în public.

— Lumea o să vadă cadavrul tău! mârâi adversarul, şi îi alergă în întâmpinare.

Acesta fu semnalul. De o parte şi de alta, formaţiile de

luptă se desfăcură şi, urlând, se năpustiră asupra duşmanilor. Peste toate nu domnea decât surdul zgomot al armelor de bronz care zăngăneau printre ei. Şi acest zgomot surd se înălţa peste vârfurile domoale ale dealurilor şi peste trunchiurile răsucite ale măslinilor.

Mulţimea de luptători se transformă într-un furnicar de corpuri care ba se dilata, ba se strângea, ba se rotea valvârtej într-o îmbulzeală de nedescris.

— Suntem pe punctul de a învinge – pronunţă sentenţios Miron cu siguranţă. Peste puţin vom intra în cetate.

— De unde ştii? întrebă Cresus mirat. Eu nu reuşesc să disting nimic.

— Aşa a spus Calcha, prostule – replică servitorul. Zeii sunt cu noi: Jupiter, Iunona, Marte, Minerva… toţi aşadar.

— Aşa o fi, însă acolo jos trebuie să fie o căldură infernală: nu ştiu cum de reuşesc să reziste cu armurile alea pe ei… – murmură Cresus.

Şi ca o confirmare a celor spuse, după prima zvâcnire se observă o diminuare a ritmului bătăliei. Numeroşi soldaţi începură să se îndepărteze de câmpul de bătaie şi să se îndrepte în direcţia opusă, unii dintre ei şchiopătând, alţii ajutând vreun prieten rănit, alţii arătând că au tolba goală, armele rupte sau vreun braţ însângerat.

Cum începură să se aştearnă primele umbre ale înserării, molcoma revărsare dinspre câmpul de bătaie deveni tot mai susţinută, şi doar puţini îndărătnici mai rămaseră să încheie conturile cu vreo câteva cadavre căzute la pământ.

— Dar cum… nu se mai luptă? tresări Miron.

— Peste puţin se va face întuneric – răspunse bătrânul din spatele lor. O lasă pentru mâine… sau pentru poimâine, cine ştie? Totul s-ar putea însă reduce şi la o răscumpărare. Troia este bogată, şi-ar putea cumpăra cu uşurinţă propria linişte.

— Şi Elena? Onoarea aheilor?

Bătrânul rob zâmbi.

— Am văzut multe războaie neterminate, chiar dacă, la întoarcerea acasă, s-a vorbit mult de acte de eroism, cântăreţii s-au luat la întrecere să proslăvească ba vitejia unuia, ba pe a altuia… Deocamdată, în noaptea asta, o să dormim adânc.

Acele cuvinte îl loviră pe Miron ca un fulger.

— Cortul!… – se cutremură el din tot trupul. Dacă nu-l pregătim, Ulise ne va pune pielea pe băţ.

Nu mai adăugă nimic, se ridică în picioare şi alergă spre mare, imitat de Cresus.

Şi ultimii luptători părăsiseră câmpul de bătălie. Furia de acum câteva ore se potolise: acum, soldaţilor le era foame, sete, somn.

Troia putea să mai aştepte.

Biroul, cufundat în semiîntuneric, era slab luminat de o veioză aşezată pe birou şi de clipitul conţinu şi răutăcios ale luminilor fără numele oraşului, care răzbăteau de dincolo de fereastra deschisă. Restul Institutului era cufundat în tăcere.

Hoodlige se lăsă pe speteaza, fotoliului, copleşit de mâhnire.

— S-a întâmplat din nou… – murmură el.

Berry Meade nu înţelese, şi aşteptă îngăduitoare ca profesorul să-i explice totul. Iar bărbatul, într-adevăr, reluă:

— Acest război al Troiei începe să devină o obsesie. Este deja cel de-al patrulea subiect supus acţiunii sondei mentale care povesteşte evenimente narate în Iliada… iar fiecare dintre ei continuă povestirea din locul unde a lăsat-o cel de dinaintea lui, povestind faptele cu un realism desăvârşit. Este ca şi cum studenţii mei şi-ar petrece timpul studiind mitologia.

Ea nu îşi ascunse mirarea.

— Am auzit ceva bârfindu-se în legătură cu asta – afirmă ea. Se pare că toate aceste lecţii au un mare succes printre

studenţi. Dar bine înţeles că nu mă gândeam că sunt nişte reportaje din Grecia antică.

— Este adevărat, sala de curs este întotdeauna foarte aglomerată, şi risc să întrerup experimentele în clasă – admise profesorul cu amărăciune. Toţi se lasă sugestionaţi de întâmplări mai mult decât de realitatea ştiinţifică a invenţiei mele. Dacă voi continua tot aşa o să mă umplu de ridicol…

— N-aş spune – glumi cu bunăvoinţă colega. Ştiu că însuşi rectorul ascultă pe ascuns înregistrările şedinţelor; şi el moare de nerăbdare să afle cum se va sfârşi. Ar fi mai bine să intensifici ritmul şedinţelor înainte de terminarea anului universitar, şi în felul acesta îi mulţumeşti pe toţi. Pe deasupra, mai ştiu ca subiecţii şi-au împărţit în mod echitabil domeniul de referinţă: unii povestesc din punctul de vedere al observării greceşti, iar alţii din cel troian.

— Nu fi crudă – o rugă Hoodlige dezamăgit.

— Cum vrei tu, Stephan. Dar nu ţi-a trecut prin cap ideea că ar fi putut să aranjeze totul? E prea perfect… Pe deasupra, în stare de hipnoză, subconştientul nu ar trebui să fie condiţionat de sugestii colective.

— M-am gândit şi eu la asta – exclamă omul cu hotărâre. Dar nu-i niciun truc la mijloc. Din punct de vedere matematic este imposibil să trişezi. Am făcut numeroase verificări. La primele încercări puteau să mă ia peste picior, dar acum nu. În acest moment este mai prudent să întrerup experimentele care sunt în timpul cursurilor.

Meade nu se bucură de concluzia la care ajunsese interlocutorul său.

— Nu trebuie deloc să întrerupi! exclamă ea. Te-ai trudit atâta să obţii fondurile necesare pentru realizarea Sondei, a trebuit să convingi Administraţia, Consiliul Institutului, a trebuit să lupţi împotriva scepticismului tuturor. Acum când lumea ştiinţifică aşteaptă rezultatul cercetărilor tale nu poţi să dai înapoi. Pe deasupra, eşti şi unul dintre cei care au

toate şansele să obţină o bursă de studiu A.M.I.S.E.F.

Stephan dădu din cap cu gravitate. În lumina opacă a veiozei, chipul său sever, sculptat de umbre, reflecta imaginea unui savant de patruzeci şi cinci de ani îmbătrânit înainte de vreme din cauza timpului prea lung petrecut în laborator, aplecat deasupra cărţilor, în căutarea unui succes care întârzia să apară. Referirea lui Meade la premiul A.M.I.S.E.F. reaprinse în el flacăra nestinsă niciodată a aspiraţiei la glorie şi la cele mai concrete aspiraţii materiale care decurg din asta. Trupul său slab, deşirat, fusese constrâns la cele mai mari sacrificii în numele ştiinţei, pentru ca acum să nu-şi mai dorească cele mai omeneşti satisfacţii; iar Meade putea să fie una dintre ele... numai dacă s-ar fi hotărât să divorţeze de soţie.

Bărbatul îşi mângâie la repezeală părul cenuşiu şi zăbovi îmbătându-se cu visul pe care spera să-l realizeze în curând.

— Ai dreptate – murmură el. Totuşi, această problemă complică totul... Dacă aş reuşi măcar să înţeleg ce se întâmplă: de ce Troia, de ce acea întâmplare şi nu altele mai fanteziste, mai tinereşti? Am schimbat frecvenţa undelor electromagnetice, intensitatea lor, n-am obţinut decât o expunere ceva mai încâlcită; dar imediat ce mă apropii de datele optime, totul continuă după schemele iniţiale. Cu toate acestea, eroii homerici nu cuprind un câmp al cunoaşterii prea vast... M-aş fi aşteptat la fotbal, la aventuri de dragoste, la lăudăroşenii, la coşmaruri: în schimb apare Troia, numai şi numai Troia.

Meade conveni, făcând un semn din cap, şi propuse:

— De ce nu încerci să depăşeşti obstacolul cu un subiect care este cu totul străin acestui mediu, cineva care să nu ştie nimic despre această întâmplare, şi al cărui nivel de cultură să fie atât de mic încât să fie exclusă orice reminiscenţă despre antichitate şi, mai ales, despre Troia?

— Ar putea fi o soluţie... Însă trebuie să fie şi o explicaţie

la toate astea…

— O vei găsi – îl asigură femeia. Eşti abia la începutul experimentului. Nu te îngrijora, mai devreme sau mai târziu vei descoperi cauza, acum este important să ieşi din acest cerc vicios. O să vezi că prin pacientul pe care ţi-l voi aduce, niciun fel de autosugestie nu va mai influenţa lecţiile tale.

Surâse şi se ridică.

— Acum să mergem acasă, Stephan, este târziu şi eu încă nu am cinat.

Ieşiră. Coridorul era pustiu. O rece lumină a unor becuri cu neon lumina marmura de pe jos şi dădea naştere la o falsă impresie de curăţenie, de lucios. Paşii lor tulburară liniştea sălilor de curs părăsite. Trecură şi prin faţa sălii unde se ţineau experimentele. Hoodlige se opri să privească pătucul gol, casca hipnotică, tabloul de control, toată aparatura care zăcea tăcută în semiîntuneric. Nu i se părea firesc că este creaţia lui: o simţea străină, ostilă…

— Ceva nu este în regulă? îl întrebă Meade.

— Nu, nimic – se scutură el trecând mai departe. Mă întrebam doar dacă toate astea servesc la ceva. Mi-am investit întreg viitorul în aceste cercetări…

— Suntem oameni de ştiinţă – îi aminti Meade. Trebuie să riscăm…

Ar mai fi vrut să adauge şi altceva, dar preferă să tacă.

Dinspre etajele superioare ajungea până la ei vocea molcomă a femeilor care făceau curăţenie. Rosteau ceva de neînţeles din cauza aspiratorului care funcţiona. Apoi zgomotul deveni mai clar: semăna cu o voce puternică împărţind ordine, cu un zgomot de paşi care călcau iarba fragedă, cu nişte lovituri de secure aplicate în trunchiurile uscate ale pinilor, cu zgomotul unei bucăţi de fier lovită de un ciocan; amintea de mirosul cărnii fripte, de aroma răşinii şi a ierburilor aromatice sub o lună palidă care lumina perdele multicolore; marea… o lume îndepărtată…

— Vrei să te însoţesc până acasă? îl întrebă femeia pentru a doua oară.

— Poftim? tresări Stephan, pierdut într-un labirint de senzaţii necunoscute.

Se întoarse să o privească şi clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, sunt cu maşina.

Ajunseseră afară; străbătură în linişte curtea acoperită cu pietriş şi înconjurată de aleile întunecoase ale parcului. Se opriră lângă parcare. Ea îi întinse mâna pentru a-şi lua la revedere, iar el i-o strânse căutând acolo un pic de căldură. Ar fi vrut să se oprească acolo, să vorbească despre studiile sale, despre sentimentele sale, despre tot şi despre nimic. Întunericul părea să-i fie complice, dar nu îndrăzni.

— Atunci, pe mâine – şopti Meade.

— Da, pe mâine – conchise cu tristeţe bărbatul.

Se întoarse şi se duse la automobilul său. Se gândi cu angoasă la ce îl aştepta: circulaţia haotică din oraş, ariditatea vieţii sale de familie care se compune din certuri, plictiseală…

— Meade! strigă el pradă unei neaşteptate clipe de rătăcire. Dar era prea târziu. Dezamăgit se urcă la volan şi lăsă să-şi urmeze cursul.

„Numai Troia îmi mai lipsea!” mormăi în gând. „Ca şi cum nu aş avea destule griji”.

Capitolul al patrulea

Chipul încremenit al lui Esculap privea încruntat, de la înălţimea coloanei sale, lumea îngrămădită în sala de curs. Aspiranţii la cariera de doctor, ucenicii ştiinţei sale, erau împrăştiaţi printre băncile întunecate şi dezbăteau înflăcăraţi o temă complet străină de studiile lor: Troia şi războiul. Destui dintre ei se dedicaseră lecturii operei lui Homer şi, cum se întâmplă mereu printre oameni, se contura formarea a două grupuri opuse. Mai în glumă, mai în serios, susţinătorii aheilor şi cei ai troienilor continuau prin cuvinte un conflict stins de milenii.

— …Şi eu spun că nu era deloc sigur că au învins grecii – spuse Anthony Selfiex. Homer nu cunoştea adevărul real al celor petrecute. Poemul său este în mare parte fructul fanteziei.

— Chiar aşa? Şi atunci cine a învins? întrebă ironic Hefry Godfrey, cel care în stare de hipnoză povestise faptele referitoare la Miron, robul lui Ulise.

— Rămâne de văzut – spuse sentenţios celălalt. S-ar putea să depindă de imaginaţia celor care relatează. Dacă vei continua tu să fii purtătorul de cuvânt al grecilor, cu prostia ta, nu avem de ce ne teme…

Disputa gălăgioasă se stinse la apariţia profesorului Hoodlige. Cele două fracţiuni se aşezară în bănci. Acum atenţia tuturor se îndrepta spre profesor. Iar acesta intui interesul lor: anunţase un nou experiment, şi toţi se oferiseră de bunăvoie. Dar profesorul deja avea soluţia în buzunar, o soluţie cam dezamăgitoare pentru ei.

— Bine, domnilor – începu el cu o gravitate voită a tonului. E inutil să ne pierdem vremea cu vorbe: deja am ilustrat principiile generale ale funcţionării Sondei cerebrale şi ţelurile pe care vrem să le atingem prin ea. Ştim despre cunoştinţele noastre în legătură cu fenomenele complexe care reglează viaţa oamenilor, în legătură cu memoria şi celelalte fenomene informative, în legătură cu disfuncţionalităţile neurovegetative şi tipologia proceselor de elaborare, că sunt foarte reduse. Acest aparat ne permite să încercăm o explorare empirică în interiorul acestui univers. Din păcate, din cauza unui banal caz de autosugestie, dezvăluirile primului subiect au influenţat comportamentul următorilor care au abătut atenţia de la scopul iniţial al experimentului nostru printr-o succesiune de întâmplări mitice.

Se opri pentru a putea să le spună ceea ce îl interesa, şi apoi reluă:

— Pentru a ieşi din acest impas m-am gândit să aleg un voluntar din afara Institutului: un tânăr care nu este la curent cu experienţele desfăşurate mai înainte şi cu desăvârşire ignorant. În ceea ce priveşte istoria Troiei.

Un molcom cor de proteste răspunse la cuvintele sale.

— Vă înţeleg dezamăgirea – continuă profesorul cu severitate. Dar aici nu suntem la o lecţie de filologie sau istorie: ne aflăm în Institutul Central pentru Boli Mintale. Când veţi ieşi de aici vă aşteaptă ani de muncă grea în clinici, vă veţi lupta din greu cu nebunia, alienarea, isteria, paranoia, schizofrenia… Pentru toate astea Homer vă va fi foarte puţin folositor.

Obţinu efectul scontat. Pe chipurile celor din sala de curs apărură expresii de mută vinovăţie. Hoodlige lăsă să plutească acea atmosferă de gravitate, apoi, printr-un semn, îl invită pe voluntarul însoţit de Berry să intre.

Tânărul blond străbătu stânjenit culoarul care separa rândurile în trepte cu bănci de catedră. Era îmbrăcat în

haine foarte elegante care îi scoteau în relief fizicul atletic. Strânse mâna pe care docentul i-o întinse şi se strădui să arate cât mai dezinvolt.

— Bine ai venit Looby – îl salută Hoodlige. Ştii ce trebuie să faci?

— Da… domnule – răspunse cel întrebat.

— Pot să-ţi pun câteva întrebări mai personale?

— Sigur, domnule – confirmă Looby, căutând aprobarea în ochii doctoriţei.

— Câţi ani ai? îl întrebă Stephan.

— Nouăsprezece… aproape douăzeci.

— Bine, Looby, ia loc pe pat – continuă profesorul şi începu să pregătească ventuzele Sondei. Ce fel de studii ai făcut?

— Am terminat Junior School, apoi am urmat doi ani ici şi colo, dar fără să termin ceva… Părinţii mei aveau nevoie de bani, şi aşa…

— Înţeleg. Acum lucrezi?

Looby şovăi, apoi spuse:

— Da, la un institut de frumuseţe: sunt masor.

— Îţi place munca pe care o faci?

Hoodlige îl ajută să-şi potrivească pe cap reţeaua de fire şi verifică dacă senzorii adezivi făceau contactul cu tâmplele.

— Da, este o muncă la fel ca oricare alta.

— Să nu-ţi fie frică de acest dispozitiv, nu-i niciun pericol. Percepi ceva deosebit? Zgomote, senzaţie de căldură?

— Doar un şuierat în urechi, dar foarte slab – îi confirmă voluntarul.

— Te stânjeneşte?

— Nu domnule.

Profesorul îl invită să se întindă şi să închidă ochii. Apoi se aşeză în faţa ecranului osciloscopului, unde alergau în dezordine linii curbe.

Hoodlige acţionă câteva butoane de reglare a tensiunii.

— Acum, Looby, vei fi hipnotizat; pentru tine va fi ca şi cum ai dormi. Te afli întins, şuieratul devine o muzică dulce. Te laşi purtat, nu mai eşti în această cameră, nu mai este nimeni lângă tine, eşti uşor, senin, te simţi foarte bine…

Profesorul iscodi chipul subiectului şi suspină; îi luă pulsul, îi verifică respiraţia.

— S-a făcut – conchise el. După cum puteţi vedea, se află în stare de hipnoză selectivă. Adică nu mai este stăpân pe funcţiile primare ale corpului său, dar dispune în întregime de mintea sa. Subconştient şi conştient formează acum o structură unică eliberată de obsesiile prezentului. În practică, Looby trăieşte într-o dimensiune exterioară celei trăite de noi, dar puternic implicată în experienţa lui trecută. Teoretic este stăpânul absolut al propriei sale cunoaşteri, fără inhibiţii, fără reţineri: o stare de folosire sută la sută a creierului. Din păcate, îndată ce se termină experienţa, tot acest monopol este pierdut şi, ca orice altă fiinţă vie, va putea folosi în mod conştient doar un mic procent din ceea ce ştie. Restul va fi din nou înlănţuit de partea intuitivă, de întunericul subconştientului. Totuşi, noi suntem în măsură să deschidem o fereastră în spaţiul minţii: o deschidere întâmplătoare, care ne va dezvălui o mică fracţiune din lumea intimă a subiectului. Aici este speranţa mea de a folosi această breşă, spre a orienta către acea porţiune a creierului în care se află cuibărite secretele disfuncţiilor mentale cele mai răspândite. Este un ţel ambiţios, îndepărtaţi, dar care justifică orice efort în această direcţie.

Hoodlige se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Îl privi pe tânărul întins pe pat şi activă microfonul de comunicare:

— Looby, mă auzi? murmură el persuasiv.

Tânărul şopti o frază de neînţeles.

— Nu te-am înţeles; vorbeşte mai clar. Te simţi bine?

— Da…

— Unde eşti? Ce vezi? insistă Hoodlige.

Publicul deveni tot mai atent, străduindu-se să audă un cuvânt revelator.

Looby scutură din cap fără să răspundă.

— Vorbeşte – îl invită savantul.

— Soarele… – murmură subiectul cu greutate.

— Da, ce e cu soarele?

— Este foarte cald, ne-am săturat să tot aşteptăm…

— Ne-am…? repetă Hoodlige. Cine mai este cu tine?

— Toţi ai casei şi încă atâţia alţii… Herpeu nu a venit, i-a fost frică… Iată-i! Sunt soldaţi din Sparta… Vor să arate toţi că nu sunt ca fratele meu. Calisto m-a luat peste picior: mi-a fredonat un cântec în care mă asemăna cu un iepure… o să-i arăt eu cine-i Bibetus, fiul lui Sarus…

Hoodlige încremeni în timp ce în bănci se iscă un murmur provocat de o stare de excitaţie.

— Looby, te ascultăm – spuse cu greutate profesorul, în timp ce căuta cu privirea pe chipul lui Berry un sfat. Încearcă să spui mai exact… De ce te cheamă Bibetus? Tu eşti Looby, ţi-aminteşti?… Nu ştii nici măcar ce este Sparta.

— …Soarele arunca crunte văpăi; războinicii încarceraţi în armuri transpirau din plin şi, pentru a-şi usca mâinile umede, şi le murdăreau cu pământ uscat. Nu era o zi potrivită pentru bătălie. Prinţi, în carele lor de luptă, aşteptau să trâmbiţeze surlele, cu speranţa secretă că şi duşmanii vor face la fel…

— Looby, tu nu ai de unde să cunoşti aceste evenimente… – spuse omul de ştiinţă exasperat.

— Sunt fiul lui Sarus, cioban pe păşunile de la miazănoapte de dealul sfânt: nu sunt un luptător. Însă nu mi-e frică…

— Nu-i adevărat, tu eşti un masor… un bun masor.

— Bibetus, ce ai? Îţi tremură picioarele? rânji Calisto. Fii calm, azi e o zăpuşeală, nimeni nu are chef să se bată.

Tânărul cioban abia îl auzi. Îşi scoase casca de piele cu

închizători de bronz şi îşi strânse capul în mâini.

— Capul… – suspină el tânguindu-se.

— Ce faci, nătângule? Pune-ţi coiful la loc – îl mustră un veteran din spatele său. Ar fi suficientă o piatră să te arunce în iad.

— Nu te teme: cu bafta pe care o are el n-ar fi de mirare să alerge mai iute decât săgeţile trase de Ahile – interveni Calisto din ce în ce mai caustic. Fuga este o moştenire din familie.

Bibetus se scutură cu un urlet.

— Nu mi-e frică! exclamă el, eliberându-se de armura din piele şi de haină. Nu mi-e frică!

Dezbrăcat, strângând în mână unica sa armă, o spadă bondoacă ce avea două tăişuri, îşi făcu loc printre rândurile de soldaţi şi se năpusti asupra armatei greceşti.

— Trezeşte-te, Looby, este un ordin, trezeşte-te! hotărî în cele din urmă Hoodlige având în vedere că era inutilă orice încercare de a controla ceea ce spunea subiectul.

Acesta întredeschise gura, strâmbându-se cu durere, şi holbă ochii.

— Mă recunoşti? îl întrebă cercetătorul acoperindu-i întreg câmpul vizual.

— Da, domnule, dumneavoastră sunteţi profesorul care este prietenul doctoriţei Berry… – răspunse tânărul. Apoi, cu gesturi rătăcite, adăugă: Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu, totul este în ordine, flăcăule, totul este în ordine. Rămâi întins încă vreo câteva minute – îl linişti docentul.

— Lecţia se suspendă – se adresă el publicului format din studenţi atenţi. Vom relua mâine teoria armonicelor mentale.

— Vom continua experimentele cu Sonda?

— Cred că nu – răspunse Hoodlige cu amărăciune. Accidentul de acum cere o clarificare.

Ar fi vrut să adaoge că toate speranţele lui în ceea ce

priveşte invenţia sa căzuseră în ridicol; că asta înseamnă să ia totul de la capăt; că era foarte probabil să spună adio premiului A.M.I.S.E.F. şi atâtor vise de glorie. Dar, în acel moment, îl încerca o oboseală cumplită. Şi, mai ales, simţea nevoia să rămână singur.

Capitolul al cincilea

În ciuda celor mai sumbre previziuni, Hoodlige dormi, buştean legănat de vise plăcute, fără nicio legătură cu trista sa experienţă. Soarele însă, mai nebinevenit decât oricând, îl trezi cu razele sale reflectate de mobila argintie a camerei. Ca întotdeauna, înainte de a deschide ochii, Stephan se asigură că soţia se ridicase mai înainte: nu reuşea absolut deloc să suporte la începutul zilei chipul posomorât al Gloriei, acele buze senzuale, atitudinea ei grosolană şi vulgară. Prefera să amâne întâlnirea pentru cât mai târziu posibil, amăgindu-se cu speranţa că poate ieşise după obişnuitele ei cumpărături făcute fără nicio socoteală. În schimb, se temea să nu fie în baie şi să intre în cameră pe neaşteptate, înfăşurată într-unul dintre acele oribile halate transparente, gata să-şi manifeste poftele ei niciodată satisfăcute. Astfel ar fi trebuit să suporte critici grele, împunsături la adresa capacităţii sale de a iubi, şi nu i-ar fi rămas altceva de făcut decât să răspundă printr-o linişte ruşinoasă.

Bărbatul se întoarse dezgustat în cearşafuri şi se strădui zadarnic să adoarmă din nou. „Nu pot continua să trăiesc în felul acesta. Am nevoie de propria mea libertate. Este inutil să mă amăgesc: acea femeie este mai rea decât orice străină. Trebuie să găsesc puterea de a-i cere divorţul”.

Cineva, pe coridor, trânti o uşă.

„Ăsta e Ivan” – gândi profesorul. „Acum vine, sau pleacă?”

Fiul era cea de-a doua cruce a sa; îşi amintea de tatăl lui

doar când îi lipseau banii sau avea nevoie de ajutorul lui la Comisariatul de Poliţie pentru a-l scoate din vreun bucluc: conducere fără permis, scandal, droguri…

„Trebuie să fiu mai dur cu el” – îşi promise încă o dată. „Nu poate continua să se comporte ca un mic delincvent. Dacă maică-sa m-ar ajuta măcar cu educaţia lui! Nu pot să fac totul singur, am studiile mele…”

Gândul la Sondă şi la ultimul experiment treziră în el imaginea altui aspect neplăcut al realităţii. Suspină. Se întoarse iar pe partea cealaltă. Ţârâitul telefonului îl luă pe nepregătite. Se ridică în şezut şi întinse mâna, neştiind ce să facă. Cine putea să-l caute sâmbăta? În clinică nu fuseseră aduse cazuri grave, iar în afara personalului medical nu avea prieteni. Telefonul insistă cu impertinenţă. Dacă răspundea, cei ai casei şi-ar fi dat seama că era treaz şi începea calvarul. Mai aşteptă puţin, dar văzând că nimeni altcineva nu se hotăra, ridică receptorul cu resemnare.

— Alo – murmură el.

— Tu eşti, Stephan? Sunt Meade – se auzi o voce familiară.

— Oh! Bună – răspunse omul, plăcut surprins.

— Sper că nu te-am deranjat, dar a apărut o ştire în ziar care te interesează cu siguranţă.

— Despre ce este vorba?

— De experimentele cu Sonda. Dar nu vreau să te influenţez: citeşte-l, apoi telefonează-mi şi spune-mi ce gândeşti despre asta – îi spuse Berry.

Hoodlige rămase tulburat din cauza acelei reţineri. Îi mulţumi că îl avertizase şi, fără niciun chef, se dădu jos din pat. Ca presa să se ocupe de munca lui era o speranţă pe care o nutrea de multă vreme: însă acel moment, când experimentul îi scăpa printre degete, era cel mai puţin potrivit. Se duse la intrare şi se opri la cutia poştală. Luă ziarul şi, cu prudenţă, făcu drumul în sens invers. Când fu din nou în pat, se simţi mai liniştit. Tribune City era un ziar

local cu ambiţii naţionale. Pe lângă paginile rezervate celor mai neînsemnate fapte din provincie, dedica ample spaţii de politică internă şi externă. Astfel, şefi de stat, asesori şi regine ale frumuseţii dezastre ecologice şi accidente rutiere alternau în cea mai ordonată dintre existenţe: probleme mondiale, cronici interne, cultură, fapt divers, spectacol, glume, şi totul era servit într-o abundenţă de reclame publicitare.

Hoodlige examină zadarnic pagina dedicată ştiinţei; găsi, în schimb, ceea ce căuta în pagina destinată spectacolelor de televiziune, lângă picioarele lungi ale unei actriţe. Omul de ştiinţă pufni nervos şi începu să citească:

„Ştiinţa în folosul fanteziei, de Ben Carpi.

Institutul de Boli Mintale, în aceste zile a fost teatrul unui extraordinar experiment: un eveniment singular, mai ales dacă ţinem cont şi de austeritatea mediului ştiinţific în care s-a petrecut. Oraşul nostru găzduieşte de mai mulţi ani această prestigioasă Universitate care, nu numai că le-a dat un motiv de mândrie cetăţenilor oraşului, dar şi oferă, prin propria ei clinică de specialitate, un loc unde se pot îngriji în mod eficient toate tipurile de boli ale creierului: de la simpla astenie nervoasă la tumori. În ea şi-au găsit alinarea suferinţelor multe persoane faimoase…”

Profesorul sări peste lunga listă de magnaţi, actori, politicieni şi citi în diagonală articolul până la punctul unde apărea, numele său:

„Profesorul Hoodlige, docent în psihiatria comparată, ilustru psiholog, va fi probabilul câştigător al premiului A.M.I.S.E.F. din acest an, şi

mulţi văd în el un candidat la premiul Nobel. Este poate cel mai autorizat expert în boli nervoase din timpul nostru, el a realizat un dispozitiv miraculos: Sonda cerebrală. Chiar dacă cercetările sunt privite cu cea mai mare rezervă, voci autorizate o definesc ca pe o invenţie extraordinară. Apoi este uluitor rezultatul pe care studenţii lui l-au obţinut. Supunându-se de bunăvoie la experiment, aceşti viitori psihiatri au reuşit să creeze o permanentă stare de sugestie. Asta înseamnă că subiecţii trăiesc într-o dimensiune fantastică o aventură comună, care se perpetuează, chiar după întreruperi prelungite, fără discontinuităţi logice. În acest fel tinerii întreprinzători reînnoiesc o veche legenda mitologică: războiul Troiei. Ascultând înregistrările şedinţelor respective, ne simţim proiectaţi într-un trecut fascinant compus din eroi, dueluri, iubiri pasionale. Într-o epocă aridă cum este cea pe care o trăim noi, sigur că nu este rău că tineretul viguros găseşte printre studiile plicticoase, o evadare bazată numai şi numai pe fantezie, o evaziune care n-are nimic comun cu drogurile sau cu, de acum, obişnuita criminalitate a minorilor. Jocul, dacă-l putem chema aşa, se realizează din două echipe adverse: grecii şi troienii, iar apartenenţa la unul sau altul din cele două grupuri depinde de legătura pe care subiectul o stabileşte cu...”

Stephan încetă să mai citească, dezgustat. Se simţi rănit în orgoliul său, umilit de acel scriitoraş de articole care evidenţiase aspectul frivol al invenţiei sale. Un aspect care reprezenta mai mult un eşec decât un succes. Cuprins de mânie, Stephan ridică receptorul şi o sună pe Meade.

— Ce zici de asta? îl întrebă femeia.

— Sunt furios – afirmă el. Luni o să vorbesc cu rectorul: am pretenţia ca Institutul să dea o dezminţire în legătură cu ce s-a scris. Nu vreau să devin măscăriciul oraşului.

— Mă tem că nu îţi va fi de prea mare folos – observă doctoriţa. Ştii bine că rectorul este totdeauna foarte atent să nu se pună rău cu ziarele: are veleităţi politice şi nu m-ar mira dacă ar fi amestecat în această afacere. Mai degrabă aş vrea să-ţi vorbesc despre Looby…

— Looby? repetă Hoodlige. Cine e?

— Ultimul subiect supus experimentului – îi aminti Berry. Tânărul masor.

— Ah, sigur, tinerelul care nu trebuia să cunoască nimic despre Troia… – spuse cu amărăciune omul de ştiinţă. Aşadar?

— A dispărut de acasă – spuse femeia. N-ar fi nimic deosebit, a mai făcut-o şi altă dată, dar mi se pare ciudat că a dispărut imediat după experiment; eu am fost chemată de urgenţă la pavilionul de alienaţi în stare gravă, pentru un caz de isterie colectivă, şi nu am mai avut grijă de el. L-ai văzut cumva, din întâmplare, ieşind cu cineva?

— Nu, nu cred – încercă să-şi amintească Stephan, copleşit cum era de grijile lui. Eram preocupat de alte lucruri.

Îşi luară rămas bun, şi Hoodlige se pregăti să înfrunte lunga zi de familie.

Până la ora prânzului nu s-a certat deloc. Gloria se întoarse euforică din plimbarea ei după cumpărături; Ivan, ursuz ca totdeauna, apăru doar cu puţin înainte de a se aşeza la masă. Bucatele fură consumate în tăcere, toţi fiind preocupaţi să urmărească emisiunile de la televizorul personal fiecare având casca lui de ascultare.

Femeia angajată cu ora termină de servit felurile de mâncare făcute din semipreparate şi începu să strângă masa. Cei din familie o apucară în direcţii diferite. Doamna Hoodlige, cum simţi mirosul de tutun al soţului său se

retrase în birou, unde o aştepta nelipsita cutie de dulciuri cu un număr calculat de calorii. Fiul, după o scurtă incursiune în portofelul tatălui, dispăru. Deşi nu sperase, Stephan se pomeni singur; îşi întinse picioarele pe micul fotoliu anatomic şi se abandonă unui fumat relaxant.

Liniştea se destrămă cu sunetul soneriei de la intrare. Profesorul aşteptă, sperând că altcineva se va duce să deschidă, dar acelaşi raţionament îl făcură în mod scrupulos toţi cei din casă. Când sună a treia oară, bărbatul trebui să cedeze.

— Cine este? întrebă el, scrutând pe ecranul videotelefonului chipul necunoscutului.

— Ben Carpi, de la Tribune City.

Acel nume îl făcu să tresară. Îşi aminti articolul care îl indispusese de dimineaţă şi, uluit, apăsă pe butonul care elibera uşa de barele blindajului antifurt.

Era tânăr, avea în jur de treizeci de ani. Intră cu un zâmbet larg întipărit pe chipul bronzat.

— Presupun că sunteţi domnul profesor Hoodlige, începu el şi îi luă mâna cu un gest prietenos.

— Da – răspunse suspicios stăpânul casei.

— Mă scuzaţi pentru ora nepotrivită, dar aveam nevoie să vorbesc cu dumneavoastră. Poate că nu aţi citit încă ziarul.

— L-am citit – i-o tăie glacial Stephan.

— Bine, atunci mă scutiţi de o lungă introducere – trase concluzia Ben şi schiţă că ar vrea să treacă pragul uşii.

Profesorul se întrebă dacă nu era cazul să-i trântească uşa în nas, dar îşi aminti că rectorul se îngrijea să menţină raporturi amicale cu presa şi şovăi.

Celălalt profită pentru a intra, şi îl urmă pe coridor.

— Unde am putea să vorbim liniştiţi? întrebă el pe un ton confidenţial.

Cu o strângere de inimă, Stephan îi arătă uşa salonului şi îl urmă.

— Ce doriţi? murmură el apoi, încă neştiind bine ce ţinută să adopte.

— Mă aflu aici pentru a vă propune o afacere, – începu ziaristul – o afacere bună. Printr-o pură întâmplare am ascultat câteva înregistrări ale şedinţelor hipnotice realizate cu Sonda, şi m-am gândit că pot trânti un articol, fără pretenţii ştiinţifice, bineînţeles… Datoria unui ziar nu este aceea de a instruit ci de a crea interes, de a orienta curiozitatea cititorilor. Astfel am încropit un articolaş: puţin cam exotic, cu puţin mister, şi jocul a fost făcut!

— Nu văd cum m-ar putea interesa – îl întrerupe Hoodlige. Eu sunt om de ştiinţă, nu autor în căutare de faimă.

— Sunt întru totul de acord – zâmbi convingător Ben. Însă activitatea pe care o desfăşor are efecte ciudate asupra persoanelor care sunt implicate. Vă amintiţi de cazul Monday? Acel individ care şi-a ucis soţia cufundând-o într-o cadă. „Cocteilul mortal” a fost eticheta sub care l-am prezentat. Un adevărat succes. Ar fi fost o crimă obişnuită, iar procesul s-ar fi terminat cu ani buni de detenţie. În schimb, faptul că a umplut cada cu whisky, gin, cherry, porto a creat premizele pentru o serie de articole pline de erotism, de patos, de ambiguitate. În felul acesta am reuşit să creăm cazul secolului: procesul a fost amânat luni de zile, milioane de persoane îl urmăreau la televizor şi, în cele din urmă, ziarul meu a reuşit să-l convingă pe judecător, pe ceilalţi juraţi, opinia publică de faptul că domnul Monday era nevinovat şi că nenorocirea s-a întâmplat în timpul unei orgii în familie. Gândiţi-vă doar la faptul că în acea perioadă vânzările de alcool au crescut cu cincisprezece la sută!

— Eu nu am ucis pe nimeni şi nici nu văd nimic – comentă caustic omul de ştiinţă.

— Poate că aici vă înşelaţi, stimate domnule profesor – replică plin de viclenie celălalt, Toţi suntem proprii noştri negustori… Dar să ne întoarcem la articolul de azi

dimineaţă: şi de data aceasta flerul meu nu a dat greş. Ceea ce ar fi fost un banal articol pseudoştiinţific despre anumite experimente universitare, datorită culorii pe care i-am dat-o a devenit un caz. Chiar cazul momentului. Înainte de a pleca din redacţie deja primisem peste trei mii de telefoane de la oameni dornici să afle alte ştiri despre Troia şi jocurile studenţilor dumneavoastră. După biroul de statistică al ziarului Tribune City articolul a stârnit interesul a patruzeci la sută dintre cititori, adică mai mult de două sute cincizeci de mii de cititori. Cu articolul următor vom ajunge probabil la cinci sute de mii, şase sute de mii, poate chiar un milion. Experimentele dumneavoastră sunt în centrul atenţiei: oamenii vor să ştie totul despre dumneavoastră, despre ahei, despre troieni. Ziarul nostru are legătură şi cu o reţea de televiziune, şi cât de curând vom avea audienţă la nivel naţional. În câteva cuvinte, domnule profesor, într-o săptămână numele dumneavoastră va fi la fel de faimos ca al unui câştigător al premiului Nobel.

Ziaristul lăsă liniştea să cadă după ultimele cuvinte, şi privi amuzat cum interlocutorul său părea stană de piatră.

— Bineînţeles că nu trebuie să vedem totul roz – continuă Ben. Pe oameni nu-i interesează deloc dacă dumneavoastră, cu aparatul pe care l-aţi creat, vindecaţi vreo câteva creiere care au luat-o razna sau revoluţionaţi ştiinţa medicală. Masa de oameni are nevoie de evaziune, de emoţii, iată ceea ce caută în povestea studenţilor dumneavoastră. La telefon, mulţi ne întrebau dacă Troia a existat într-adevăr, dacă Elena a fost blondă sau brunetă, câţi au murit şi aşa mai departe. Practic, am venit să vă cer să colaboraţi cu Tribune City pentru a veni în întâmpinarea curiozităţii publicului. Este suficient să ne acordaţi exclusivitatea asupra înregistrărilor şi, în schimb, noi vă asigurăm o subvenţie substanţială, faimă şi succes. Cât va ţine. O lună, poate două, apoi vă puteţi întoarce la nebunii

dumneavoastră şi la experimentele pe care le faceţi, iar eu voi găsi alt mijloc pentru a satisface această lume de alienaţi. Credeţi că puteţi accepta propunerea mea?

Stephan se trezi încet din starea de transă în care căzuse. Cuvintele ziaristului dezlănţuiseră o răbufnire de gânduri opuse: era vorba de o glumă de prost-gust, sau era marea sa ocazie? Era mai bine să ţină o anumită distanţă faţă de ofertele concrete ale succesului sau să profite? Se gândi la premiul A.M.I.S.E.F.: ziaristul vorbise chiar de premiul Nobel.

— Sonda aparţine Institutului – se eschivă şovăielnic. În plus, anul universitar este pe sfârşite; am un contract cu administraţia…

— Nu vă cerem să vă întrerupeţi activitatea – îl lămuri reporterul, triumfător. Este suficient să ne dedicaţi câteva ore pe săptămână: câte o şedinţă, din când în când, pentru a le da studenţilor posibilitatea să-şi facă toanele cu asemenea fantezii. Noi ne vom mărgini să asistăm şi să înregistrăm; nu vom cita niciun alt nume în afară de al dumneavoastră. În ceea ce priveşte consimţământul superiorilor, nu trebuie să vă îngrijoraţi: Tribune City este unul dintre cei mai mari finanţatori ai Institutului şi, pe deasupra, facem şi o sumă de favoruri personale rectorului… Nimeni nu se va opune.

— Dar studenţii mei? Troia este creaţia lor. Fără colaborarea lor nu se poate obţine nimic.

— Curaj, la urma urmelor dumneavoastră sunteţi profesorul lor, – îi aminti ziaristul –, veţi găsi modalitatea de a-i convinge. Suntem la sfârşitul cursurilor, sunt examene de trecut, nu cred că vor refuza o colaborare profitabilă…

— Da, este adevărat – consimţi Hoodlige gânditor.

Nici nu mai fu nevoie să adaoge altceva. Cei doi oameni evaluară la rece perspectivele acelei acţiuni. Apoi trecură la câteva vagi consideraţii asupra activităţii guvernului, vorbiră despre vreme, şi totul căzu în cea mai pură

convenienţă. Hoodlige nici măcar nu încercă să vorbească despre cum va fi recompensat, iar celălalt, cu discreţie, evită să vorbească despre asta. Amândoi ştiau că jucau o carte mare şi asta, între oameni de viţă nobilă, era de ajuns.

Ben Capri plecă din locuinţa savantului abia seara. Respiră cu satisfacţie aerul proaspăt al serii şi ajunse lângă automobilul său. Puţin după aceea se îndreptă mergând cu o viteză ponderată pe bulevardele mărginite de şiruri de arbori, din cartierul unde locuia, şi se cufundă în spaţiul cenuşiu al oraşului.

În curând, rotativele vor scoate ediţia de seară a ziarului; furgonete ticsite se vor răspândi prin cartiere lăsând la fiecare centru de difuzare cota de publicaţii; grupuri mari de copilandri se vor îndeletnici să le introducă în cutiile poştale de la fiecare bloc într-o necontenită întrecere cu timpul. Puţin după aceea fiecare abonat va citi ştirile, un amestec de adevăr şi minciună, dozate echitabil de cei care lucrează în domeniul informaţiilor, un domeniu în care Ben aspira la poziţia care i se cuvenea.

Un ţârâit îi atrase atenţia. Bărbatul desprinse de la bord casca radiotelefonului şi o duse la urechi.

— Sunt Capri – spuse el.

— Şeful la telefon – răspunse o voce autoritară. Cum a mers cu sparge-creiere ăla?

— Bine. A acceptat – răspunse cronicarul. Poţi să introduci articolul istoric despre Troia. Beneficiind de colaborarea Institutului Central, luni vom începe şedinţele, iar articolul o să fie gata pentru ultima ediţie. Au mirosit că nu-i în van, şi toţi sunt cu noi.

— Bravo. Totuşi, acum să nu te culci pe laurii victoriei, – mârâi iritat superiorul –, aminteşte-ţi că eşti plătit să lucrezi. Du-te spre Southampton, s-a produs o încăierare între automobilişti; probabil mortul o să scape. Vezi dacă poţi să scoţi câteva rânduri virulente.

— Dar, şefule, am stat în picioare toată ziua, iar pe deasupra omorurile astea pe stradă nu mai fac nicio senzaţie…

Protestul rămase fără răspuns. Ben se întunecă la chip şi începu să conducă şi mai devotat, blestemând mizerabila lui meserie.

Capitolul al şaselea

Slugile intonaseră un cântec monoton şi adormitor care se armoniza perfect cu întunericul nopţii. Hector se lăsă legănat de acel cântec. Îi aducea aminte de copilărie, de serile de vară când, împreună cu alţi băieţi de vârsta lui, făcea de gardă la armament şi aştepta lumina zilei în jurul unui foc pâlpâind. Şi atunci slugile cântau cu aceeaşi dulceaţă plină, de resemnare; spaimele întunericului se stinseră, iar frigul păru că nu mai este aşa de intens.

— Nu dormi? îi şopti Andromaca, stând lângă pat.

Troianul îi zâmbi soţiei şi clătină din cap.

— Visam cu ochii deschişi – îi mărturisi el.

— Te doare rana? îl întrebă ea, verificând bandajele de în care-i înfăşurau coapsa.

— Nu, nici Chebrion nu m-ar fi îngrijit cum ai făcut-o tu – o asigură Hector. Trebuie să fiu recunoscător acelei săgeţi de la ahei care mi-a dat posibilitatea să fiu răsfăţat de toţi ca un copil.

— Nu mai trebuie să te expui aşa – îl dojeni drăgăstos Andromaca. Erai înaintea tuturor, şi fără scut.

— Dacă destinul ar fi vrut să mor, nimic nu mi-ar fi fost de folos.

— Taci. Nu vreau să aud pronunţându-se cuvântul „moarte”.

— Nu depinde de mine – îi aminti cu amărăciune luptătorul. Până când grecii nu vor părăsi acest pământ, moartea ne va fi mereu pe aproape…

Un zgomot de paşi grăbiţi întrerupse discuţia.

— Stăpâne, stăpâne! imploră o voce tulburată.

— Dacă-l cauţi pe Hector, sunt aici! exclamă moştenitorul tronului.

Un sclav intră în cameră şi se înfăţişează cu o mutră slugarnică.

— Stăpâne, – murmură apoi –, Casandra a dispărut: după bătălie nimeni nu a mai văzut-o. Mama dumneavoastră se teme că a fost ucisă.

Hector suspină.

— Dă-mi o haină – îi ordonă soţiei. Mă duc s-o caut.

— Dar nu eşti în stare să mergi, – îi aminti Andromaca, fără prea multe şanse de a-l opri –, eşti rănit. Trimite pe altcineva.

— Este vorba de sora mea, e datoria mea – afirmă prinţul.

Un cer noros ştergea din când în când stelele, care cu razele lor plăpânde, se jucau printre acoperişurile palatelor. Războinicul se sprijini de lance pentru a uşura greutatea pe piciorul rănit. Lăsase în urmă cetatea lui Priam, şi privi neliniştit umbrele nopţii. Niciun troian nu era pe acolo la ora aceea: osteneala bătăliei le tăiase cheful de a trăi, de a juca, de a-i asculta pe cântăreţi. Fiecare, închis în casa lui, se străduia, prin linişte şi prin odihnă, să se elibereze de spaimele războiului. Hector se simţi înfricoşător de singur. Îşi trimisese slugile pe străzile întunecoase, printre coloanele gineceului, printre gărzile care vegheau la ziduri. Pentru el îşi rezervase zona din afara cetăţii: ştia că în pădurea din partea de nord era un mic templu dedicat lui Apollo, un loc pe care fata îi îndrăgea în mod deosebit. Îşi dădea seama că nu-i va fi deloc uşor să se strecoare prin acele locuri împădurite, dar asta nu-l împiedică să-şi caute sora. Continuă să meargă spre zidurile de împrejmuire.

— Atenţie, santinelă! strigă un om de pe marele turn de la apus.

Moştenitorul tronului se duse în centrul străzii unde, în lumină, putea fi recunoscut.

— Aţi văzut-o pe Casandra? întrebă apoi grupul de soldaţi care venea spre el.

— Nu, preferata lui Apollo nu a trecut pe aici – îi răspunse unul dintre ei.

— Deschideţi-mi poarta – le ordonă Hector.

Nimeni nu îndrăzni să se opună.

— Când mă voi întoarce o să strig de trei ori numele meu, în semn de recunoaştere – adăugă nobilul luptător.

— Cum ordonaţi – ascultă soldatul care vorbise primul. Luaţi măcar o făclie: veţi alunga astfel umbrele morţilor.

— Nu de morţi mă tem, ci de cei vii, iar lumina i-ar conduce la mine.

Santinela nu mai dădu nicio replică. Salută cu un semn din cap şi se retrase.

Hector aşteaptă ca încuietorile de lemn să se închidă în urma sa şi începu să se mişte cât mai aproape de ziduri. Grelele blocuri de piatră formau o unică pată întunecată care părea că se uneşte cu cerul. Câmpia era o mare de negură pe care apăreau din când în când bolovani şi mai întunecaţi. Bărbatul continuă să meargă până ce recunoscu prin întuneric dealul împădurit care se diferenţia de celelalte înălţimi prin pantele sale mai line. Dinspre cetate venea pârâitul molcom al unui rug care ardea; percepu mirosul de lemn ars, de tămâie şi pe cel mai intens de carne friptă; un erou troian mergea pe ultimul drum. Cu această ultimă senzaţie o apucă înainte pe câmpie.

Piciorul continua să-l doară; poate că rana se deschisese, dar nu mai pierdu vremea să verifice. Când terenul începu să urce, lancea îi deveni indispensabilă pentru a nu cădea. Nişte tufişuri i se tot puneau în cale. Le ocoli. Întâlni primii arbori: nişte măslini: ancoraţi în pământul pietros, tulburaţi de o uşoară briză nocturnă. Era greu să se orienteze, şi războinicul greşi de mai multe ori drumul. Apoi un nor milos

dezveli luna, a cărei lumină slabă făcu vizibile, ici şi colo, contururile lucrurilor din jur. Templul luci la doar câteva sute de metri înaintea lui. Undeva, departe, cântă o cucuvea: unicul sunet viu într-o natură care părea că a cedat atmosferei produse de război.

— Casandra! strigă omul înteţindu-şi paşii. Sunt eu, Hector.

Pasărea de noapte îşi continuă nestingherită melodia.

— Casandra, nu te juca acum. E târziu, şi mama noastră este îngrijorată.

Coloanele din piatră albă ale templului închideau întunericul într-o tăcută închisoare. Troianul urca cele câteva trepte care-l despărţeau de locul sfânt şi se strădui zadarnic să vadă prin întuneric. Era un templu scobit în partea stâncoasă a dealului, şi era consacrat cultului lui Apollo. La fiecare solstiţiu preoţii duceau acolo miei şi boi de sacrificiu. Dar acum, în acea linişte glacială, părea un loc dedicat zeilor infernului, şi nu zeilor soarelui. Se povestea despre miracole săvârşite în apropierea lui, şi Casandrei îi plăceau foarte mult aceste poveşti, poate şi împinsă de speranţa că va ajunge la acele voci misterioase care îi răsunau în cap.

Un zgomot nedefinit întrerupse gândurile războinicului. Nu semăna cu paşii uşori ai unei fete, nici cu suspinele unei fecioare. Părea mai degrabă târşitul unui corp care târa pe podea, sau geamătul unui bătrân cu trupul greu de prea multă băutură, sau respiraţia unui ucigaş plătit stând la pândă.

Hector împunse hotărât cu lancea şi continuă să pătrundă în templu.

— Indiferent cine ai fi, trebuie să ştii să sunt fiul lui Priam şi că îmi caut sora, o fată care îmi este mai dragă decât viaţa. Dacă vrei să ne luptăm, arată-te, şi unul dintre noi doi o să aibă o moarte demnă; dacă nu intenţionezi să mă împiedici, vezi-ţi de drumul tău, n-ai de ce să te temi.

Respiraţia necunoscutului deveni şi mai dezordonată. O voce de neînţeles bâigui câteva cuvinte, un fel de formulă ritualică, un fel de rugăciune cruntă.

— Să nu-ţi închipui că mă sperii cu mieunatul tău – îl ameninţă Hector.

Se înfipse hotărât în călcâie şi îşi cumpăni corpul încât să fie gata să pună mâna pe arme. Îşi încordă braţul şi se pregăti de luptă.

Dar necunoscutul continua să se ascundă în întuneric.

Troianul intui că în lumina lunii era o pradă uşoară pentru duşmanul invizibil. De aceea nu pierdu vremea. Aruncă lancea şi scoase pumnalul pentru lupta corp la corp, gata să se apere. Un urlet de durere răsună în liniştea templului. O umbră răsări din întuneric şi merse clătinându-se până aproape de scări. Acolo încercă să se sprijine de o coloană. dar se prăbuşi la pământ horcăind. Hector ajunse lângă el şi descoperi că nu purta armură. Lancea îl străpunsese. Era un tânăr cu chipul chinuit de agonie. Se priviră, incapabili să se înţeleagă. Apoi muribundul ridică braţele, se agăţă de aer şi dispăru. Din el nu mai rămase decât o pată de sânge pe jos.

Hector rămase încremenit privind golul. Îşi înfrână primul impuls, care îi dădea ghes să fugă, şi se mărgini să se îndepărteze câţiva paşi. Un râs argintiu în spatele său îl făcu să tresară.

— Casandra! exclamă el.

— Bună, frăţioare – şopti fata.

— Ai văzut şi tu umbra aceea? o interogă luptătorul. Era om sau zeu?

— Era doar o voce, una dintre cele multe – răspunse ea. Nu sunt logodnica lui Apollo?

— Nu te înţeleg, surioară. Dacă era o voce, de ce a lăsat sânge?

Casandra dansă uşoară prin templu, în timp ce hainele sale albe desenau figuri de umbre şi lumini în jurul său.

— Pentru că o voce poate să aibă o inimă, un sânge subţire şi o gură pe care să cauţi un suspin…

— De ce ai venit aici? insistă nobilul. Grecii ar fi putut să te captureze.

— Căutam vocea, vocea aceea pe care tu ai trimis-o înapoi în Olimp. Era singură aici, pierdută într-o lume care nu era a sa, avea nevoie de mine.

Hector renunţă la acel dialog imposibil. Îşi luă de pe jos lancea, gânditor, îi curăţă vârful pe iarbă şi întinse braţul spre sora lui.

— Vino, ne întoarcem acasă – îi spuse el.

Casandra îi alergă înainte şi strânse cu multă căldură mâna care îi fusese întinsă.

— Poate ai ucis-o – şopti ea. N-o mai aud…

Capitolul al şaptelea

Vara izbucni cu o zăpuşeală insuportabilă. Fu o trecere bruscă, neaşteptată. Deodată, cerul, tot mai generos în nori, deveni albastru şi temperatura urcă peste maximul atins până atunci. Acest fapt determină creşterea numărului celor internaţi în Institut. Creierele oamenilor fierbeau, mai ales în cartierele sărace, acolo unde clădirile de ciment ce înghesuiau unele în altele, acolo unde lipseau parcurile şi sistemele de aer condiţionat şi unde se făcea faţă temperaturii ridicate cu un mare consum de alcool. În fiecare zi salvările aduceau în pavilioanele clinicii destui oameni care sporeau numărul, şi aşa ridicat, al celor pe care îi numim în mod obişnuit „nebuni de legat”.

Pentru a face faţă la această situaţie, personalul medical şi auxiliar trebuia să lucreze într-un ritm tot mai susţinut, la care se supuseră şi medicii primari, precum şi unversitarii. Doar puţini au fost cei care au reuşit să evite gărzile obositoare; între aceştia era şi Stephan Hoodlige, datorită importanţei studiilor sale şi ecoul pe care-l făcuseră acestea în opinia publică.

Dar dacă oamenii se arătau îngăduitori cu viitorul laureat al premiului A.M.I.S.E.F., nu la fel făcea şi vara aceea cumplită. Când profesorul coborî din automobilul său, simţi din plin căldura sufocantă a după-amiezii şi-l blestemă pe cel care-l obliga să se deplaseze la Institut la acea oră nepotrivită.

Primul lucru pe care-l observă în parcarea institutului fu maşina poliţiei; imediat după aceea, un mic grup de

persoane, unele cunoscute, altele nu. Între cunoscuţi era şi Meade, în halat alb, semn evident că fusese convocată când era de gardă.

— Ce se întâmplă? o întrebă profesorul ajungând-o.

Ea părea tristă, tulburată; încercă să spună ceva, dar se opri şi îi arătă un om cu o mutră severă.

— Sunt comisarul Teppel – se prezentă acesta. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Hoodlige, am fost chemat…

— Ah, celebru profesor – spuse celălalt, cu o umbră de ironie în voce. Ne scuzaţi pentru deranj, dar este vorba doar de o simplă formalitate: vom termina repede. Când aţi văzut ultima dată pe un oarecare Looby, Looby Mikey Sten?

— Looby? repetă Hoodlige. Îşi aminti chipul tânărului care se supusese experimentului, căută chipul lui Meade şi, în cele din urmă, răspunse:

— Acum o săptămână, s-a prezentat ca subiect voluntar în timpul unei lecţii la Universitate.

— Cu faimoasa Sondă cerebrală?

— Exact. De atunci ştiu că a dispărut, şi nu l-am mai întâlnit.

Comisarul Teppel zâmbi.

— Vă aduce o mulţime de bani, nu-i aşa?

— Nu înţeleg, – observă brusc savantul, iritat din cauza căldurii şi a acelui comentariu deloc politicos –, ce legătură are cu…

— Băiatul a fost ucis – îi informă brutal poliţistul. Cineva i-a spintecat burta cu un cuţit, sau cu ceva asemănător, şi apoi a transportat cadavrul aici în parcul Institutului, mai exact sub acest copac.

Şi îi arată un platan mare care, cu ramurile sale încărcate de frunze, îi proteja de soare. Într-o bifurcaţie a trunchiului cineva trăsese la repezeală un semn de cretă.

— Este absurd… – lăsă profesorul să-i scape.

— Comportament tipic pentru un maniac – adăugă

Teppel cu gravitate. Poate vreunul dintre nebunii voştri.

— Imposibil, se află sub strictă supraveghere – interveni Meade. Şi apoi, să tragi un corp la înălţimea aceea nu-i suficientă o singură persoană, oricât de robustă ar fi. Pe deasupra, Looby nu putea să fi intrat în clinică, nu face parte din personal; a venit o singură dată la Institut...

— Sigur, sigur – suspină comisarul plictisit. Oricum, este uşor de intuit că unul sau mai mulţi nebuni v-au scăpat de sub control, au hoinărit prin parc şi au dat peste victimă. Şi, după ce s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat, s-au întors în clinică. Mai rămâne încă de explicat ce a făcut băiatul în toată această săptămână, având în vedere că moartea a survenit cel mult cu două zile în urmă.

— Exclud în modul cel mai categoric ipoteza că pacienţii noştri ar fi responsabili de cele întâmplate – declară doctoriţa, nervoasă.

— Vom afla noi – conchise Teppel – cu siguranţă, cineva în bucluc. Mulţumesc pentru colaborare, domnilor, iar dumneavoastră, domnule profesor, luaţi-o şi dacă este adevărat ceea ce cred eu, o să intre mai domol cu aparatul acela: copii mei sunt nebuni după poveştile alea...

Se îndepărtă bucurându-se de starea de iritare pe care o provocase.

Stephan se întoarse să privească pata albă de pe copac şi clătină din cap.

— Nu aveam şi aşa destule necazuri?

— Bietul Looby, – şopti Berry –, era aşa de simpatic... şi atât de tânăr. Mă simt un pic responsabilă.

— Nu avem ce să ne reproşăm – îi aminti Hoodlige. Suntem implicaţi din pură întâmplare în acest caz. Dar mai bine vino, hai să intrăm în Institut, aici murim de căldură.

— Nu pot – îl refuză ea. Sunt de serviciu, trebuie să mă întorc repede la pavilionul meu.

— Sunt vremuri grele, nu-i aşa? observă omul înţelegător. Ştii cum a primit vestea rectorul?

Meade scutură din cap.

— Cum merg experimentele tale? îl întrebă ea pentru a schimba vorba.

— Una şi aceeaşi poveste, în seara asta ne întâlnim pentru a patra oară – răspunse Hoodlige. Să sperăm că se va termina repede, totul mi se pare atât de ridicol.

— Văd că ai un automobil nou – lăsă doctoriţa să-i scape.

Între ei se aşternu pe neaşteptate liniştea. Stephan bâigui câteva fraze ca şi cum s-ar fi simţit vinovat. Femeia îşi luă rămas bun, şi fiecare o apucă pe drumul lui, cu faţa îngândurată.

Capitolul al optulea

— Eşti gata, micuţo?

Magda Hamilton confirmă din pătucul în care se culcase.

— Ben, eşti sigur că nu riscăm nimic? întrebă ea şovăielnică. Sunt în ultimul an, mi-ar părea rău să mă dea afară din Institut numai pentru ochii tăi frumoşi…

— Pentru ochii mei frumoşi şi pentru o sută de lire sterline, dragă – îi preciză ziaristul. Oricum, poţi să stai liniştită, rectorul mi-e prieten vechi. Pun pariu că vei obţine cele mai mari note.

— Măcar de-ar fi aşa! suspină studenta. Dar tu, oare, nu te vei gândi să profiţi de mine în timp ce o să fiu în stare de hipnoză?

— Pot să jur, fetiţo – glumi Carpi – Acum însă îngrijeşte-te doar să-l visezi pe Menelau şi vitejiile lui, şi încearcă să-ţi aminteşti ce ţi-am dat să înveţi…

— M-am săturat până peste cap – protestă Magda. La ce-mi folosesc?

— Relaxează-te – îi ordonă ziaristul, şi îi făcu un semn doctorului Martinez care, mai de o parte, asista la scenă. Acesta, cum recepta semnalul, acţionă comenzile Sondei cerebrale şi încet, prin vorbe persuasive şi convingătoare, o hipnotiză pe fată.

— S-a făcut – anunţă el când fată păru că doarme.

— Mulţumesc, doctore, acum este rândul meu – spuse Ben Carpi.

— Vă rog să nu faceţi vreo imprudenţă – îl imploră asistentul lui Hoodlige. Nimeni nu este la curent cu acest

experiment.

Cronicarul confirmă, dând plictisit din cap, şi apoi se apleca deasupra fetei.

— Magda, mă auzi?

— E noapte… Mi-e tare somn – murmură ea cu greutate.

— Un mic efort, păpuşă… Eşti Menelau? murmură Carpi.

— Menelau, rege al Spartei, fratele lui Agamemnon, conducătorul suprem al tuturor aheilor…

— Bravo, acum ai grijă să repeţi ceea ce îţi spun: nu mi-e somn, trebuie să mă trezesc, zeii favorabili grecilor vor să-mi vorbească… – pronunţă încet ziaristul.

— Zeii… – repetă Magda. Nu mi-e somn…

— Iată ce îţi spun zeii – continuă cronicarul. Sunt sugestii care îţi vor asigura victoria: trebuie să le urmezi, înţelegi, trebuie să le urmezi.

— Să le urmez…

— Da, mâine dimineaţă îi vei aduna pe luptătorii ahei şi le vei ordona să se aşeze altfel decât erau obişnuiţi să o facă până acum: vor trebui să poarte lăncii lungi şi să se pună unul lângă altul în aşa fel…

Cuvintele lui Carpi urmau unele după altele, monotone, în minutele care treceau încet, fragmentate doar de pauze în care studenta le repeta lipsită de voinţă. Când greşea sau se arăta nesigură, omul repeta ultimele fraze şi, imperturbabil, revenea asupra lor explicându-le. Din când în când consulta nişte foi de hârtie şi continua, mereu pe acelaşi ton. Când, în sfârşit, crezu de cuviinţă că este suficient, suspină şi se lăsă să cadă satisfăcut în fotoliu. Îşi permise a nu ştiu câta ţigară şi scrută amuzat chipul întrebător al lui Martinez.

— Îmi păreţi uluit, domnule doctor – observă el.

— Nu am înţeles ce vreţi să obţineţi – spuse celălalt.

— Nimic, este un experiment cu totul personal.

— Sigur, dar de ce? insistă Martinez. Practic aţi vorbit numai dumneavoastră, nu puteţi să scoateţi un articol din

asta.

— Cine ştie! exclamă cronicarul. Poate să fie o sământă care va rodi. Strict confidenţial, nu aţi observat că studenţii sub hipnoză visează ceva logic? Toţi îşi încep povestirile din locul unde au fost lăsate de cel care a fost hipnotizat înainte; niciodată nu se întorc, niciodată nu se contrazic între ei.

— Şi atunci?

— Bine, dacă trucul din seara aceasta va reuşi, vom da semnalul de începere la jocul cel mai interesant pe care oamenii l-au cunoscut – conchise Carpi. Un joc care va arunca lumea în delir.

Martinez nu-şi ascunse propria neîncredere în legătură cu asta, dar nu merse mai departe. O arătă pe Magda şi spuse:

— O trezesc?

— Desigur, o pipăi puţin şi face de bunăvoie… – îl întărâtă ziaristul.

— Dar, domnule Carpi! protestă doctorul.

Celălalt se prăpădea de râs, în timp ce savura cu deosebita plăcere ţigara aprinsă.

Capitolul al nouălea

Tabăra grecilor forma un lung dreptunghi mărginit, pe o latură, de mare, iar pe celelalte de o solidă palisadă în care erau intercalate, ici şi colo, porţi şi turnuri. În contrast cu regularitatea perimetrului de apărare, corturile luptătorilor erau răspândite în dezordine pe cuprinsul taberei, grupate, ici şi colo, în jurul locurilor unde erau depozitate armele, în funcţie de cetăţile de unde proveneau. Observat de la înălţimea dealurilor din apropiere, locul semăna cu o brazdă imensă pe care înfloreau tot felul de flori: mari şi viu colorate cele care însemnau reşedinţele nobililor, mici şi lipsite de culoare unde se aflau luptătorii mai puţin faimoşi. În zona cea mai apropiată de mare, departe de oameni şi de animale, în umbra navelor trase pe uscat, se vedeau în schimb locuinţele slugilor: mizerabile adăposturi din crengi şi zdrenţe.

Hector îşi luă privirea de la acea înşiruire eterogenă de locuinţe din pânză şi o îndreptă spre zidurile de piatră întunecată, spre palatele, spre stânca unde se afla Troia… Încă o dată se întrebă dacă toate aceste lucruri sunt rezonabile.

— Sunt pe punctul de a ieşi – observă Chebrion, vizitiul. Nenorociţii ăştia sunt gata să se bată şi astăzi. Nu s-or fi săturat?

— Aheii vor să învingă – îi aminti prinţul troian. Sunt mai numeroşi decât noi, speră să ne sleiască de puteri.

— În istoria omenirii niciun război nu a durat atât de mult… după cinci luni nu se observă niciun fel de

slăbiciune. În curând va veni iarna, nu va mai avea rost să se lupte. De ce nu se întorc la câmpurile lor să le are, să le semene... Nu-i apucă dorul de familiile lor?

— Tocmai de asta încearcă să grăbească sfârşitul luptei – confirmă Hector întunecat. Să mergem să-i avertizăm pe ai noştri.

Vizitiul mână caii, care, tropăind, se aşternură la drum pe panta dealului.

Armata grecească zăbovi în acţiunea ei de a se dispune pe câmpie. În mod inexplicabil, luptătorii nu reuşeau să găsească dispozitivul necesar pentru luptă. În sfârşit, după multe blesteme ale şefilor, se opriră în centrul unui loc deschis, la primele semne că sunt aproape de zona împădurită, cu aripile formaţiei încurcate sau chiar pierdute printre tufişuri de rugi şi trunchiuri de măslin. Dar chiar şi atunci masa de soldaţi arăta în dezordine şi fără chef să se lupte. Nimeni nu înălţa cântece de luptă, nimeni nu se certa pentru a avea onoarea să fie printre primii.

— Ce se întâmplă? şuieră Paris ajungându-l pe Hector în faţa rândurilor de troieni. Azi aheii nu vor să se lupte? Nu recunosc niciun nobil...

Hector dădu din cap în semn că nu înţelege nici el.

— Nu mai seamănă cu luptătorii obişnuiţi: îmbracă aceleaşi armuri, dar nu mai sunt la fel.

— Să fi primit întăriri?

— Am fi aflat-o – replică moştenitorul tronului. Oricum, indiferent ce s-ar fi întâmplat, acum tot vom afla.

Îşi ridică braţul şi îi ordonă vizitiului său să mâne carul de luptă spre duşman.

Troienii, urlând, umplură spaţiul care îi separa de armata adversă, care rămase nemişcată. Apoi, când scuturile lor fură lovite, grecii se clătinară şi începură să se retragă parând cu stângăcie primele suliţi aruncate asupra lor. Nu puţini au fost cei ce şi-au lăsat armele pe jos şi au fugit în mod laş.

Hector coborî din carul de luptă şi se alătură alor săi, cu mintea străbătută de o frică nelămurită. Ce se întâmplă? Era oare posibil ca victoria să vină atât de neaşteptată? Ca un capriciu al momentului? Nu mai avu timp să se lase în voia altor gânduri. În învălmăşeală se simţi buimăcit de urletele războinicilor, de zăngănitul bronzului lovit de bronz, de mirosul de transpiraţie umană, de greutatea liniştitoare a scutului, de iarba strivită, de recea atingere a spadei în mână, de protecţia scutului care îl apără de zgomotul din afară şi făcea ca fiecare lucru să pară ireal. Şi peste toate, o voce îndepărtată, ca un suspin, necunoscută, dar clară în acelaşi timp… Dar nu dură decât o clipă, apoi Hector îşi alungă gândurile şi se lăsă călăuzit de instinct. Se pomeni în faţa unui aheu clătinându-se şi care schiţă cu lancea să-l lovească. Nobilul troian îi străpunse gâtul şi-i văzu sângele ţâşnind într-o explozie de stropi roşii. Învingătorul trecu peste cadavru şi se alătură luptătorilor săi în urmărirea duşmanului aflat în derută.

„Trebuie să fiu calm” îşi spuse din nou Hector, reprimându-şi dorinţa prostească de a ucide. Încă răsunau urlete sălbatice de victorie; nişte troieni deja îşi disputau cu strigăte animalice hainele însângerate ale unui mort. Iar grecii continuau să fugă.

„Aceştia nu mai sunt aceiaşi duşmani cu care ne-am luptat atâtea şi atâtea zile… Nu este posibil”. Moştenitorul tronului reuşi să prindă un fugar.

— Întoarce-te, mizerabilule! îl rugă. Nu vreau să te lovesc pe la spate.

Celălalt, speriat, scăpă scutul şi, tânguindu-se, căzu de-a buşilea.

— Ai milă, stăpâne, ai milă – îl rugă acesta. Eu nu sunt demn de spada ta… Sunt doar o slugă.

Hector îl imobiliză cu un picior şi îi scoase coiful cu vârful spadei. Uluit privi chipul tremurând ai ghinionistului.

— Cine eşti? îl întrebă el.

— Miron… sluga lui Ulise. Eu nu ştiu să mă bat, stăpânul meu m-a obligat să intru în formaţia de luptă, dar nu ştiu să mă lupt…

Troianul nu ascultă mai departe: se limită să-l lovească puternic cu piciorul şi să caute în jurul său care era explicaţia liniştii neaşteptate care se lăsase pe câmpul de luptă. Nimeni nu mai alerga. Grecii fugari dispăruseră după o cortină de scuturi, care forma în jurul lor un zid ameninţător dincolo de care se ridica o pădure de lănci mult mai lungi ca de obicei. La un sunet de goarnă, acestea se coborâră formând împreună cu scuturile o unică şi de netrecut barieră.

— Suntem înconjuraţi! strigă cineva.

Troienii ezitară.

Hector îi chemă în jurul său pe luptători şi le explică planul de asalt. Dar totul se dovedi inutil: vârfurile ascuţite ale lăncilor îi împiedicau să ajungă la lupta corp la corp, iar cei ce încercau să străbată printre ele era rănit în mod bestial.

— Astăzi grecii adoptă o tactică ciudată – observă Paris gâfâind, în timp ce se dădea înapoi cu un braţ sângerând.

— Ne-au pus să ne luptăm cu sclavii lor şi, între timp, ei s-au învrednicit să ne înconjoare – confirmă Hector, protejându-şi fratele de săgeţile care începuseră să-i ţintească. Nimeni nu s-a mai luptat aşa. Trebuie să fugim… fără noi zidurile nu pot rezista.

— Dar cum? imploră Paris. Ei tot înaintează, peste puţin timp nu vom mai avea nici spaţiul necesar pentru a ne apăra… Şi suliţele acelea blestemate. Zeii sunt împotriva noastră.

Moştenitorul tronului pufni nervos.

— Zeii sau oamenii, nu contează!

Apoi strigând la ai săi „Spre cetate!”, fără să mai ia seama la săgeţi, îşi aruncă armura şi, rămas gol, ridică o piatră mare şi alergă în întâmpinarea falangei greceşti.

Ajuns la câţiva metri de ea, aruncă piatra care răsturnă câteva scuturi. Alţi troieni îl imitară şi, destul de repede, în aliniamentul duşmanului se produse o breşă prin care se strecură cei înconjuraţi.

Grecii nu opuseră prea multă rezistenţă, ci se limitară să le facă pierderi cât mai multe cu putinţă; apoi, în cântece de victorie, se retraseră spre tabăra lor, trăgând după ei armurile celor căzuţi.

Troia nu va mai avea suficienţi oameni să trimită pe câmpul de bătălie: sfârşitul ei era pe aproape.

*

Selfiex, studentul care era şeful celor favorabili troienilor, se ridică în picioare şi protestă cu vehemenţă:

— Nu este drept! Cineva a trişat!

Hoodlige se trezi din moleşeala în care căzuse şi îl privi, fără să înţeleagă despre ce este vorba, pe tânărul care insistă:

— Domnule profesor, nu este posibil ca grecii din acea epocă să cunoască asemenea tehnici militare: falanga a fost introdusă de macedoneni cu multe secole mai târziu. Chiar şi tactica împresurării nu era cunoscută de rudimentara strategie a acelor vremuri... practic până la Canne nimeni nu s-a mai luptat aşa!

Un murmur de aprobare se ridică dintre colegii de lângă el.

— Fiţi calmi, băieţi. Nu uitaţi că Hasley este încă în stare de hipnoză – le aminti Stephan, care înţelegea din ce în ce mai puţin ataşamentul lor faţă de întâmplări. Sunt încântat de cunoştinţele voastre de istorie, dar nu înţeleg ce încercaţi să insinuaţi. Aţi participat cu toţii la şedinţe şi niciunul dintre subiecţi nu a fost influenţat. Fiecare a fost liber să-şi dea drumul propriei fantezii... Probabil Paul Hasley are unele reminiscenţe cam tulburi despre

antichitate şi asta a tulburat desfăşurarea normală a evenimentelor. Nu m-ar mira nici dacă vreunul dintre voi ar face să intervină tancurile, pentru că, să ţinem minte odată pentru totdeauna, este vorba de o pură fantezie.

Selfiex nu păru deloc convins.

— Mă scuzaţi, domnule profesor, dar nu sunt de acord. Paul ar fi putut să schimbe cărţile pe sub masă, dar în mod sigur nu în defavoarea propriei partide. Ştim că este un filotroian… În plus, până acum totul s-a desfăşurat logic: la fiecare şedinţă faptele, erau plauzibile.

Hoodlige scutură din cap iritat. Acele şedinţe îi deveniseră insuportabile; din când în când îşi ridica privirile spre aparatul de înregistrat care imortaliza, dintr-un colţ, acele banale experimente, şi se simţea din ce în ce mai stânjenit.

— Să nu uităm că tot ce spunem este înregistrat – mormăi el pentru a curma plicticoasa discuţie.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar vă datorez o explicaţie. Îmi permiteţi? întrebă Ben Carpi din ultimele rânduri.

— Desigur – acceptă Hoodlige mâhnit.

— Iată, ca să fim sinceri, băiatul are dreptate: am trişat. Ţine de meseria mea să trag din condei o informaţie, şi astfel, văzând interesul pe care-l provoacă aceste experimente, m-am gândit să îmbogăţesc puţin povestea. Ziarul meu a contactat un consultant militar pentru noţiuni tehnice. Apoi, ajutat de complicitatea doctorului Martinez şi a domnişoarei Magda Hamilton, am ţinut o şedinţă secretă în cursul căreia am încercat să inoculăm lui Menelau câteva sugestii. Ne gândeam că nu vor avea consecinţe…

Un cor de proteste se înălţă din băncile celor favorabili troienilor.

Hoodlige simţea că fierbe şi-i fulgeră cu privirea atât pe autorul de articole cât şi pe asistentul său.

— Ajunge atât! zise cu un ton al vocii suficient de aspru ca să-i facă pe toţi să îngheţe.

Părăsi catedra şi măsură cu paşi repezi spaţiul care-l despărţea de Sonda cerebrală.

— Doctore Martinez, trezeşte-l pe Hasley, şedinţa s-a terminat! ordonă el cu duritate.

Se întoarse apoi către ziaristul care nu părea deloc impresionat de furia lui.

— A fost incorect din partea dumneavoastră să folosiţi Sonda într-un experiment neautorizat – şuieră el printre dinţii strânşi. Putea să fie periculos. În orice caz, îmi rezerv dreptul de a-l înştiinţa pe rector, pentru a lua măsuri pentru situaţii asemănătoare.

— Nu mi-am închipuit că vor apărea atâtea complicaţii; asistentul dumneavoastră cunoaşte foarte bine aparatul, iar domnişoara Hamilton s-a oferit de bunăvoie – se justifică atunci Carpi. Până acum Sonda s-a dovedit a fi absolut inofensivă.

— N-aş vrea să par lipsit de respect – şopti printre dinţi, slugarnic, Martinez, care rivaliza în paloare cu faţa sculptată a lui Esculap, imperturbabilul observator al scenei.

Stephan nu se mai simţi atât de jignit. Nici nu putea uita acel cont particular în bancă, şi care creştea la fiecare şedinţă, succesul, generoasele donaţii făcute Institutului... Toate, mai mult sau mai puţin, porneau de la fluviul de aur care curgea din acele neînsemnate experimente de hipnoză.

— N-aş vrea ca un interes excesiv pentru ştirile senzaţionale să compromită studii îndreptate spre cu totul altceva – murmură docentul, cu o mină severă.

— Recunosc fără rezerve că am greşit – confirmă diplomatic corespondentul de la Tribune City.

Hoodlige se simţi răsplătit prin acea autocritică.

— Poate – conchise el conciliant – suntem cu toţii obosiţi... Nu merită să ne supărăm: considerăm incidentul închis.

— Însă în acest caz Troia este condamnată – obiectă Selfiex cu amărăciune. În bătălia de astăzi au căzut nu mai puţin de două sute de luptători; când aheii vor ataca zidurile, nu vor fi suficiente forţe pentru a-i respinge.

La această perspectivă, filogrecii se bucurară cu răutate. Stephan intui că sfârşitul războiului va avea consecinţe neplăcute pentru ambiţiile sale. Nu putea permite ca totul să se termine aşa de repede.

— Este adevărat – admise el cu jumătate de gură. Este nevoie să evaluăm cât mai repede cu putinţă ajutorul dat aheilor. Domnule Carpi, dumneavoastră credeţi că acel consultant militar va putea găsi soluţiile strategice corespunzătoare?

Ben zâmbi.

— Putem conta pe el, – confirmă –, este un expert în arta războiului; cu ajutorul său războiul poate dura la nesfârşit.

Această observaţie îi uni pe cei doi într-o legătură plină de subînţelesuri. Profesorul Hoodlige preferă să rupă misterul acestei complicităţi şi schimbă vorba.

— Ceea ce nu reuşesc să înţeleg este cum de a reuşit să influenţeze discursul băiatului? întrebă el arătându-şi un fals interes.

— Este un lucru foarte simplu. Este suficient ca subiectul să fie solicitat în timp ce se află în stare de hipnoză; este vorba numai de a-l sugestiona… Eu nu înţeleg în profunzime mecanismele unor astfel de fenomene, dar rezultatele demonstrează că se poate face.

— Bine – murmură profesorul –, mâine ne vom strădui să echilibrăm din nou forţele. Pentru astăzi am terminat.

Nimeni nu fu de altă părere. Studenţii începură să părăsească sala de cursuri împărţiţi în două grupuri distincte. Hoodlige o luă şi el pe urma lor şi fu imediat ajuns de Carpi, care şopti:

— Sper că nu sunteţi înfuriat pe mine pentru gluma pe care am pus-o la cale; era necesar să creăm un pic de

imprevizibil. Numărul cititorilor este în continuă creştere şi a trebuit să mărim tirajul; cu introducerea ideii de falangă intenţionăm să lansăm un concurs pe tema: „Ajutaţi Troia să reziste!”

— Înţeleg – conveni omul de ştiinţă care nu prea era în apele lui.

O voce cunoscută îl strigă.

— Bună, Meade, ai fost de faţă la şedinţă? întrebă el încurcat.

— Da, – răspunse ea –, am ieşit din tură şi m-am gândit să-ţi fac o vizită.

Ziaristul se puse între ei, cu un zâmbet ademenitor.

— Îmi permiteţi? Sunt Ben Capri. Ce credeţi despre asediul secolului?

Femeia nu-şi ascunse repulsia.

— Este o afacere excelentă – comentă ea. Institutul câştigă mai mult din acest spectacol decât din clinică şi din cercetarea ştiinţifică. Probabil, în afară de bursa de studiu A.M.I.S.E.F. se vizează acum şi un Oscar.

Chipul ziaristului încremeni într-o expresie de rămas-bun şi se retrase.

— Nu trebuie să te cerţi cu presa – o dojeni cu blândeţe Stephan. Avem nevoie de ea pentru studiile noastre: publicitatea nu face rău niciodată, fără să mai vorbim şi de faptul că donaţiile ne ajută să mărim clinica.

— Poate ai dreptate tu – consimţi ea, puţin convinsă însă. Dar toată această poveste îmi place din ce în ce mai puţin: tu începi să neglijezi studiile, iar studenţii tăi… În plus, mai este ceva care nu merge. Poţi veni în biroul meu?

Bărbatul acceptă şi privi o clipă cu alţi ochi figura plăpândă care mergea înaintea lui. Putea să fie tovarăşa de viaţă ideală: aceleaşi interese, vârsta potrivită pentru a face faţă cu seninătate unei coexistenţe sexuale, dulceaţă şi hotărâre bine dozate, şi o frumuseţe fizică bine fixată de vârstă. Şi altă dată îşi permisese asemenea gânduri, dar

acum, beneficiind de o prosperitate neaşteptată, ele păreau mai actuale decât oricând: Gloria va accepta divorţul, nu lipseau nici modalităţile, nici mijloacele de a-l obţine… Era doar o chestiune de bani.

Capitolul al zecelea

Intrară în birou; Hoodlige se cufundă în fotoliu şi continuă să o privească pe doctoriţă. Se aşeză şi ea şi îi răspunse în acelaşi fel, dar în ochii ei nu era chiar acelaşi interes, ci mai degrabă nelinişte. Era prea îngrijorată, mult prea îngrijorată pentru a se lăsa în voia viselor plăcute.

— Nu ai observat nimic neobişnuit în experimentul din această seară? întrebă ea arzând de nerăbdare.

Stephan, cufundat în gândurile sale roz, se mărgini să scuture din cap.

— Martinez şi ziaristul acela au condiţionat subiectul în timp ce se afla în stare de hipnoză…

— Ei, nu este cazul să dramatizăm. A fost vorba de o interferenţă de mică importanţă; pe de altă parte, este o metodă folosită în mod obişnuit pentru studiul limbilor străine. Nu poate fi considerată o spălare a creierului.

— Nu asta vreau să spun – protestă femeia. Vreau numai să evidenţiez că erau prezenţi numai cei doi, în afară de Magda, chiar dacă şi Hasley era la curent.

— Probabil Martinez a vorbit cu studenţii despre întâmplare.

— Dacă este aşa cum spui, Selfiex nu trebuia să reacţioneze în modul în care a făcut-o – replică Meade.

— Este absurd – observă profesorul, prea puţin dispus să se lase târât în discuţie. Vrei cumva să mă faci să cred că autosugestia a atins un asemenea nivel încât a subjugat minţile subiecţilor constrângându-i pe toţi să se refere la una şi aceeaşi secvenţă? Practic, prin războiul Troiei s-a

format o comuniune telepatică între studenţi la nivel inconştient şi care iese la suprafaţă doar când subiecţii sunt hipnotizaţi?

Berry nu se dădu bătută.

— Ai analizat vreodată în profunzime înregistrările experimentelor? îl întrebă ea.

— Ştii bine că nu am timp, iar apoi nici nu merită: sunt doar o grămadă de prostioare tinereşti – răspunse Hoodlige.

— Nici eu nu am prea mult timp liber, – continuă doctoriţa imperturbabilă –, şi, cu toate astea, te asigur că o voi face. Prea multe lucruri nu se potrivesc, pentru a accepta cu uşurinţă ideea de „prostioare tinereşti”.

— De exemplu? întrebă el.

— De exemplu, ai observat că există studenţi care în timpul hipnozei rămân muţi? Să fie oare cu putinţă să le lipsească într-atâta imaginaţia încât să nu poată însăila câteva prostioare? Iar apoi, nu ţi se pare ciudat că s-au stabilit corespondenţe biunivoce între subiect şi personajul mitic? Hasley cu Hector, Godfrey cu Miron, Magda Hamilton cu Menelau şi aşa mai departe? Nu numai, dar cum de este posibil că nu au apărut personaje mult mai faimoase, ca Ahile, Ulise? Dacă ar fi simple fantezii, l-aş prefera pe unul dintre ei unei slugi ca Bibetus sau Miron. Pe deasupra, episoadele povestite sunt prea clare, prea precise, pentru a fi doar rodul subconştientului; toţi sunt legaţi între ei printr-o logică de fier, chiar dacă relaţiile se referă la evenimente distanţate în timp şi spaţiu. Iar problema sexului? Toţi sunt tineri, sănătoşi, cu probleme specifice vârstei, şi cu toate acestea niciunul dintre ei nu a introdus elemente erotice. Dacă ar fi doar un rod al fanteziei ar fi trebuit să apară în fiecare clipă femei frumoase, orgii. Totul este prea inexplicabil.

Stephan suspină şi o privi în ochi cu un aer înţelegător.

— Da, sunt multe elemente ciudate, neaşteptate, dar care nu mă supără afirmă el. Fiecare cu propria sa

motivaţie. Nu vrei cumva să urmăm firul raţionamentelor tale până la a ajunge la ocultism, la parapsihologic?

Femeia nu gustă deloc ironia lui Hoodlige şi, cu un gest de supărare, se ridică în picioare.

— Ţi-am expus probleme serioase, Stephan: nu este cazul să mă iei peste picior.

— Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc. Hai, îţi ofer o cină, în felul acesta vom vorbi mai liniştiţi – propuse omul de ştiinţă.

— Nu pot, am promis că voi trece pe la clinică la ora nouă… Ştii cât este de muncă în această perioadă – spuse Meade.

— Curaj, te vei duce mai târziu. Te duc într-un locşor foarte plăcut. Ştii că sunt bogat: nu mă mai mulţumesc cu chifle şi cartofi ca demult – îi aminti Hoodlige.

— Mă ademeneşti – fu de acord femeia. Dau un telefon şi te urmez.

Stephan zâmbi satisfăcut. Se dezbrăcă de halat şi aşteptă. Ea luă telefonul şi formă numărul.

— Alo, sunt Berry, avem noutăţi?… Am înţeles, vin imediat.

— Ceva nu este în regulă? întrebă bărbatul, dezamăgit.

— Îmi pare rău, dar sunt nevoită să mă întorc la pavilionul meu: avem o urgenţă. De câtva timp mă tot caută.

— Te însoţesc – hotărî profesorul.

— Bagă de seamă că pot să rămân acolo până târziu – îl avertiză Meade. Iar tu, acum că eşti o celebritate, nu eşti obişnuit cu turele de noapte…

El se mărgini să nu bage în seamă împunsătura şi, mai hotărât ca niciodată, o însoţi.

Pavajul şerpuia prin mantia de iarbă, ca un şarpe uscat. Umbrele serii ştergeau contururile întunecate ale tufişurilor, în timp ce un vânt uşor trecea şi iar trecea printre ramuri, cu o insolenţă îmblânzită de timp. Era un aer proaspăt care

cobora dinspre dealuri şi aducea cu sine zgomotele molcome ale oraşului. Ce doi se opriră pentru o clipă să asculte corul de greieri care îi însoţea pe alei. Instinctiv, îşi aruncară privirile asupra unui platan mare pe care se zărea o pată clară făcută cu cretă. Se înfioară.

— Sărmanul Looby – şopti Meade.

Bărbatul nu vorbi, o prinse cu un braţ şi o invită să meargă mai departe. Zgomotul paşilor nu se potrivea deloc cu lumea de seară a parcului. Îşi dădură seama şi înteţiră paşii pentru a nu tulbura prea multă vreme vraja de linişte şi foşnete. Un urlet îi găsi nepregătiţi. Se opriră şi încercară un răspuns de la siluetele de ciment care se ridicau pretutindeni în jur.

— Venea dinspre pavilionul trei – observă Meade tulburată.

— Vreun pacient în criză – adăugă Stephan.

— Nu poate fi asta – continuă ea. Aceea este secţia de reeducare pentru traumatizaţi; pacienţi care au probleme din cauza surmenajului; niciunul dintre ei nu ar putea să strige în felul acela…

Aşteptară o clipă, dar nu se mai întâmplă nimic.

— Să mergem – o îndemnă omul.

Începură din nou să se mişte, urmăriţi de liniştea care se aşternuse din nou în jurul lor. Numai când ajunseră la poarta iluminată a pavilionului, cei doi se simţiră mai liniştiţi. Pe coridorul unde intrară era o vie animaţie. Doctoriţa Berry fu recunoscută de un om de serviciu, pe care-l întrebă:

— Ce se întâmplă, Tim, cine a urlat? Au mai venit şi alţii?

— În această noapte oaspeţii noştri îşi dau în petic, domnişoară – răspunse omul de serviciu. Se prea poate ca vreun bolnav să fi fugit, dar nu de aici de la noi; distribuim sedative din belşug: toţi par contaminaţi de o stranie excitaţie…

— Sedative? repetă Meade încruntând din sprâncene. Dar

unii dintre cei internaţi sunt alergici…

Nu mai adăugă nimic, uită de însoţitorul ei şi se grăbi să ajungă la ascensoare în fundul coridorului.

Stephan zăbovi câteva clipe până se hotărî să o urmeze şi se pomeni singur. În gând regretă seara compromisă, declaraţia pe care îşi propusese din nou să o facă şi se hotărî cu încăpăţânare să mai încerce din nou. Între a aştepta întoarcerea liftului şi a se încumeta să urce pe scări alese cea de-a doua variantă. Fără greutate ajunse la primul etaj şi intră pe coridor: agitaţia era mai mare decât îşi închipuise. Personalul medical se dădea de ceasul morţii pentru a-i potoli pe nişte băietani în pijamale, care plângeau isteric. Hoodlige găsi de cuviinţă că este mai bine să treacă neobservat: nu era secţia lui, nu voia complicaţii. Începu să urce din nou pe scările pustii şi îşi dădu seama, dezamăgit, că este la capătul puterilor. Se opri să tragă aer în piept şi, în acea clipă, auzi un pas uşor care venea de sus. Ridică privirea şi îl văzu. Necunoscutul îl privi drept în ochi cu o privire aprinsă. Era tânăr, gol şi ameninţa cu piciorul metalic al unui scaun, ca şi cum ar fi avut în mână o măciucă. Pentru o clipă Stephan crezu că recunoaşte acel chip. Apoi începu să-i fie frică. Nu era prima dată când se afla în faţa unui bolnav periculos, dar acesta părea un caz cu totul deosebit. Se dădu înapoi încet, încercând să-şi stăpânească pulsul furios al inimii.

— Îţi sunt prieten – şopti el. Nu trebuie să-ţi fie frică… Relaxează-te.

Nebunul pufni şi începu să fredoneze un cântecel cu sunete de neînţeles.

— Desigur, ai dreptate – conveni Hoodlige cu o falsă siguranţă. Dar pune jos arma aia, ai putea să faci pagube. Vezi, eu nu am nimic.

Tânărul gol plânse, apoi, cu un geamăt, făcu un salt înainte împungând cu arma lui improvizată.

Profesorul, neputincios, îşi apără capul cu mâinile şi

închise ochii. Se simţi împins cu putere în perete, îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli câteva trepte. Când reuşi să se oprească, agresorul dispăruse. Dezorientat şi sfâşiat de durere se ridică şi începu iar să urce scările. La etajul al doilea intră pe coridorul central şi căută pe cineva căruia să-i spună ce se petrecuse. Dar înainte de a putea vorbi, doi energumeni în halate albe îi tăiară calea.

— Bună seara, domnule, care este camera dumneavoastră? îl întrebă unul dintre ei.

Stephan, încă dezorientat, nu pricepu imediat sensul acelei întrebări. Apoi îşi dădu seama că nu îmbrăcase halatul şi că îi curge sânge dintr-o rană la unul dintre pometţii obrazului.

— Greşiţi, băieţi – zâmbi el. Sunt profesorul Hoodlige. Am condus-o până aici pe doctoriţa Berry, m-am rătăcit de ea şi, urcând pe scări, m-am întâlnit cu un bolnav gol puşcă: a fugit din vreo secţie. Trebuie să dăm alarma.

Îngrijitorii îşi aruncară priviri întrebătoare.

— Un om gol pe scări? repetară ei.

— Da. Văd că puneţi la îndoială cuvintele mele – comentă resemnat Stephan. Poate că ar fi mai bine să vă arăt documentele mele: sunt foarte cunoscut în Institut, chiar dacă acesta nu este, într-adevăr, pavilionul meu.

— Este adevărat, domnule, credem şi noi că este cazul să ne arătaţi legitimaţia… Avem o urgenţă; trebuie să fim foarte atenţi.

Savantul dădu din cap în semn că a înţeles şi scormoni în buzunar după portofel. Dar acesta era gol.

— Ciudat, – murmură el –, cu toate astea, l-am avut cu mine. Poate că mi-a căzut când am fost izbit de tânărul acela.

Îngrijitorii îl apucară hotărâţi de braţ.

— Ne scuzaţi, domnule, vă rugăm să fiţi amabil şi să nu vă supăraţi. Colaboraţi cu noi, nu vi se va întâmpla nimic.

— Este o situaţie foarte caraghioasă – comentă

profesorul lăsându-se purtat. Oricum, dacă daţi de doctoriţa Berry, totul se va rezolva.

— Desigur, deocamdată intraţi aici şi fiţi calm. O să vedeţi că se va lămuri totul.

Îl împinseră cu putere spre o uşă de pe coridor. Hoodlige, îngrozit, nu opuse rezistenţă şi îi lăsă să-l încuie acolo cu cheia.

— Amintiţi-vă să o anunţaţi pe Berry, vă rog – se mărgini el să insiste dezamăgit.

Camera în care îl duseseră era luminată de slabe lumini viorii. Se întrezăreau patru paturi aliniate lângă perete, o măsuţă în centru şi o fereastră mare, pe jumătate ascunsă de o draperie grea. În spatele perdelei se aflau patru indivizi ghemuiţi care îl priveau. Erau doi băieţi, un adult obez şi un bătrân.

Stephan, şovăind şi dezorientat, se strădui să nu se lase intimidat.

— Salut – murmură el. Sper că nu vă deranjez. A fost o neînţelegere, ştiţi… Eu sunt medic, poate că nu mă cunoaşteţi, deşi sunt destul de cunoscut… Aţi fost vreodată în pavilionul şase?

Linişte.

— Puteţi fi siguri că nu stau mult aici: peste puţin timp mă vor chema – continuă Hoodlige tot mai stânjenit.

Dar nimeni nu zise nimic. Când tăcu, cei patru încetară să-l mai privească şi îşi îndreptară ochii spre fereastră.

Stephan parcurse încet spaţiul care-l despărţea de scaunul cel mai apropiat şi se aşeză pe el cu un suspin de uşurare. Începea să se resimtă în urma căzăturii. La un genunchi îl tot încercau nişte junghiuri. Vreme de câteva minute nu-i mai luă în seamă pe cei prezenţi acolo şi se gândi la propriile lui necazuri. A doua zi o să râdă de acea experienţă, dar pe moment… Un murmur molcom îi atrase atenţia. Micul grup de bolnavi vorbea în şoaptă în timp ce urmărea cu privirea un obiectiv necunoscut lui.

— Îi aud... Sunt aproape – şopti unul dintre băieţi.

Avea o frunte nefiresc de înaltă, care apăsa pe doi ochi fără strălucire, stinşi. Celălalt tânăr, la prima vedere, părea normal, dar un tremur al buzelor trăda o minte înceţoşată. Obezul se legăna în plină luptă cu somnul şi se limita să zâmbească; în schimb, bătrânul, avea un clipit sever şi dădea din cap în semn de aprobare la cuvintele băiatului.

— Sunt pe punctul de a sosi...

Într-o altă situaţie Stephan ar fi evaluat cu ochi profesionali şi distanţi, dar atmosfera încordată din jur, nervozitatea, treziră în el numai curiozitatea. Se ridică şi fără să se apropie de micul grup, privi pe fereastră. Parcul era cufundat în obişnuita linişte nocturnă. Celelalte clădiri ale complexului se zăreau prin întuneric ca nişte nave albe pe care pâlpâiau lumini dezordonate. Dar nicio mişcare nu trăda apropierea cuiva.

— Iată-i! gemu micul internat.

Îngrozit, Hoodlige urmări nişte gesturi de neînţeles ale pacienţilor, apoi continuă să privească lumea de afară. Simţurile nu îi arătau nimic, dar în cap îi răsună un zgomot nedesluşit, paşi grăbiţi, respiraţii obosite, zăngănit de metale, din când în când voci umane sau măcar sunete produse de oameni în secvenţe indescifrabile.

— Mi-e somn – se tângui obezul. Ne-au făcut injecţia şi acum mi-e somn.

— Trebuie să rămâi treaz, au cu ei scări. Nu trebuie să-i lăsăm să ne ia prin surprindere.

Profesorul pricepu din plin realitatea pericolului şi se luptă din răsputeri cu el însuşi pentru a nu cădea pradă deznădejdii. Îşi scutură capul, pentru a nu se lăsa copleşit de presimţiri, şi se îndepărtă de la fereastră.

— Atenţie, sunt gata să dărâme poarta de la miazăzi! Trebuie să alergăm acolo, repede – îi îndemnă mongoloidul.

Cei patru alergară spre ieşirea din cameră urlând. Bătură cu pumnii în uşă şi cerură ajutor. Puţin după aceea apărură

îngrijitorii care, cu mişcări hotărâte, îi îndepărtară.

— Fiţi calmi, băieţi, fiţi calmi. V-am cerut să dormiţi. Nu trebuie să fiţi răi.

— Vă rugăm, lăsaţi-ne să plecăm – îi imploră bătrânul, îmbufnat. Duşmanii sunt la poarta de la miazăzi… Îi vor ucide pe toţi.

— Nu trebuie să vă temeţi – îi asigură unul dintre îngrijitori. Voi mergeţi la culcare, de duşman vom avea noi grijă.

— Aşa este, mie mi-e somn – observă obezul şi se retrase căscând.

Încetul cu încetul şi ceilalţi se lăsară convinşi, şi se aşternu liniştea. Hoodlige le atrase şi el îngrijitorilor atenţia asupra lui. Se simţea istovit, chiar dacă depresiunea nervoasă resimţită puţin mai înainte dispăruse.

— Doctoriţa Berry ne-a confirmat ceea ce ne-aţi spus, domnule profesor – îl informă cu umilinţă unul dintre îngrijitori. Vă rugăm să ne scuzaţi pentru ce am făcut mai devreme, dar asta este o seară nenorocită.

Stephan aprobă din cap, obosit.

— Se poate întâmpla oricui – admise el. L-aţi găsit pe cel care m-a atacat? Poate fi periculos.

Cei doi negară. Omul de ştiinţă nu găsi de cuviinţă să insiste. În schimb, se informă cum ar fi putut să o găsească pe colega lui, şi ieşi.

Meade, când îl văzu, râse.

— Era vremea să te închidă: începuse să ţi se urce la cap.

Hoodlige răspunse cu o grimasă.

— Aş fi vrut să te văd în locul meu. În afară de faptul că am fost luat drept un nebun internat, puţin a lipsit ca un smintit să-mi facă creierul terci.

— Iartă-mă – se scuză ea. Într-adevăr, trebuie să fi fost o aventură puţin plăcută. Totuşi, nu înţeleg cine ar fi putut să te agreseze: nimeni nu a anunţat dispariţia vreunui pacient.

— Doar nu crezi că am avut o viziune! observă Stephan

între mirare şi iritare. De pe scări nu am căzut de unul singur... Cineva m-a împins!

Tăcu şi îl trecură fiori de gheaţă amintindu-şi straniile senzaţii pe care le avusese în cameră, lângă cei patru.

— Ceva nu este în regulă? se informă doctoriţa. Eşti palid.

— Nu, nu-i nimic – răspunse el.

Apoi, pentru a-şi alunga din minte prea multele întrebări fără răspuns, schimbă vorba.

— Pot să ştiu ce se întâmplă în această clinică? Ce este cu toate aceste urgenţe?

— Suntem într-o încurcătură blestemată – îi explică Meade. Poate că numărul prea marea de internări creează aceste tulburări, sau poate căldura, alţii cred că luna. Realitatea este că din punct de vedere clinic se răspândeşte peste tot o stranie stare de supraexcitaţie. Toate secţiile sunt contaminate. Chiar şi în sectorul unde se află snobii tăi, de exemplu, cei care vin aici doar pentru a se vindeca de insomnii sau să se supună unei investigaţii psihanalitice, chiar şi ei se dau în spectacol. Iar eu am atât de multă muncă încât nici nu am avut timp să analizez problema. Acum, dacă nu te deranjează, mă întorc la pacienţii mei. N-aş vrea să se folosească prea multe sedative doar din lipsă de personal... Îmi pare rău pentru cină: rămâne pentru altă dată.

Se salutară. Mâhnit, profesorul îşi luă rămas-bun şi lăsă în urmă lumina pavilionului. Doar ceva mai încolo, când se cufundase deja în întunericul parcului, îşi dădu seama că a comis o imprudenţă. Amintirea tânărului gol, ameninţător la capătul scării îl urmărea tot timpul. Îşi înteţi paşii. Un vânt uşor, dar iritant, îi mângâie părul. Aducea miresme îndepărtate; mirosul mării al ierburilor aromatice, al răşinii din păduri. Bărbatul le savură zăpăcit: marea era prea departe, iar în parc nu erau pini. Se opri şi scrută siluetele reci ale obiectelor din jur. Abia atunci auzi un pas uşor în

spatele său: îi fu teamă şi, înainte de a se gândi, începu să alerge. Dar clădirea întunecată a Universităţii îi tăie calea. Se pomeni în faţa unei porţi închise. Se clătină şi se sprijini străduindu-se să vadă prin întuneric. Cineva se apropia cu prudenţă de el: auzea clar foşnetul ierbii călcate.

— Cine-i acolo? bâigui el în cele din urmă.

— Poliţia. Stai sau trag.

Lumina unei lanterne spintecă întunericul şi îl izbi pe omul de ştiinţă, orbindu-l. Când se mai obişnui cu lumina, descoperi că se află în faţa a doi agenţi cu un aer neîncrezător.

— Ce faceţi aici, la ora asta? îl întrebă poliţistul.

— Sunt profesorul Hoodlige, predau aici… – suspină Stephan istovit.

— Este adevărat, îl recunosc – confirmă celălalt. E tipul care a inventat Troia şi tot măcelul acela. Îmi pare rău că v-am speriat, dar aţi început să alergaţi… Ştiţi, comisarul Teppel crede că, supraveghind parcul, vom reuşi să-l înhăţăm pe maniacul care l-a ucis pe băiatul acela.

— Înţeleg – şopti omul de ştiinţă fără niciun chef de vorbă. Acum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să plec acasă. Am maşina în parcare.

— Vă însoţesc – se oferi interlocutorul său. Vă asigur că a sta aici, singuri, înseamnă să ajungem ca cei de acolo – şi arăta spre pavilioanele clinicii. Dar ştiţi că poveştile acelea sunt, într-adevăr, interesante?… Vorbesc despre război. Cum de reuşiţi voi, creierele, să inventaţi toate faptele acelea! Eu nu sunt un mare cititor, dar Tribune City oferă şi înregistrări: e mai comod, chiar mai bine decât la televizor. Credeţi că vor face şi un film despre asta? Sigur că v-ar conveni. Soţia mea spune că…

Hoodlige nici măcar nu se prefăcea că-l ascultă. Ajunse la automobilul său şi deschise portiera. Înainte de a se putea închide înăuntru, celălalt îi oferi un zâmbet larg, cu un aer de complicitate, şi murmură:

— Domnule profesor, îmi puteţi face o favoare? Imediat ce puteţi, faceţi-l pe Paris să crape... Nu-l pot suferi. Aheii şi troienii îmi sunt toţi la fel, însă Paris mi-e antipatic: trebuie să-l puneţi să plătească pentru că a batjocorit femeia altuia...

— Voi face tot ce pot – i-o tăie scurt Stephan. Bună seara.

Porni motorul şi încercă să uite totul.

Capitolul al unsprezecelea

Frica înfăşură cetatea cu braţele sale reci; era ca o strângere care înăbuşea orice speranţă în ziua de mâine.

Ultima bătălie tragică lăsase pe câmpul de luptă multe trupuri fără viaţă; cu toate acestea, nimeni nu îndrăznea să se aventureze dincolo de ziduri pentru a le săpa un mormânt sau să le aprindă un rug funerar. Erau doar nişte biete cadavre care pâlpâiau printre tenebre în bătaia lunii şi le aminteau celor vii apropiatul sfârşit al Troiei. Erau fantasme care păreau că invocă un ajutor pe care nici Hector, condotierul, eroul atâtor lupte, nu putea să-l dea.

Prinţul troian, ca în fiecare seară, le vedea dispărând în întuneric, de la înălţimea zidurilor, şi nu se putea hotărî dacă e bine să răspundă sau nu la chemările lor, cu un ultim gest disperat. Dar vocea datoriei fu mai puternică. Prea mulţi călăi ahei aşteptau în umbră să apară vreo victimă, şi prea puţini erau cei rămaşi să apere cetatea. Fiul lui Priam alerga de două zile dintr-o parte în alta a zidurilor, fără o clipă de răgaz, respingând, cu supravieţuitorii armatei sale, necontenitele atacuri ale duşmanilor. Şi, de fiecare dată, se pomenea cu tot mai puţină putere, cu tot mai puţini prieteni. Spadele grele ale grecilor, dar mai mult lipsa de putere, subţia numărul, şi aşa prea mic, de soldaţi care rezistau. Iar sfârşitul era aproape…

— Du-te să te odihneşti – îi ordonă cineva din spatele său.

Hector scutură din cap.

— O să am eu grijă să stau de gardă – insistă Enea. Am

strâns câţiva slujitori de-ai mei. Mâine poate să fie ziua noastră cea de pe urmă, iar tu care eşti conducătorul nu poţi să o înfrunţi mâhnit de o noapte de nesomn. Gloria înfrângerii noastre va depinde şi de luciditatea cu care ne vei conduce tu.

Prinţul troian nu mai opuse rezistenţă; îşi luă scutul şi se îndreptă spre stâncă. Paşii săi răsunară monotoni şi târşiţi în liniştea serii, însoţiţi de tânguirile pe care un vânt de toamnă le răpea din când în când din casele întunecate.

În locuinţă nu era nimeni; coridorul era pustiu, sala de petreceri în întuneric. Andromaca îl aştepta ghemuită pe un pat, cu ochii în gol. Auzindu-l că vine, se scutură şi-i ieşi în întâmpinare. Nu fu vreme nici măcar pentru un cuvânt: o privire, un zâmbet trist, apoi Hector se prăbuşi pe marginea patului fără măcar să-şi scoată armura.

Somnul îi fu asemănător morţii: un întuneric glacial şi nimic altceva. Apoi acel zid îngrozitor se dădu la o parte: la început se simţi o undă de căldură, o groapă pulsând prin care se strecurau zgomote, foşnete, voci. Corpul îi rămase nemişcat, dar mintea se trezi, solicitată de chemările care deveneau tot mai puternice, tot mai clare, până se transformară în ordine irevocabile. După o eternitate, vocile tăcură. Hector deschise ochii. Soţia lui, care zăcea lângă el, îl mângâie pe obraz.

— Dormi, este încă prea devreme – murmură ea.

— Nu acum, femeie, nu acum – răspunse el. Zeii mi-au vorbit în somn: Troia trebuie să trăiască!

Puţin după aceea palatul răsună de chemări: se aprinseră făclii, şi slujitorii, treziţi brusc, au fost trimişi să-i convoace pe nobili. Astfel, încetul cu încetul, activitatea se propagă peste tot, însoţită de zgomote de paşi grăbiţi, de atenţionări seci. Toată cetatea află că zeii şi-au manifestat voinţa, iar în sala palatului se strânse mult mai multă lume decât putea să încapă.

Hector îi aşteptă pe toţi în picioare şi le vorbi hotărât,

spunându-le cuvinte care nu lăsau să se strecoare nici urmă de îndoială.

— …Chebrion va trimite mesageri oriunde avem speranţa de a recruta armate: în Frigia, în Lidia, în Licia, în Misia. Aurul nostru va putea cumpăra pe oricine: tâlhari, ciobani, luptători. Peste câteva săptămâni vom avea o armată în stare să-i înfrunte pe greci în câmp deschis.

— Troia a purtat până acum multe războaie, dar niciodată, în istoria omenirii, nu şi-a încredinţat apărarea aurului. Ce încredere putem avea în cei ce îşi riscă propria piele pentru bani? Nu-i onoare în asta – obiectă un bătrân.

— Zeii l-au inspirat pe fratele meu – răspunse Paris. Să urmăm sugestiile lor, să împărţim bogăţiile noastre cu aliaţii, decât să le lăsăm să cadă în mâinile aheilor.

— Vor trece vreo câteva zile până când ne va veni cineva în ajutor – observă un altul.

— O să rezistăm cât va fi necesar – afirmă Hector. Zeitatea care mi s-a arătat în somn mi-a dezvăluit secrete pe care numai Vulcan le cunoaşte.

Vom construi maşini uimitoare care vor suplini lipsa oamenilor. Fareclo, constructorul de nave, s-a apucat deja de lucru.

— Nu avem timp: suntem deja în zori!

Moştenitorul tronului privi lumina firavă care devenise vizibilă dincolo de linia întunecată a cerului.

— Zeul care ne protejează mi-a explicat cum se poate înfrunta un duşman de o mie de ori mai numeros – le explica el cu siguranţă. Voi să aveţi grijă să-i îmbărbătaţi pe cei fricoşi, să procuraţi pentru meşteri materialele necesare. Să rămâneţi fermi în voinţa de a rezista, şi vă asigur că încă vreo câteva zile duşmanii nu vor ajunge sub zidurile noastre.

Tăcu şi se întoarse spre tatăl său, care se aşezase mai la margine.

— Sunt bătrân, – îi aminti suveranul –, şi nu ştiu ce să

spun. Deja mă pregătisem să mor cu demnitate, dar acum se vorbeşte despre victorie. Să le dăm mână liberă tinerilor noştri, şi toţi să asculte de acest fiu al meu. Ca întotdeauna, ne vom urma soarta care ne-a fost scrisă, o soartă pe care nici zeii nu o pot schimba.

Nu avea la dispoziţie prea mult timp pentru a-i instrui pe cei cincizeci de tineri luptători, şi Hector profită de fiecare clipă. Le ordonă să arunce armura, coiful şi scutul: trebuiau să poarte doar un arc, o tolbă plină cu săgeţi şi un pumnal; nu le trebuia altceva. Şi, apoi, la drum, alergând prin păduri, întrecându-se la fugă cu ziua care venea. Urcară dealul şi îl coborâră din nou, hotărâţi, îndreptându-se spre tabăra grecilor. Troienii, struniţi de căpetenia lor, se strecurară printre arbuşti şi se ghemuiră la pândă. Era un fel ciudat de a începe lupta; ar fi preferat să alerge urlând împotriva duşmanului care tocmai ieşea din palisadă, sfidându-l pe faţă: dar Troia trebuia să trăiască, aşa spuseseră zeii, dar pentru asta trebuiau să se comporte ca nişte şerpi.

Grecii erau siguri de victorie: cântau, agitau în vârful suliţelor coroane de flori. Mergeau în grupuri, fiecare în spatele nobilului din propria cetate; era acolo floarea tinereţii din Sparta, Micene, Atena, Creta... Îi aştepta o întoarcere cu navele încărcate de prăzile de război, iar poeţii deja compuneau ultimele strofe în onoarea lor.

Hector îi iscodi îndelung şi aşteptă până când ajunseră la câteva zeci de paşi. Pentru mulţi dintre ei Parcele deja întindeau firul vieţii, un fir care devenea din ce în ce mai subţire, din ce în ce mai subţire...

— Acum! strigă el.

Săgeţile zbârnâiră ca nişte viespii furioase; fiecare vârf găsi un piept, un gât, un braţ din care să bea sângele. Nu avură timp nici să geamă.

— Înapoi! le ordonă prinţul troian.

Luptătorii ţâşniră din ascunzătorile lor şi fugiră repede în pădure, lăsând sub privirile uluite ale aheilor imaginea fugară a corpurilor goale care dispăreau prin frunziş. Cântecele încetară brusc şi făcură loc mâniei. Urlând, grecii se puseră să-i urmărească pe cei care îi atacaseră, dar în pădure furia lor dispăru. Fiecare pas presupunea o frenetică luptă cu ramurile care se loveau de suliţi, de coif, şi cu spinii care le sfâşiau veşmintele. Pe deasupra, mai era şi liniştea aceea nefirească, întreruptă de respiraţia lor greoaie din cauza alergatului, de şuieratul ameninţător al câte unei săgeţi care străbătea pădurea, de spaima de un duşman care părea că se ascunde în spatele fiecărei umbre.

Se auzi în cele din urmă chemarea cornurilor care îi invita să se retragă. Răsuflând uşuraţi, se întoarseră la lumina soarelui, îşi refăcură rândurile şi îi numărară pe cei căzuţi. Dar încă nu se terminase. Troienii apărură din altă parte: ţâşniră pe neaşteptate din tufişuri, sloboziră săgeţile şi dispărură. Nu folosi la nimic urmărirea lor, nici încercarea de a-i înfrunta în câmp deschis, nici să se ascundă în spatele falangelor: apăreau şi dispăreau acolo unde erau mai puţin aşteptaţi, iuţi, imposibil de atins.

— Se retrag! exultă un tânăr arcaş.

— Am învins! adăugă altul.

— Am câştigat doar o zi – le aminti cu amărăciune Hector. Oricum, mâine o vom lua de la început. Îi vom aştepta mai în faţă, acolo unde încep dealurile. Nu-i niciun pic de glorie în lupta de felul acesta, dar nu peste mult timp îi vom putea înfrunta în câmp deschis, sub zidurile Troiei, aşa cum se cade unor luptători.

Sus, pe turnuri, era un aer rece, care străbătea mantiile luptătorilor şi pătrundea prin armură, aducând mângâieri de gheaţă pe pielea oamenilor. Un foc aprins crea doar o iluzie de căldură, în timp ce în realitate făcea să crească

senzaţia de frig care pusese stăpânire pe suflete.

De acolo, de sus, războiul părea îndepărtat, abia revelat de zgomotul care ajungea molcom, adus de capriciile vântului. Hector se lăsă legănat de acele zgomote înăbuşite şi îşi abandonă corpul în voia gerului. Era, totuşi, o senzaţie de viaţă, poate ultima care îi era hărăzită.

— Sunt mulţi – observă un războinic din spatele său.

— Mulţi prinţi de pe coastă s-au unit cu Agamemnon. Cred în victoria grecilor şi nu au vrut să renunţe la o pradă atât de uşoară – comentă cu amărăciune Antenor. Să sperăm că maşina va funcţiona, Hectore, altfel nu mai apucăm noaptea.

Moştenitorul tronului se scutură din moleşeala care-l copleşise şi dădu aprobator din cap.

— Va funcţiona – promise el. Fareclo este un constructor foarte bun, a realizat bine proiectele mele. Iar ei or să-şi dea seama de asta cât mai repede cu putinţă – şi arătă marea masă de soldaţi care se deplasa încet pe câmpie.

Grecii avansau ţinând coifurile deasupra capetelor: acesta era răspunsul lor la atacurile prin surprindere. Soldaţii mărşăluiau în grupuri, cu scuturile puse de jur-împrejur, în timp ce oamenii din interiorul formaţiei le ţineau deasupra capetelor. În acest fel nicio săgeată nu-i putea ajunge. Urmau câţiva sclavi care trăgeau cinci mari turle acoperite cu piei. În faţa lor se mişcau frenetic grupuri de slujitori care iscodeau terenul: acum dădeau la o parte bolovani, pe urmă acopereau gropile cu pământ şi crengi. Ultimii erau bucătarii nobililor şi cetele de arcaşi.

Acea scenă, mai mult decât imaginea unei bătălii, amintea de o procesiune, de o reprezentare scenică, de un joc. Iar minutele păreau mai lungi, scandate de lenta deplasare a maşinilor de război; cântecele intonate cu voce tare, cu trecerea timpului se potoleau, iar urletele de atac îşi pierdeau vigoarea.

Hector, urmat de însoţitorul său, părăsi turnurile şi vizită

zidurile, găsind pentru fiecare apărător o vorbă de încurajare; se temea ca nu cumva acea istovitoare aşteptare să nu dăuneze mai mult decât un atac. Apoi, când fu sigur că toate meterezele au fost ocupate, că proviziile de săgeţi sunt suficiente, că poarta fusese întărită cu pari zdraveni, ajunse pe platforma de catapultare.

Fareclo îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Grecii au ales o zi frumoasă pentru a muri!

Râse, bătând cu mâna lui mare pe o bârnă a maşinii.

— Ai multă încredere în dispozitivul ăsta mecanic – observă Antenor uluit.

Meşterul constructor râse cu gura până la urechi.

— O să te convingi singur – adăugă el. Făcu un semn unora dintre servanţi. Aceştia aşezară în lingura catapultei un vas enorm din argilă şi dădură foc dopului de plută care închidea extremitatea lui. În aer se răspândi asprul miros de răşină arsă.

— Ce conţine? întrebă bătrânul nobil.

— Apă tulbure, smoală şi ulei; un amestec demn de infern – răspunse Fareclo cu satisfacţie. Luă o bâtă şi, cu o lovitură bine aplicată, eliberă lungul braţ de lemn care ţâşni cu putere în faţă, însoţit de şuieratul curelelor prin aer. Proiectilul sfâşie aerul cu o dâră de fum negru şi izbucni în flăcări la câţiva paşi de primele rânduri ale grecilor. Luptătorii se dădură înapoi înspăimântaţi, în timp ce un strigăt de triumf se ridică de la cei asediaţi.

— Este monstruos – murmură Antenor, privind cu alţi ochi maşinăria.

— Nici Hector însuşi nu ar putea să facă asta – spuse Fareclo, în timp ce se îngrijea să încarce arma.

— În curând fiecare turn va avea una; vom mai construi altele pe roţi, în felul acesta se vor putea deplasa mai uşor.

Aheii, îmbărbătaţi de capii lor, îşi ordonară din nou formaţiile şi începură să avanseze.

— Sunt grei de cap – blestemă meşterul constructor. Dar

noi o să-i prăjim!

Loviturile următoare explodară pe scuturile formaţiilor. Unii dintre soldaţi, înfăşuraţi în flăcări, ieşiră urlând din rânduri: moartea avea un chip nou. În curând, întreaga câmpie dispăru în fumul flăcărilor care cuprinseseră iarba uscată. Cei care atacau se retraseră de mai multe ori, dar tot de atâtea ori se întoarseră pe acelaşi drum, neştiind ce să facă.

Apoi îndemnurile nobililor se dovediră a fi mai puternice decât spaima, şi bătălia continuă.

— Nu distruge turlele mobile – îi aminti Hector lui Fareclo. Trebuie să ajungă până la ziduri: numai aşa Paris şi cu ai săi vor reuşi să-i surprindă de pe margini.

— Cum comandaţi – acceptă cu mâhnire celălalt.

După o eternitate, turlele mobile ajunseră la câţiva metri de ziduri, aruncară un fel de punţi spre metereze şi, cu ajutorul lor, urcară atacatorii. Acum catapulta era inutilă şi bătălia căpătase un aspect familiar.

— E rândul nostru! exclamă Hector, aproape cu uşurare, şi se îndreptă spre locul unde îngrămădeala era mai mare. Nu era loc pentru spadă sau pentru suliţă, trebuia doar să împingi şi să încerci să-ţi dobori jos adversarul.

Condotierul troian se aruncă în mulţime şi se pomeni capturat de masa de oameni. Timpul îşi pierdu sensul. Acţiona din instinct, împingând cu putere în călcâie când simţea că era pe punctul de a cădea. În faţă, bariera făcută de compatrioţii lui se rupea, şi foarte curând văzu, peste umărul celui din faţa şa, săbiile rotindu-se. În sfârşit, dădu piept cu duşmanul. Îndepărtă corpul unui luptător şi ridică scutul pentru a se putea apăra de loviturile de sabie pe care un uriaş le dădea cu arma sa cu două tăişuri. Simţi o puternică lovitură dată în coif şi, neputincios, se clătină. Dar era încă viu. Fără să se mai gândească, se aruncă înainte, cu puterea pe care o mai avea. Îşi izbi adversarul şi nu se opri până ce nu-l văzu prăbuşindu-se în gol. Alţi troieni

veniră lângă el. Cineva din faţa lui urlă. Gâfâind, se sprijini de o piatră tăiată în patru colţuri, dincolo de care zări coiful argintiu al unui grec. Se priviră uluiţi; apoi Hector, cu ultima zvâcnire de energie, îi aplică o lovitură puternică cu spada şi acesta căzu jos.

*

— Eşti rănit?

Vocea prietenoasă îl scoase din starea de inconştienţă în care căzuse. Moştenitorul tronului îl văzu pe Enea aplecat deasupra lui.

— Nu. I-am respins?

— Fug ca nişte iepuri îl asigură prietenul. Paris a reuşit să-i surprindă din flancuri în timp ce erau ocupaţi cu escaladarea zidurilor. I-a măcelărit pur şi simplu.

Hector schiţă un surâs, apoi încercă să se ridice. Simţi o explozie de junghiuri. Cu un geamăt văzu din nou. Vocea ajunse la el cu insistenţa unui ţârâit.

Îşi smulse coiful de pe cap şi în van încercă să o oprească astupându-şi urechile.

— Ce ai? îl întrebă îngrijorat Enea. Te doare capul?

Dar el nu-l mai putea auzi. Se simţi proiectat într-un vârtej ale cărui mâini cu degete ascuţite îi pătrundeau în creier. Nu folosea la nimic să urle. Se zbătu, izbind aerul din jur. În cele din urmă cedă, lăsându-l pe intrus să-i umple mintea cu vorbele lui. Încet, vocea necunoscutului fu înăbuşită de un râs cristalin.

— Casandra! strigă prinţul troian.

— Totul este un joc – îi aminti sora, şi apoi se aşternu întunericul.

Capitolul al doisprezecelea

Ceremonia de închidere a anului universitar se desfăşură cu obişnuita înşirare de fraze gata făcute. Vorbi rectorul, vorbi un student, vorbi un funcţionar din partea guvernului, şi în toate aceste discursuri numele lui Stephan fu citat de mai multe ori însoţit de călduroase aplauze. Devenise o celebritate. Însă omul de ştiinţă nu găsi în acele manifestări ale succesului acea satisfacţie interioară pe care o căuta de atâta timp. Desigur, a câştigat bursa de studii A.M.I.S.E.F. şi obţinuse, în sfârşit, o însărcinare oficială în cadrul Consiliului Institutului. Cu toate acestea, simţea în adâncul inimii că obiectul atenţiei generale nu era el, ci Troia. Când studenţii l-au purtat, triumfător prin mulţimea aclamând de o parte şi de alta, el ştia bine că strigau „Trăiască Hoodlige!”, dar în realitate ar fi vrut să spună: trăiască bogăţia, luxul, faima pe care Troia şi eroii homerici le aduseseră tuturor. Dar studiile despre Sondă se opriseră. Nimeni nu se mai gândea la descoperirea sa ca la un instrument de vindecare. Triumful său era în realitate un eşec, un eşec sancţionat de bliţurile fotografilor, de interviuri, de strângeri de mână, de bătăile pe umăr. Şi ca o confirmare a acestor senzaţii, erau privirea lui Meade şi înfăţişarea triumfătoare a lui Carpi.

— Comoara mea, de ce nu mă prezinţi colegilor tăi? ciripi Gloria, care se împăuna într-o rochie excesiv de decoltată.

— Desigur – confirmă Hoodlige glacial, şi o însoţi spre un grup de profesori. Se descurcă repede rostind nişte formule convenţionale şi încercă să dispară, lăsându-şi soţia

pierdută printre mulţimea de noi curtezani. Ajunse într-o sală izolată şi se îndepărtă de gălăgie. Mereu avea nevoie să rămână singur, să mediteze, să se străduiască să înţeleagă cum să iese din acea situaţie. Se lasă într-un fotoliu şi închise ochii.

Cineva intră în încăpere.

— Vă deranjez, domnule profesor?

Hoodlige îşi ridică fruntea, contrariat, şi întâlni privirea vicleană a ziaristului.

— Nu, deloc – fu constrâns să răspundă.

Celălalt zâmbi şi se aşeză în faţa lui.

— Mare şi frumoasă ceremonie – comentă el.

— Sigur, sigur – confirmă Stephan.

— Sunteţi cu adevărat un om norocos – continuă Carpi. Aveţi o soţie frumoasă, o profesie interesantă, succes, bogăţie. Mă întreb dacă vă mai puteţi' dori şi altceva de la viaţă.

Omul de ştiinţă dădu stânjenit din cap.

— Nu este totul atât de plăcut pe cât pare – lăsă el să-i scape.

— Înţeleg – comentă ziaristul. Vă lipseşte ceva, ceva care se află aici înăuntru – şi se bătu cu mâna pe piept la înălţimea inimii. Conştiinţa dumneavoastră nu este liniştită: sunteţi un om de ştiinţă, nu un politician. V-am văzut când vă purtau cu entuziasm: nu eraţi deloc în apele dumneavoastră. Doriţi să studiaţi, să luptaţi cu ignoranţa, cu răul. Dumneavoastră sunteţi omul clasic care vrea mereu să vadă ce este dincolo de deal.

Hoodlige se pomeni dând din cap în semn de aprobare, în mod prostesc, uluit de acele cuvinte care îl loveau în adâncul inimii.

— Iar eu sunt în mare măsură responsabil de aceste insatisfacţii – trase concluzia Carpi cu amărăciune.

— Vă faceţi meseria – recunoscu profesorul înţelegător. Este mai ales vina mea: trebuia să vă fi refuzat ofertele sau

să pun clauze foarte clare. Nu ştiam că ziarul dumneavoastră îi plăteşte şi pe studenţi şi pe Martinez, asistentul meu…

— Oricum, intenţia mea este de a repara necazurile pe care vi le-am adus – declară ziaristul. Acum deja am atins culmea interesului. Încă vreo câteva săptămâni, şi de Troia nu îşi va mai aminti nimeni. Încercăm deja să găsim un subiect care să-l înlocuiască.

Hoodlige simţi că renaşte. Îl privi cu alţi ochi pe cronicar.

— Credeţi, într-adevăr, că se va sfârşi atât de repede?

— Desigur, rămâne doar să încheiem cât mai frumos cu putinţă; va fi suficient să faceţi câteva şedinţe mai deosebite – răspunse Ben Carpi.

— Cum? îl întrebă profesorul interesat.

— Trebuie să introducem nişte elemente picante în povestire. Aceşti eroi sunt prea curaţi, nepătaţi, în timp ce publicul nostru vrea agitaţie, sex. Să tulburăm puţin apele cu vreo câteva experimente, ca să le spunem aşa, cu uşile închise.

— Dacă sunteţi sigur că ţine, de ce nu inventaţi dumneavoastră situaţiile care trebuie povestite.

— Nu ar fi acelaşi lucru – bătu în retragere ziaristul Şi, în plus, studenţii dumneavoastră au mai multă fantezie decât mine. Dacă mă autorizaţi să folosesc Sonda în secret, cred că voi reuşi să scot un articol senzaţional.

— Sonda mea a devenit un instrument de spectacol – suspină omul de ştiinţă.

— Pentru încă numai câteva zile – îl asigură celălalt. La urma urmelor anul universitar s-a sfârşit, vă puteţi gândi la concediu. Ne vom descurca, eu şi Martinez, cu şedinţele hipnotice. Când vă veţi întoarce totul va fi terminat.

— Rectorul poate să nu fie de acord – obiectă Stephan.

— Nu, l-am consultat deja şi mi-a condiţionat aprobarea de obţinerea acordului dumneavoastră.

— I-aţi cumpărat pe toţi! lăsă profesorul să-i scape.

Ziaristul râse diplomatic, evitând să adauge un „şi pe dumneavoastră”.

— Bine, având în vedere că este ultima favoare pe care mi-o cereţi, faceţi cum doriţi – consimţi Hoodlige. Dar să nu credeţi că mă grăbesc să plec în concediu. Rămân aici: spitalul, este mereu în stare de urgenţă.

— Prea multe cazuri de nebunie, nu-i aşa?

— Da. Această zăpuşeală începe să mă îngrijoreze. A avut loc o creştere cu zece la sută a internărilor peste maximul înregistrat în această perioadă. Un fapt neobişnuit pentru Europa. Astăzi lumea, trăieşte prea agitată, şi, în felul acesta, minţile mai slabe nu rezistă.

— Prevedeţi că Sonda va aduce o inovaţie în îngrijirea alienaţilor? îl întrebă Carpi, mai mult din politeţe decât din interes.

— Teoretic, da: ar trebui să-l ajute pe pacient să-şi regăsească propriul echilibru; în realitate suntem încă departe de o aplicare practică a ei – admise omul de ştiinţă. Dar cu fondurile pe care ziarul dumneavoastră ni le-a procurat, poate vom reuşi să ne atingem obiectivul.

— La urma urmelor, Troia a fost utilă – îi aminti cronicarul cu o urmă de răutate.

— Da, la urma urmelor.

Capitolul al treisprezecelea

Sala de cursuri era pustie. Rândurile goale de bănci se înşiruiau într-o alternare de umbre care se degradau spre centru, unde era adunat micul grup de patru persoane care nu se potriveau deloc cu seriozitatea locului.

Bătrânul Esculap, de la înălţimea austerei sale coloane din material asemănător marmurei, protesta prin prezenţa sa mută împotriva profanării care se petrecea acolo. În semiîntuneric, ochii săi albi şi goi căpătaseră o privire profundă şi acuzatoare la adresa corupţiei omeneşti. Dar niciunul dintre cei prezenţi nu avea chef, nici timp să-l asculte. Dimpotrivă, ca o culme a dispreţului, o cămaşă de mătase fusese aruncată prin aer de nişte braţe lungi, şi acoperea fruntea sa mare, atârnând acum, într-o parte pe acel chip demn.

Martinez, singurul care simţea greutatea vinovăţiei, se întoarse încă o dată să-l privească adânc în ochi pe Carpi care stătea în spatele catedrei profesorului.

— Nu ştiu dacă este permis un experiment de felul acesta – murmură el aproape implorându-l. Profesorul nu mi-a…

— Profesorul Hoodlige, rectorul, toţi sunt de acord – îl întrerupse ziaristul, plictisit. Nu vă îngrijoraţi, dragă domnule doctor, îmi asum toată răspunderea. Dumneavoastră nu aveţi de ce să vă temeţi.

— De ce, este cineva care îşi închipuie că eu pot să fac rău? ciripi fata blondă aşezată pe marginea patului. Nu muşc! râse, umplând cu vocea ei argintie liniştea

apăsătoare a sălii de cursuri. Se dezbrăcase de bluză şi de fustă fără prea mare dificultate şi acum se arăta privirilor pătrunzătoare ale bărbaţilor în semigoliciunea unui furou diafan. Cu o înfăţişare maternă îşi petrecu mâna pe chipul transpirat al lui Hasley. Acesta, întins pe pătuc şi având capul înfăşurat în casca Sondei, schiţă un surâs stânjenit.

— Ţi-e cumva frică? şopti răutăcioasă femeia şi începu să descheie cămaşa tânărului.

— Curaj – mormăi Ben către asistent. Faceţi-vă meseria.

— Este deja a treia oară când încercăm – observă Martinez. S-ar putea ca nici de data aceasta să nu reuşim – şi, cu amărăciune, gesticulă în jurul comenzilor aparatului.

Paul Hasley se relaxă, cu un suspin, şi închise ochii pe jumătate.

— E rândul tău, Tata – îi ordonă ziaristul nimfei.

Ea clipi şiret din ochi şi începu să mângâie pieptul tânărului.

— Paul, curaj, încearcă să te gândeşti la Troia, sunt atâtea lucruri minunate de văzut, de trăit... – murmură ea pe un ton convingător.

Studentul întredeschise gura fără să emită niciun sunet.

— Hai, dragă, fă-o pentru mine – miorlăi Tata.

— Sunt mulţi morţi... se simte peste tot miros de lemn ars şi se aud şi plânsete de femeie... – bâigui Paul cu greutate.

— Nu, nu ne interesează; lasă-i acolo pe morţi – protestă cu dulceaţă fata. Suntem sătui de război; luptătorii vor să se distreze. Se bea, se mănâncă, se dansează... Elena, ce face Elena într-o noapte ca asta?

Îi luă mâna tânărului şi o puse pe propriile ei coapse rotunde şi o făcu să alunece de-a lungul pielii catifelate până ce simţi că degetele se mişcă singure, lacome de senzaţii.

— Bravo – îl încurajă Tata. Dar acum nu fi egoist, povesteşte-ne ce se întâmplă... Eşti obosit, te-ai luptat şi ai

ucis, acum vrei să te eliberezi, încerci să te îmbeţi, vrei sclave, plăceri…

*

Noaptea îşi pierduse liniştea. Peste tot răsunau ciocanele meşterilor care construiau maşinării, făceau spade şi vârfuri de lance. Războiul se ducea nu numai pe câmpul de luptă, dar şi în ateliere, în tâmplării, în păduri pentru a procura noi materiale, în mine şi în îndepărtatele cetăţi ale licienilor, ale parţilor, oriunde se puteau înrola mercenari. Fusese declanşat un mecanism al cărui înţeles se pierdea chiar şi în mintea creatorului său.

Hector privea stupefiat piaţa ocupată de siluetele zecilor de maşinării miraculoase, bombarde, baliste, alte maşini de război. Atâtea şi atâtea instrumente ale morţii pe care le văzuse funcţionând, dar pe care încă nu le înţelesese. Cu toate că el era cel care le desena, care le sugera meşterilor constructori…

— Data viitoare vom încerca şi catapulta mobilă.

— Îi aminti Fareclo, singurul care se simţea în largul lui printre acele construcţii ameninţătoare. Reuşeşte să arunce douăzeci de lăncii la două sute de metri, dintr-o singură lovitură.

Prinţul troian confirmă.

— Nu cred că mâine grecii vor ataca din nou; o să avem câteva clipe de răgaz.

Tăcu, izbit de un sunet îndepărtat, viu, ademenitor, un sunet de zurgălăi şi cimbale.

— Fratele tău Paris sărbătoreşte cu noii aliaţi – îi explică Fareclo. Pandar, regele din Licia, ne-a adus mai mult de două mii de luptători.

— Azi au murit prea mulţi prieteni şi prea multe rude pentru a putea benchetui cu mercenarii – şuieră Hector dezgustat.

Constructorul de corăbii îl privi mirat pe interlocutorul lui.

— Dar tu eşti cel care le-ai cerut să pară veseli; tu ai interzis să se plângă în public, pentru că numai dacă ne arătăm siguri de victorie putem să ne procurăm aliaţi – îi aminti el uluit. Paris ascultă de ordinele tale.

Moştenitorul tronului se clătină. Simţi deodată în propriile membre greutatea unei zile lungi. În tăcere se îndepărtă de meşter şi, ajuns în umbra unei străduţe pustii, se sprijini de un zid.

— Iarăşi aud vocea... – gemu el.

Îl încercă dorinţa de a bea, ascultă muzica îndepărtată, apoi ajunse până la el un alt zgomot, mai apropiat: plânsul înăbuşit, al unei copile, cineva care invoca un nume, un chip care nu va mai apărea.

— Ajunge! imploră Hector. Ajunge!

Şi începu iar să meargă spre stâncă.

Fetele, în centrul sălii, băteau ritmic din picioarele goale pe podeaua acoperită cu piei de oaie. Erau nişte trupuri mlădioase care însoţeau armonia unor mici tobe.

— În sfârşit, eşti al nostru! exclamă Paris văzându-l pe fratele său. N-ai stat destul printre maşinile acelea îngrozitoare? Vino, vino să le conduci pe graţioasele noastre fete în asaltul către valoroşii noştri prieteni.

Hector îşi înăbuşi mânia şi acceptă cu răceală cupa de vin pe care un slujitor i-o întindea. Bău fără să simtă nicio plăcere, numai din dorinţa de a-şi reprima fierberea propriului suflet.

— Ce faţă întunecată – observă Pandar, beat. Demnă de condotierul care ne va duce la victorie.

Un cor de urale se ridică dintre comeseni. Un salut călduros pe care prinţul troian îl ignoră. Puse să i se umple o nouă cupă şi se aşeză într-o parte, cu ochii aţintiţi la zidurile împodobite cu armurile duşmanilor învinşi: platoşe, jambiere metalice, coifuri care arătau ici şi colo semnele loviturilor primite.

— Ospitalitatea Troiei este faimoasă în toată Asia – îi

aminti regele din Licia, contrariat de muţenia lui Hector.

— Nobile Pandar, – încercă să-l îmbuneze Paris –, nu-l lua în seamă pe fratele meu: este prea prins de grija războiului pentru a-şi mai aminti de bunele maniere. Dar mâine va şti să lupte în aşa fel încât i se va uita vina în timpul bătăliei.

Moştenitorul tronului nu reacţionă nici la aceste cuvinte. Lăsă ca vinul aromat să-i alunece pe gât în jos pentru a-i mai potoli focul care-i ardea în piept.

Apoi dădu la o parte cupa şi le văzu pe dansatoarele care se roteau printre invitaţi într-o gălăgie şi râsete din ce în ce mai puternice. În ochii săi totul se încâlci într-un vârtej de imagini.

— Troia nu-i uită pe cei care o ajută! exclamă el ridicându-se în picioare. Aşa cum nu-i iartă pe duşmanii săi!

Izbucni un ropot de aplauze.

— Aceste armuri au aparţinut eroilor din Ahaia, din Creta, din Atena… – lovi Hector cu pumnul într-o armură atârnată de zid. Azi e doar o găoace goală. De ce au venit să moară aşa departe de casele lor? De ce?

Bucuria celor de faţă se stinse, în timp ce muzica încetă, şi toţi îl priviră indispuşi pe orator.

— Pentru glorie? Pentru jaf? continuă acesta ducându-se în centrul sălii. Nu, pentru că în scurt timp nu va mai fi loc nici pentru onoare în acest război, şi nu vom mai avea nici aur, pentru că îl vom deşerta în întregime pentru aliaţii noştri.

Cuiva îi scăpă o replică ce se stinse în zăpăceala generală.

— Atunci, de ce sunt aici? continuă Hector, cu faţa străbătută de un tremurat vizibil şi de broboane de sudoare. De ce atâţia tineri sunt dispuşi să-şi sacrifice viaţa şi averea? Ce este mai presus de orice? Tăcu, lăsând ca întrebarea să treacă din gură în gură. Apoi, cu un surâs crud, conchise: Pentru dragoste! Pentru Elena din Troia.

Izbucniră urale şi strigăte vulgare.

— Iar astăzi Troia vă va arăta comoara sa. Elena va fi aceea care-i va întreţine pe prietenii noştri.

— Eşti beat! îl mustră Paris, în timp ce publicul exulta.

Hector râse.

— Poate că da. Adu-o pe soţia ta aici.

— E normal, să vedem dacă această femeie merită un război – se înflăcără Pandar.

Paris încercă să răspundă, dar întâlni privirea hotărâtă a fratelui, văzu flacăra care se revărsa din ea şi se limită să mormăie:

— Zeii ţi-au întunecat mintea. O să dai seama de asta.

Apoi ieşi, însoţit de gălăgia comesenilor.

Elena intră anunţată de îndelungi aplauze. Avea faţa străbătută de un freamăt de mânie, o furie care făcea şi mai vie frumuseţea ei. Se înclină.

— Ce doresc nobilii noştri oaspeţi? întrebă ea.

— Să bei şi să dansezi cu noi – o îndemnă Hector sarcastic. Pentru gloria Troiei!

Femeia îl ascultă. Bău, şi obrajii i se înflăcărară. Apoi îşi dezlegă părul cu reflexe aurii şi-l lăsă să se reverse pe umerii goi. Muzica reinvioră din nou atmosfera, şi ea începu să-şi mişte lin şoldurile în ritmul ei. Alunecă uşoară peste pieile de capră, mlădiindu-se în peplul alb, strâns la solduri de un cordon de aur. Dansă, purtând după ea ochii fascinaţi ai comesenilor şi, în curând, ceea ce era îngăduit şi ceea ce nu era îngăduit se confundară în acel ritm ameţitor, exuberant. Pandar, excitat, prinse o roabă şi o trânti la pământ. Fetişcana se apără doar cu vreo câteva smiorcăieli de convenienţă, în timp ce omul îi descoperea pieptul şi îşi îndesa gura în pielea sa caldă. Elena nu mai putu să reziste, se opri din dans şi părăsi sala.

Hector încercă să alunge din minte cercul îngrozitor care-l strângea.

— Vino… Hai, vino… – bolborosi el.

O slujnică picură băutura în timp ce doi invitaţi se

apropiară de ea. Prinţul troian privi în jurul lui, pierdut. Unde era Elena? Nu putea să fie aşa: vocile nu aşa au zis. Toţi trebuiau să o admire, să se bucure de trupul ei de zână, să aibă un ideal în luptă, ca un steag pentru care să se jertfească. Se ridică destul de greu şi făcu vreo câţiva paşi spre ieşire; se împiedică într-un morman de corpuri. O mână puternică îl prinse. Ridică ochii şi întâlni privirea severă a lui Enea, fiul lui Anchise.

— Opreşte acest dezmăţ – îi spuse acesta. Războiul l-am purtat pentru a ne salva onoarea, acum pentru el ne umplem de noroi.

— Vocile… – gemu Hector.

Se depărtă de prezenţa aceea inoportună şi încercă să traverseze sala. Se lovi de o dansatoare şi căzu la pământ. Înainte de a putea reacţiona, se pomeni înlănţuit de braţe ademenitoare şi nu se mai gândi la nimic.

Paul tăcu, suspinând îndelung.

— Foarte bine, mititelule, continuă – şopti Tata încolăcindu-se lângă tânăr. Îi muşcă uşor urechile şi se strădui să-l scoată din toropeală.

El mai scoase încă vreo câteva fraze de neînţeles. Apoi, cu o ultimă zvâcnire, îşi lăsă capul pe pernă.

— Dragă, nu se înţelege nimic… – insistă nimfa, interpretând privirea încruntată a lui Carpi. În sfârşit, dezamăgită, adăugă: Ai transpirat tot, ce ţi s-a întâmplat?

— De ce te îngrijorezi? bombăni cronicarul. Încearcă să-l mai scuturi puţin, trebuie să completeze descrierea orgiei.

Fata începu din nou să-l mângâie pe flăcău, dar nu scoase de la el decât gângăveli de plăcere.

— E inutil să mai pierdem vremea – conchise plictisit Ben Carpi. Întrerupem experimentul, în seara asta este suficient.

Martinez ascultă şi opri Sonda.

— Voi număra până la trei, Hasley – murmură el. Apoi tu

te vei trezi… Unu, doi, trei.

Subiectul rămase nemişcat.

— Ce se întâmplă? întrebă impacientat ziaristul. Tata, e bine să te îmbraci.

Ea, îmbufnată, coborî din pat şi începu să se îmbrace.

— Paul, trezeşte-te! repetă alarmat asistentul lui Hoodlige. Dumnezeule! murmură el apoi. Dacă i s-a întâmplat ceva sunt pierdut.

Ziaristul se apropie de tânăr şi îi luă pulsul.

— Ce tot spui? E viu. Eşti sigur că te pricepi să mânuieşti dispozitivul?

— Bineînţeles – se apără Martinez. Generatorul de tensiune a fost oprit; Sonda nu mai are niciun efect.

— Atunci de ce nu se trezeşte? observă Carpi perplex.

Tata se aplecă asupra tânărului şi râse.

— E beat turtă – puse ea diagnosticul. Miroase a băutură!

— Nu spune prostii! i-o tăie ziaristul iritat. Când a mai băut el?

Fata nu renunţă.

— De unde să ştiu eu? Pentru mine e clar… Voi puteţi să o luaţi cum vreţi, voi sunteţi creierele!

Martinez ascultă respiraţia subiectului.

— Este normală, poate domnişoara are dreptate… Poate fi vorba de un fenomen de autosugestie. Fenomen straniu pentru o şedinţă de hipnoză, este cazul să vorbim cu domnul profesor.

— Nici vorbă – spuse Ben. Nimeni nu trebuie să ştie nimic, cel puţin deocamdată.

— Şi Hasley? preciză doctorul.

— Îl va duce Tata acasă la ea. Mâine, când se va trezi, va avea ea grijă să-l facă să fie cuminte. Acum să mergem, ziarul trebuie să apară.

Noaptea îi învălui cu zăpuşeala verii continentale. Cu greutate puseră corpul tânărului în automobilul fetei, apoi se despărţiră. Carpi blestemă pentru a nu ştiu câta oară

scurgerea neiertătoare a timpului, şi se grăbi să ajungă în interiorul răcoros al automobilului său. Dar asta nu fu suficient să-i înăbuşe un gând care îi tot chinuia mintea din ce în ce mai insistent: autosugestia lui Paul avea ceva ireal, de neînţeles. A crede că eşti beat e una, a avea răsuflarea grea e altceva! Porni motorul şi luă pieptiş traficul nocturn, cu mintea învălmăşită. În cele din urmă totul se contură din nou într-o imagine limpede, exuberantă.

— Mi-a venit o idee! exclamă el. Asta chiar că-i bună.

Vreme de im minut nu mai fu atent la drumul pe care-l făcea, la maşinile care fugeau pe benzile paralele, şi se grăbi să formeze un număr de telefon.

— Alo, cine sunteţi?

— Redacţia ziarului Tribune City, cine e la telefon?

— Sunt Ben, pregătiţi-mi un spaţiu pe prima pagină.

— Eşti nebun? replică vocea de la capătul firului. A fost o încăierare de toată frumuseţea între colocatarii unui bloc: zece morţi până acum. Trebuie să te mulţumeşti cu pagina a treia.

— Dă-mi-l pe şeful – ordonă autoritar Carpi.

Urmă un scurt răgaz şi apoi vocea ursuză a superiorului.

— Ce este, mâzgăliciule?

— O ştire senzaţională, de mâna întâi, o bombă... Într-o clipă sunt acolo, opriţi totul – afirmă ziaristul, euforic.

— Ascultă, fiule, faptul că Troia a făcut furori nu te salvează de la nenorocirile aduse de tâmpenie. Acum mâncărica e pe terminate, trebuie alte idei.

— Opreşte totul, îţi voi vorbi apoi între patru ochi.

— Cum vrei – trase concluzia şeful, cu suficienţă. Pregăteşte-ţi şi cerea de demisie: în cazul în care nu ai dreptate nu vreau să-mi pierd vremea să te dau afară.

Se aşternu din nou linişte. Pentru cronicar, noaptea căpătase culorile vii ale unui drum care se pierdea în lumina orbitoare a succesului.

Capitolul al paisprezecelea

Ivan Hoodlige se trezi odată cu lumina zorilor. Se mişcase cu multă precauţie pentru a nu fi auzit, dar prudenţa se dovedi inutilă. Mama lui încă nu se întorsese din una dintre vizitele sale tot mai dese la o „mătuşă” puţin cunoscută, iar tatăl avea cu totul altceva în minte pentru a se mai îngrijora şi de fuga lui matinală. Numai cameristul de culoare se ivise, când tânărul spărsese un vas pe coridor. Se priviseră tăcuţi, apoi o bancnotă de zece sterline îşi schimbă proprietarul, şi totul se terminase aici. Aşadar Ivan coborâse la garaj şi se pierduse pentru câteva clipe admirând ultimul dar al tatălui: un munte de crom strălucitor, o capodoperă a tehnicii japoneze, o motocicletă pe care numai lipsa aripilor o împiedicau să decoleze.

Când se sătură de această privelişte, se pregăti de plecare. Îşi luă o haină de piele pe spatele căreia scria cu litere aurii „Aheu”, îşi puse mănuşile groase îngreunate de cataramele de bronz, îşi înfăşură gâtul cu un fular alb din mătase, şi în sfârşit, cu seriozitatea unei investituri în funcţie, îşi puse pe cap coiful de plastic argintiu care avea în creştet un smoc în formă de coadă de cal.

Se privi în oglinda retrovizoare: imaginea reflectată dezvălui chipul unui băietan viciat, cu o înfăţişare de om cam tâmpit. Ivan păru satisfăcut de ceea ce vedea, surâse orgolios şi proclamă cu o voce de copil:

— Salve, Ulise, rege din Itaca!

Câteva minute mai târziu alerga pe străzile pustii ale cartierului unde locuia. Motorul, bine ascuns, mormăia un

infernal cântec de război, care contribuia, împreună cu aerul rece al dimineţii care îi pişca obrajii, la închipuirea că ar călări un vifor demn de o zeitate nordică. La răscrucea care separa zona nobilă de oraşul comercial, se opri. Din umbra unei porţi apăru o figură plăpândă înfăşurată într-o mantie din imitaţie de vizon. Cu un mieunat îi alergă în întâmpinare. Fata îl sărută pe tânărul centaur, urcă pe motocicletă şi îi strânse cu pasiune toracele slab.

— Să mergem, ne aşteaptă – îi aminti ea.

El dădu din cap în semn de aprobare şi porni bolidul de-a lungul asfaltului, până ce casele făcură loc unui parc. Acolo încetini.

Becul fusese spart şi în slaba lumină a unui soare care încă nu se hotăra să apară se vedea cu dificultate o grămadă de motociclete, în jurul cărora se agita o lume de opace figuri somnoroase.

— Cine-i acolo? lătră o voce.

— Un aheu – răspunse Ivan îngâmfat.

Din mulţime se desprinse silueta unui băiat hipernutrit.

— Ai întârziat, Ulise, ne pregăteam deja de plecare – bolborosi el.

— Scuză-mă, Agamemnon, nu se va mai întâmpla – răspunse tânărul Hoodlige.

— O.K.! Să mergem. Troienii ne aşteaptă.

La un semn, toţi săriră pe motocicletele lor şi porniră. La acea explozie, pământul păru că se cutremură. Agamemnon, cu propria lui *girl* încolăcindu-l, mergea în fruntea lor şi o apucă în zigzag, zbârnâind, pe străzi. Merseră câteva minute până ce oraşul rămase în urma lor ca o amintire de întunecate contururi neregulate. Apoi Agamemnon ridică un braţ şi le arătă o pajişte; o întindere aridă de gunoaie şi moloz în luptă cu îndrăzneţe smocuri de iarbă. Ivan, plin de orgoliu, fu printre primii care îl urmară pe şef pe câmpia necultivată, bucurându-se de sinistrul zbârnâit al roţilor care muşcau cu lăcomie smocurile de

iarbă, brazdele din jur.

— Troienii! strigă cineva.

Tânărul Ulise îşi înălţă capul şi, prin mărginită porţiune vizuală a căştii protectoare, zări un şir de motociclişti care ajungea până departe. O clipă îi fu frică, privi în jur şi evaluă numărul celor care erau de partea lui: aheii erau cu siguranţă mai mulţi. Se simţi mai bine.

— Pe ei! urlă Agamemnon.

Mâinile înmănuşate apăsam pe acceleraţii şi un zgomot asurzitor acoperi totul. Se lansară la atac cu un cor de cuvinte fără niciun înţeles. Ivan simţi cum în trupul lui iau foc senzaţii violente; rânji, plânse, blestemă şi el ca ceilalţi. Spaima şi dorinţa se uniră într-o singură direcţie: voinţa de a alerga, de a alerga în faţa tuturor. Fata îl îndemna cu strigăte isterice şi ţinea în mână o bară lungă de metal pe care o rotea deasupra capului.

Distanţa dintre cele două grupuri se mistui repede: troieni şi ahei se împreunară şi se îmbulziră într-un carusel de vehicule mânioase. Fiecare motociclist se străduia să se lipească de adversarul cel mai apropiat, în timp ce însoţitoarea încerca să-l lovească. Ivan se feri de un troian care-i tăiase calea, dar nu putu evita o teribilă lovitură dată cu un lanţ. Coiful argintiu gemu, iar el, ameţit, se clătină, în timp ce bestia metalică îi scăpă de sub control.

— Ai greşit drumul, cretinule! şuieră prietena lui, înveninată. Hai, pe ei!

Băiatul corectă cu greutate traiectoria bolidului şi lovi în plin o grămadă de moloz care explodă într-un nor de schije. Se întoarse la locul confruntării.

— Accelerează, accelerează! îi cânta prietena cuprinsă de o frenezie sălbatică.

Ivan ascultă, chiar dacă în lumina şovăielnică a dimineţii reuşea cu dificultate să distingă figurile care-i fulgerau pe dinainte. Dezorientat, se strădui să ţină cu toată puterea ghidonul şi îşi lăsă maşina; să-şi aleagă singură drumul.

Urmă o suprapunere de imagini înăbuşite. Simţi o izbitură. O motocicletă săltă prin aer răsturnându-şi încărcătura umană, un alt lanţ îl izbi în cap. Pentru o clipă nu mai auzi nimic; în tâmple îi răsună o chemare catifelată:

— Ulise, Ulise, unde mergi?

Apoi vocea se stâlci, deveni insistentă, în sfârşit se transformă într-un hohot de plâns. Băiatul deschise ochii: o barieră cenuşie umplu orizontul. Îi închise din nou. Încă o lovitură, şi totul se cufundă în tăcere.

Ivan Hoodlige îşi reveni mult mai târziu, necăjit de ţipetele unei fete troiene pe care aheii învingători o chinuiau. Tânărul se ridică în genunchi, buimăcit, cu mintea învârtindu-se. Gândul lui fu la motocicletă: o văzu părăsită pe pajişte, cu grele semne de lovituri.

— Ei, Ulise! îl strigă cineva. Te-a lovit bine! şi urmă un râs de om beat.

Băiatul se apără ridicând din umeri şi se ridică.

Agamemnon îi ieşi în întâmpinare cu un rânjet ironic.

— Ce mi-ai făcut? întrebă el. Ştii că a trebuit să o consoleze pe păpuşica ta, în timp ce tu pluteai în lumea viselor? Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, sărăcuţa… Între camarazi lucrurile astea sunt permise, nu-i aşa?

— Desigur! confirmă Ivan vădit deranjat. Scuză-mă, parcă sunt bătut cu maiul… Mă duc acasă…

— Vrei o injecţie cu stimulente? Ai şi tu dreptul să sărbătoreşti puţin – îi propuse şeful. Poţi chiar să faci o plimbare cu târfuliţa aceea troiană care nu a fost atât de iute ca să scape.

— Îţi mulţumesc… Dar chiar că nu mă pot ţine pe picioare.

Ivan ajunse cu greutate la motocicleta lui, o porni şi, încet, foarte încet, se întoarse acasă. Intră în camera lui şi se prăbuşi în pat. Pentru el, ziua se sfârşea aici.

*

Profesorul Hoodlige ajunsese în biroul lui, cuprins de o stranie senzaţie de iritare. Poate că era tulburat de un vis cu luptători antici, dueluri, lupte, sau poate îl făcea să fie nervos o ambiţie secretă pe care o cultiva de mult timp: să devină rectorul Institutului. Obţinuse premiul A.M.I.S.E.F., era o celebritate: de ce să se mai mulţumească acum cu leafa nenorocită pe care o primea ca profesor universitar, de ce să-şi piardă vremea ca bolnavii lui închipuiţi?… Nu, sigur că nu, merita cu totul altceva: rector sau director la o clinică. Dăduse un ultimatum administraţiei: ori acceptau cererea lui, ori se transfera, măcar într-un spital particular. Sonda îi deschidea multe drumuri…

— Stephan!

Vocea lui Meade îl scoase din gândurile lui. Îi zâmbi colegei şi îi veni în întâmpinare.

— În sfârşit, te arăţi şi tu – murmură el, împrospătându-şi proiectele pe care şi le făcea în legătură cu ea.

— Eşti aşteptat în biroul rectorului – adăugă doctoriţa. A fost convocat Consiliul Institutului fără preaviz: cred că prezenţa ta este indispensabilă. Din expresia ta intuiesc că nu ai citit încă ziarul.

— A fost bătut un nou record al internărilor? o ironiză Hoodlige. Sau poliţia a hotărât să se tragă asupra oricui dă semne de instabilitate mentală?

Ea scutură din cap.

— Prietenul tău Carpi a dat foc la un butoi cu pulbere.

— Nu înţeleg.

Femeia îl luă de braţ şi îl conduse spre Universitate.

— Îmi închipuiam că nu ştii nimic. De asta am preferat să te caut eu însămi: nu voiam să cazi în groapa cu lei fără ca măcar să-ţi dai seama.

— Mă îngrijorezi – observă Stephan cu o falsă siguranţă.

— Îţi aduci aminte că am manifestat o oarecare îndoială în legătură cu adevărata însemnătate a experimentelor

tale? începu Meade. Ei bine, drăguţul de ziarist a mers mai departe şi a transformat totul într-o autentică bombă: Sonda cerebrală este o maşină care proiectează mesaje telepatice în timp. Relatările despre Troia nu sunt fructul imaginaţiei, ci realitatea sută la sută, smulsă din trecut şi dezvăluită cu o absolută fidelitate de Tribune City.

Stephan îngălbeni.

— Nu tu i-ai băgat asta în cap? o întrebă el pe un ton acuzator.

— Nu spune baliverne, nu este momentul potrivit – îi răspunse ea sec. Individul a ajuns ia concluzia asta singur şi fără un scop anume. Acum încearcă să te gândeşti la ceva concret pentru a calma spiritele. Te aşteaptă, şi sunt destui care vor să te decapiteze.

În sala de şedinţe se instalase o atmosferă apăsătoare. Doctorul Fletcher, rectorul, chinuia insistent lănţişorul de aur al ceasului de buzunar şi, văzându-i pe cei doi sosind, surâse forţat.

— Iată-i, în sfârşit – suspină el, în timp ce mintea sa alerga mult mai departe de frumoasele tapiţerii cu arabescuri din sală. Se gândea cu nelinişte la viitoarea campanie electorală în care avea mari speranţe că se va plasa printre primii în cursa pentru Cameră şi se temea că un scandal în Institut ar fi putut să fie un grav impediment.

Lângă el, tânărul Simms, strălucitul director al Laboratorului de cercetări, în aşteptarea unei catedre, dădu din cap în semn de aprobare, cu gravitate, stăpânit de dorinţa de a răspunde întru totul capriciilor preaiubitului rector. Într-un colţ, aşezat într-o poziţie nedemnă pe moalele fotoliu al reprezentanţei, Bourley, grasul medic primar al clinicii, îl fixă cu ochi severi pe ultimul venit. Ceilalţi, responsabili ai administraţiei şi profesori universitari bătrâni, păreau impasibili, doar puţin plictisiţi din cauza acelei şedinţe neaşteptate.

În contrast cu ei era doar prezenţa lui Martinez: se făcuse mai mic, copleşit de puternicele personalităţi din jur. Văzându-l pe superiorul lui, păru că renaşte. Sări în picioare să-i ofere locul şi încercă să se adapteze noii situaţii.

— Cunoaşteţi, fără îndoială, situaţia – începu rectorul cu un suspin.

— Nu tocmai – răspunse Hoodlige, neştiind dacă să se aşeze sau să lase scaunul colegului rămas în picioare lângă el. Ştiu foarte vag ce s-a întâmplat: mi se pare că este vorba de un articol în Tribune…

— Trebuie să citiţi mai des ziarele, dragă domnule profesor – interveni Bourley. Dumneavoastră care sunteţi atât de interesat de clovneria cu Troia trebuie să o faceţi.

Stephan ignoră împunsătura şi continuă.

— Nu ştiu ce o fi scris Carpi, dar eu nici nu l-am autorizat, nici încurajat să aibă iniţiativa. Faptul că am apelat la serviciile ziarului Tribune City nu a fost un capriciu de-al meu. Dacă am acceptat să colaborez, am făcut-o pentru binele şcolii noastre… Şi vorbesc şi în numele doctorului Martinez.

— Aşa este – sublinie asistentul speriat.

— Sunt încântat de această confirmare – conveni profesorul Fletcher. Dar trebuie să ţineţi cont de faptul că declaraţiile din ziar pot să ne acopere pe toţi de ridicol. Poporul înghite orice găluşcă, şi o să vadă în noi nişte vrăjitori care evocă spiritele, nişte traficanţi fără scrupul care se folosesc de interfeţele cu trecutul. Ar fi în stare să înceapă o adevărată vânătoare de vrăjitoare… Ştim cu toţi cât de mare este nivelul de alienare al maselor; e suficientă o scânteie, şi devenim ţinta preferată a opiniei publice.

— Trebuie să apărăm prestigiul dobândit după atâţia ani de studii şi sacrificii – se grăbi să adauge Simms.

— O să-l punem să mănânce tot ce a scris, pe acel scribălău. Îi vom impune să dea o dezminţire oficială – declară Bourley. Şi vom pune capăt odată pentru totdeauna

acestor neghiobii.

Şeful Institutului se gândi cu groază la refuzul ziarului Tribune City de a-l sprijini în campania electorală.

— Să evităm atitudinile drastice – murmură el. Şi căută cu privirea un ajutor, care veni cu promptitudine, de la strălucitul cercetător.

— Desigur, ar fi o prostie să ne încingem pentru o chestiune fără viitor – le aminti Simms. Vom apăra renumele Universităţii noastre, dar fără cruciade: chestiunile legate de Troia nu au o reală valoare ştiinţifică…

— Să spunem că este nulă – preciză Bourley.

— Să nu uităm însă avantajele economice pe care ni le-a adus – continuă celălalt. Ziarul ne-a făcut o publicitate avantajoasă. Am avut o creştere a numărului de internări cu plată; mulţi vor să fie supuşi hipnozei prin intermediul Sondei.

Lui Bourley nu-i plăcură ultimele cuvinte şi pufni.

— Este ridicol că centrul nostru spitalicesc se bazează pe aceste metode de operetă pentru a dobândi faimă. Toţi ştim bine că Sonda nu are încă o aplicaţie practică în terapia bolilor mintale: este doar o jucărie pentru a distra lumea…

— Nu vă permit să vorbiţi în felul acesta despre invenţia mea! izbucni Hoodlige.

— Invenţia dumneavoastră… – rânji medicul primar.

— Domnilor, – interveni rectorul –, să evităm certurile personale. Să revenim la miezul problemei: cum reacţionăm la fanfaronada acelui ziarist?

— Nu ar fi cazul să vedem întâi dacă este vorba de o fanfaronadă?

Toate privirile se. Întoarseră uluite spre Berry, care pronunţase acele vorbe. Fletcher, după câteva clipe de ezitare, îşi încreţi buzele într-un surâs ironic.

— Da, dragă doctoriţă, chiar vă gândiţi în mod serios că Sonda este maşina timpului?

Meade simţi ridicolul care o înconjurase, dar nu se dădu bătută.

— Eu nu intenţionez să atribui etichete, ci să analizez fenomene, dar nu sugestii, ci fapte reale care au însoţit Sonda şi care cer un răspuns ştiinţific – afirmă ea hotărâtă.

— De exemplu, cazul acelui tânăr care îşi închipuia că este beat şi se comporta ca atare? observă Simms, schimbând priviri pline de înţelesuri cu vecinii lui.

— De exemplu, replică imperturbabilă femeia – cazul crizelor colective ale pacienţilor noştri, în perfectă concordanţă cu şedinţele hipnotice; apariţiile tulburătoare de persoane necunoscute, străine Institutului nostru; bolnavi care vorbesc o limbă de neînţeles.

— Toate astea nu sunt citate în articol – murmură rectorul gânditor.

— Un motiv în plus pentru a căuta o explicaţie – trase concluzia Meade, indiferentă la îndoielile pe care le suscitase.

— Ziaristul acela este împins de dorinţa de a prezenta ştiri, şi îşi poate permite să spună minciuni. Noi, nu. Înainte de a cere vreo dezminţire, trebuie să acţionăm ca nişte oameni de ştiinţă şi să găsim un răspuns sigur.

Fletcher suspină obosit.

— Fiecare poate să-şi spună părerea – spuse el sentenţios. Dar este de datoria noastră să cerem ziarului Tribune City să publice o reconsiderare a Institutului nostru. Se va îngriji profesorul Hoodlige, care este primul interesat, să ia măsurile necesare. Dacă doctoriţa Berry a observat unele lucruri ciudate, nimeni nu o împiedică să le studieze, mai ales că asta nu face niciun rău ajutorului dat de noi colectivităţii şi nici renumelui nostru. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, voi permite continuarea experimentelor în legătură cu Troia: acum face parte din cotidian; a le întrerupe ar însemna să provocăm suspiciuni. Însă pentru toţi – şi o privi mai ales pe femeie – fie clar că rezultatele

sunt fructul imaginaţiei subiecţilor.

Şedinţa se termină. Fiecare se întoarse la propriile probleme, iar Hoodlige, înseninat de concluzii, profită pentru a o ajunge pe Meade.

— Chiar era cazul să intervii cu absurdităţile alea? o dojeni încetişor. Te-ai umplut de ridicol.

Ea ridică din umeri.

— Poate că da. Însă tu ai fi putut să-ţi aminteşti întâlnirea de pe scările pavilionului doi. Poate ar fi fost altceva.

— M-ar fi sfâşiat – se scuză Stephan.

— Şi apoi mai este şi renumele Institutului – se miorlăi femeia. S-o lăsăm baltă…

Cineva le atrase atenţia.

— Profesorul Hoodlige este chemat de urgenţă.

Stephan dădu din cap şi se duse la telefonul cel mai apropiat.

— Sunt Hoodlige – spuse el.

— Aici secţia de reanimare, domnule – murmură vocea anonimă a unui îngrijitor. Îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste rea. Fiul dumneavoastră a fost internat… Se pare că este vorba de o traumă craniană.

Capitolul al cincisprezecelea

— Dragi telespectatori şi adoraţi barnabini, bine aţi venit la super-episodul lui Barnaby show! Spectacolul spectacolelor, arena superexcitaţiei mondiale, momentul cel mai aşteptat al săptămânii. Prietenul vostru Moren Mori vă salută şi vă zice: „Ochii la Ciop Croks”, gustarea delicioasă, apetisantă, exaltantă care merge în pas cu timpul nostru, un timp în slujba ritmului, a fericirii!

Un ropot de aplauze acoperi ultimele cuvinte; prezentatorul de televiziune (unul dintre cei mai bine cotaţi în acel moment) deschise gura spre camerele de luat vederi, cu un surâs, şi reluă:

— Iată, pentru voi, aceste Barnaby girls!

Animatorul se deplasă spre centrul scenei şi începu să se mlădieze ca un fir de trestie, în timp ce în jurul lui un vârtej de fetişcane surâzătoare săltau şi băteau ritmic din mâini. O muzică asurzitoare însoţi dansul până când o bătaie insistentă de tobe puse capăt deschiderii transmisiei. Luminile se stinseră şi un reflector solitar ilumina o micuţă cortină din care ţâşniră, într-o strălucire de culori, tineri voinici îmbrăcaţi în armuri aurii şi mantii excentrice. Din nou aplauzele făcură să se cutremure teatrul. Se aprinseră iar luminile.

— Ei bine, da! spuse Moren exultând. În acesta seară Barnaby vă dedică un întreg episod despre Troia. Iată-i aici pe eroii voştri, pe eroii noştri: Agamemnon, Menelau încornoratul… – şi se întrerupse pentru a lăsa spaţiu să se râdă. Ulise, Aiax, Ahile, Patrocle… Iar aici vitejii troieni:

Hector, Paris, Enea, Pandar spurcatul, – (râsete) – Chebrion şi atâţia alţii. Toţi sunt aici în această seară pentru că Barnaby vă iubeşte şi răspunde dorinţei voastre de a-i întâlni în carne şi oase. Au renunţat la luptă pentru a veni să petreacă o seară cu noi, împinşi şi de dorinţa de a gusta Ciop Croks!

Orchestra atacă o melodie lină, care, în viziunea autorilor, trebuia să fie tipică vremurilor homerice. Luptătorii se dispuseră sub formă de evantai şi scoaseră spade argintii cu gărzile cizelate. În centrul acestei formaţii apăru o blondă înfăşurată într-un peplu subţire care lăsa să se întrezărească, prin tăieturi bine croite, nişte picioare lungi.

— Elena! exclamară în cor soldaţii şi începură un dans care imita o luptă.

Ea zâmbi şi îşi aruncă încet haina în timp ce intona un cântec antic monoton. Cum rămase pe jumătate dezbrăcată, începu să danseze. Publicul se maimuţărea, înnebunit. Exhibiţia dură un sfert de oră; la sfârşit, toţi eroii se aflau la pământ, iar Elena, rămasă singură, triumfătoare, în picioare peste grămada de soldaţi. Moren veni lângă ea şi îngenunche la picioarele sale, horcăi de vreo câteva ori şi se prefăcu mort.

Cortina căzu în ovaţii. Vampa, chemată cu strigăte, reapăru puţin după aceea împreună cu prezentatorul pe care îl îmbrăţişă spre marea bucurie a publicului.

— Dragi barnabini, – spuse în cele din urmă Moren Mori –, mulţumesc pentru freneticul vostru entuziasm, dar vă rog, nu vă consumaţi prea repede toate resursele de excitaţie, la fel cum nu trebuie să rămâneţi fără Ciop Croks, singurele gustări, singurele apetisante pentru orele de desfătare. Spectacolul continuă! Barnaby show are acum plăcerea de a vă prezenta omul care a avut meritul de a da lumii indimenticabila experienţă homerică: domnul Ben Carpi, cronicar la Tribune City, ziarul în care puteţi găsi în fiecare

zi reportajele cele mai excitante despre războiul Troiei. Aplaudaţi, barnabini, aplaudaţi-l pe oaspetele nostru de onoare!

Cortina se întredeschide şi ziaristul îşi făcu intrarea în scenă însoţit de dansatoare ţopăind. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Bine ai venit printre noi – îl primi prezentatorul.

— Mulţumesc – se mărgini să răspundă Carpi cu o uşoară plecăciune către camerele de luat vederi.

— Suntem încântaţi că tu ai acceptat invitaţia lui Barnaby: tot publicul televiziunii era nerăbdător să te cunoască.

— Mă măguliţi, – murmură el cu un zâmbet de modestie –, sunteţi prea amabili. Dar aş vrea să fac o precizare în legătură cu ce ai spus înainte…

— Poţi vorbi în voie, microfonul este al tău – îl încurajă Mori.

— Iată, aş vrea să vă amintesc că nu eu sunt creatorul secvenţelor despre grecii antici, eu nu am făcut ceva deosebit. Aş dori foarte mult să fie aici şi omul căruia îi datorez succesul de care mă bucur; savantul care cu studiile sale puse în slujba omenirii a proiectat Sonda mentala: profesorul Stephan Hoodlige.

— Suntem împreună cu tine, strâns uniţi în aceste aplauze pe care publicul lui Barnaby le oferă ilustrului om de ştiinţă – adăugă Moren cu o înfăţişare solemnă, şi bătu cu delicateţe din mâinile pline de bijuterii.

— Astăzi ilustrul profesor nu poate să fie cu noi din cauza unui accident pe care l-a suferit fiul său căruia eu personal îi urez să se vindece cât mai repede – murmură îndurerat cronicarul.

— Desigur, – adăugă celălalt –, în acest moment ne simţim cu toţii părtaşi la suferinţa ilustrului om de ştiinţă şi ne dorim să-l avem cât mai repede cu putinţă printre noi. Se întrerupse pentru o clipă, pentru a se risipi atmosfera de

tristeţe care se aşternuse.

Apoi reluă:

— Acum, Ben răspunde la frământările noastre. Am citit cu atenţie ultimul tău articol senzaţional şi suntem peste măsură de entuziasmaţi. Este adevărat că ai scris? Cu ajutorul Sondei putem, într-adevăr, să ne proiectăm gândurile în trecut? Suntem în stare să ştim cum se comportau Robin Hood, regina Victoria, Hitler?

Carpi se eschivă, cu un zâmbet de satisfacţie.

— Este încă prea devreme a da un răspuns sigur – declară el. Eu cred în ceea ce am publicat, şi cât mai repede cu putinţă contactele cu antichitatea vor fi posibile. Dar până acum sunt singurul care sunt convins de acest lucru. Poate că dezvăluirile mele au fost premature. Institutul Central pentru Boli Nervoase a cerut şi a obţinut ca ziarul Tribune City să dea o dezminţire. Trăim într-o ţară liberă şi atât eu cât şi ei putem spune tot ceea ce credem că este necesar în legătură cu subiectul respectiv.

— Este şi pericolul să se întrerupă şedinţele despre Troia? se informă prezentatorul, alarmat.

— Nu. Dincolo de diferenţele de opinie care ne separă, colaborarea dintre ziarul meu şi profesorul Hoodlige continuă. Suntem încă buni prieteni, ce dracu! În plus, atât eu cât şi oamenii de ştiinţă din Institut dorim să ajungem cât se poate de limpede la adevăr.

— Excelent! exultă Mori făcând un mic salt. Tocmai asta voiau barnabinii să audă. Dar acum să nu-i facem pe telespectatorii noştri să sufere şi mai mult: să-l anunţăm pe fericitul câştigător al concursului Ciop Croks, jocul care vă face părtaşi la destinul zeilor.

O bătaie uşoară de tobe spori tensiunea momentului.

— Ai cinstea, Ben, să pronunţi numele fericitului.

Ziaristul dădu din cap aprobator şi scoase din buzunarul hainei un bileţel pe care-l citi cu mult calm, scandând lent silabele:

— Milena Molny, de la South Kerson.

Un ropot de aplauze însoţi numele. Din fundul teatrului, doi luptători escortară pe scenă o doamnă vizibil emoţionată. Când cel ce o anunţase îi întinse braţele, ea se agăţă de ele şi aproape că leşină.

— Doamnă Molny, bine aţi venit – îi şopti îmbietor Mori. Sunteţi o barnabină?

— Oh, da… de ani de zile – bolborosi ea roşie la faţă.

— Vi-l prezint pe domnul Ben Carpi, – continuă prezentatorul –, omul de care depinde soarta atâtor eroi ai antichităţii. Mulţumită gustărilor Ciop Kroks, cele mai apetisante pentru orele de plăcere, draga mea barnabină, Ben Carpi este complet la dispoziţia dumneavoastră. Vă plac gustările Ciop Kroks?

— Foarte mult, mănânc întruna…

— Magnific! Barnaby v-a ales dintre milioanele de telespectatori pentru a interveni cu propria dumneavoastră prezenţă în războiul troian: ca o nouă divinitate veţi hotărî asupra destinului luptătorilor care în fiecare zi se luptă pentru onoare şi glorie. V-aţi gândit deja ce să-i cereţi oaspetelui nostru?

— Sunt foarte emoţionantă – suspină femeia. N-aş fi crezut niciodată că voi fi eu învingătoarea…

Mori o cuprinse cu braţul şi o încurajă.

— Barnaby te înţelege, draga mea, – ciripi el înţelegător. Şi mă aflu aici pentru a te ajuta. Să vedem puţin… ţineţi cu grecii sau cu troienii?

— Cu grecii – răspunse Milena înflăcărându-se. Vina pentru război o poartă troienii: nu este cinstit să furi soţia unui rege; este la mijloc demnitatea unui popor. Imaginaţi-vă: dacă vreun filfizon sud-american sau vreun negru african ar răpi-o pe regina noastră…

— Înţeleg – o întrerupse prompt Moren. Alegerea dumneavoastră este categorică şi o împărtăşesc cei mai mulţi dintre barnabini. Deci mi se pare drept să pedepsim

un troian.

— Nu numai să-l pedepsim, aş vrea să-l facem să moară – afirmă femeia.

— Cum doreşti, draga mea – surâse prezentatorul. Şi pe cine vreţi să-l eliminaţi? Pe Paris? Pe Hector? Pe Pandar? Sau preferaţi cumva un măcel?

— Nu, eu m-am gândit la Chebrion. Nu are vlagă, e mereu lângă Hector, fratele sau, şi nu participă niciodată la lupte. E un laş – trase concluzia Milena. Trebuie să moară!

— Foarte bine! ciripi prezentatorul. Aşa a hotărât zeiţa noastră şi aşa va fi. Eşti de acord, Ben?

— Desigur, – confirmă serafic ziaristul –, nu cred că vor fi probleme pentru a realiza dorinţa doamnei.

— Perfect. Barnaby, ca întotdeauna, se ţine de cuvânt: voinţa credincioşilor săi este imediat satisfăcută. Iar dumneavoastră, dragă doamnă Milena, în afara dreptului de participare la viitorul spectacol, aţi mai câştigat şi o călătorie pentru două persoane în Turcia, în acele locuri care au fost martore la atâtea şi atâtea vitejii. În plus, Ciop Kroks vă dăruieşte o autentică tunică grecească, ale cărei catarame sunt de aur, şi o garnitură de o sută de cutii din noua formulă nutritivă „Greutate şi Formă”.

— E minunat! exultă Molny. Mă simt fericită... foarte fericită.

— Barnaby îţi doreşte numai fericire – surâse Mori cu un gest larg al braţelor. Iar acum, în timp ce ne luăm rămas bun de la încântătorii noştri oaspeţi, iat-o aici pe graţioasa Elena în persoana Goldei Gane pe care o veţi vedea în baletul „Atena, prima mea iubire”.

Capitolul al şaisprezecelea

A fost o vreme când femeia îl însoţise credincioasă pretutindeni, la fel făcuse şi frigul în nopţile de iarnă, urmat de vântul care intra şi ieşea prin plăpânzii pereţi din crengi ai colibei, precum şi de şiroaiele de apă rece ca gheaţa care apăreau prin crăpăturile podelei din pământ bătătorit. Au mai fost şi bătăile cu vâna de bou pentru lucrările prost executate, umilinţele, pericolele… Da, Miron trăise toate acestea; iată de ce găsea mult mai plăcută viaţa dusă în acele luni.

„Trebuie să cunoşti întunericul pentru a aprecia lumina”, medită robul lui Ulise, în timp ce savura caldul contact cu sclava care zăcea lângă el.” Ah… dacă Cresus m-ar putea vedea aşa, îmbrăcat şi hrănit ca un stăpân… ar crăpa de invidie. Pe de altă parte. nimic nu e prea mult pentru preferatul Iunonei!” Se destinse şi întinse mâna spre vasul cu mâncare ce se afla nu departe de culcuş.

— Tot peşte! protestă cu voce tare. Nu-i posibil să trăieşti numai cu peşte!

Sclava tresări din amorţeala care o cuprinsese şi îngenunche în faţa lui.

— Iartă-mă, stăpâne, dar nu a mai rămas altceva, Nici Agamemnon nu mănâncă mai bine… Dar în curând vor veni corăbiile trimise să jefuiască Licia. O să fie carne pentru toţi.

El mormăi şi se puse să mestece un barbun afumat. „Femeile sunt nişte naive”, se gândi el. „Cum îşi poate închipui că Agamemnon se mulţumeşte cu asemenea

porcării… Cine ştie ce bucăţi de berbec rumenite pe jar îşi pregăteşte el! Iar eu, eu, Miron, trimisul zeilor, singurul, în afară de Menelau, care pot auzi şi înţelege vocile, omul căruia i se datorează atâtea victorii, sunt tratat ca un oarecare” – mormăi iar indispus. Iscodi lumina zilei care se strecura prin perdele şi râgâi. „Măcar de s-ar grăbi să câştige războiul ăsta blestemat.” Puse la loc mâncarea neconsumată şi se întinse.

Chemarea o auzi în timp ce încerca să adoarmă din nou. La început fu doar o senzaţie: apoi, în timp ce se relaxa, percepu cu claritate mesajul. Acum era deja obişnuit cu acele voci care bâiguiau prin mintea lui, şi nu se sperie. După ce ascultă tot ce i se spuse, se ridică iute în picioare.

— Repede, cheamă-l pe stăpân! ordonă el forţându-se să nu uite ce aflase.

Sclava îl ascultă, şi puţin după aceea Ulise intră în încăpere.

— Ce este, Miron, alte maşini de construit? întrebă el.

— Nu, stăpâne, Iunona a fost foarte zgârcită cu vorbele – răspunse celălalt cu un zâmbet ceremonios. Dar puţine cuvinte la momentul potrivit fac cât o mie.

— Atunci?

— O mână de troieni va încerca să dea foc taberei noastre…

— Dar cum vor face? insistă nobilul grec. Tabăra e ticsită de soldaţi.

— Nu şi în timpul luptei – îi aminti Miron şi, ca o confirmare a celor spuse de el, răsună în depărtare o chemare. Cei doi surâseră. Ulise îl bătu cu palma pe umăr pe slujitor, care se rostogoli cu plăcere în culcuş.

— Eşti foarte norocos – admise Ulise părăsind încăperea.

Miron se relaxă, cu un suspin.

— Vino, femeie, că am chef… – o imploră; apoi se gândi din nou la voci, dar nu prea mult timp.

Ea se întorsese să se culce lângă el.

*

Pământul, rănit de mii de ori de roţile carelor de luptă, de încălţămintea soldaţilor şi de incendii, nu mai opunea nicio rezistenţă la ploile care îl rodeau după capriciile vântului. Nu mai era câmpia cu ierburi înalte de altădată, nici smocurile lemnoase de molură sălbatică, miresmele tari ale anasonului; numai brazde goale, bălţi urât mirositoare. Şi pădurile dispăruseră. Războiul consumase tot: oameni, animale, vegetaţie… şi, cu toate acestea, continua. În fiecare zi meşterii cereau lemne, piei pentru maşinile lor; căpitanii voiau alţi soldaţi; mercenarii doreau aur şi argint; şi carne la masă, şi produse ai căror nume era cunoscut doar vrăjitorilor veniţi de pretutindeni. În fiecare zi trebuia să se verse o contribuţie de sânge şi de onoare.

Hector îşi luă privirea de la ceea ce se afla în jurul lui şi se gândi la trecut: imagini îndepărtate de ierni petrecute în pace; altarele improvizate pe câmpuri; rugăciunile preoţilor; strigătele copiilor care păzeau oile printre stânci; lungile seri când lenevea lângă foc în casa tatălui său; cântecele poeţilor…

O mână delicată îl trase de mantie. Întoarse capul şi întâlni chipul palid al surorii lui.

— Casandra, ce faci aici? Nu vreau ca tu să stai în mijlocul soldaţilor: nu mai sunt copiii de altădată cu care să te poţi juca. Sunt bărbaţi… – şi tăcu pentru a nu pronunţa cuvinte mai dure.

Fata dădu din cap aprobator şi îl întrebă:

— Unde este Chebrion?

Hector rămase surprins; ceva în acele cuvinte îl tulbură.

— A ieşit în dimineaţa aceasta devreme într-o misiune. De ce mă întrebi?

Fata lăsă să-i scape o lacrimă.

— Nu se va mai întoarce niciodată – afirmă ea cu tristeţe.

— Nu trebuie să zici aşa, surioară. Chebrion este un bun soldat, şi când îşi mână carul nimeni nu-l poate ajunge, nici măcar moartea – murmură prinţul troian indispus.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat! hohoti ea. Nu se va mai întoarce niciodată… Tu l-ai trimis la moarte – şi fugi urmărită zadarnic de chemările fratelui.

Hector rămase singur, cuprins de deznădejde. Cu toate acestea, vocile îi preziseseră o mare victorie poate decisivă; îi sugeraseră să trimită în spatele grecilor o mână de luptători care să distrugă tabăra duşmanilor în timpul bătăliei… Cum ar fi putut să nu se încreadă în ele? Avu o presimţire îngrozitoare: prea multe lucruri îi scăpau printre degete, prea multe gânduri nu erau ale lui. Propriile lui acţiuni erau de neînţeles, străine ca acelea ale unei marionete mânuite de mâini îndepărtate…

— Suntem gata! tună o voce în spatele lui.

Hector şovăi.

— Nu… astăzi nu luptăm… – lăsă el să-i scape.

— Cum? protestă Pandar. Şi planul? Trebuie să ieşim şi să-i atacăm pe ahei, dacă vrem să surprindem tabăra şi să o prădăm. Unii dintre oamenii noştri sunt deja ascunşi, gata să intervină.

— Aşa este – interveni Paris, surprins de acea ezitare. Nu putem amâna. Acesta este momentul ideal: fără corturi şi fără hrană grecii nu vor supravieţui iernii.

Moştenitorul tronului dădu din cap că aşa este, dar fără să fie convins.

— Fiecare să-şi urmeze soarta – murmură el. Puneţi oamenii în mişcare.

Sunară câteva trompete; fiecare comandant se duse la oamenii lui; se auziră ordine seci şi, în ritmul cadenţat al paşilor, companiile troienilor începură să iese din cetate, defilând prin faţa condotierului. Hector fu absorbit de priveliştea rândurilor perfect aliniate ale tinerilor. Şi ei se schimbaseră; nu mai râdeau, nu mai strigau să provoace

duşmanul, nu se mai producea acea veselă dezordine pentru a ocupa primele rânduri, erau doar o masă de piepturi unele lângă altele. Fiecare soldat îmbrăca o mantie albă care acoperea armura şi podoabele de pe ea, şi era imposibil să-i distingi unul de altul. Steagurile din fruntea fiecărui detaşament îi strângea pe toţi într-o fiinţă unică. Individul ca atare nu mai exista. Prinţul, dând din umeri, se eliberă de gânduri, intră în spaţiul dintre două rânduri de soldaţi, imitat de statul major. Ajunse în câmpia din faţa zidurilor şi începură să se alinieze. În spatele lor răsunau blestemele sclavilor care se luptau cu noroiul târând maşinile de război.

— Iată-i pe greci!

Hector îşi ridică privirea spre dealuri şi zări o pâlpâire de steaguri roşii.

— Au ajuns repede – comentă el. Ca şi cum ne-ar fi aşteptat.

— Nu ştiu ei ce le-am pregătit! adăugă Antenor.

— Să-i determinăm să coboare pentru a se îndepărta de tabără – hotărî condotierul. Vom face o manevră care să le dea impresia că am greşit poziţia şi că ne aflăm în dificultate. Tu, Pandar, vei veghea ca totul să se desfăşoare după cum am stabilit. Iar Enea va rămâne în rezervă la comanda companiilor Apei şi Soarelui.

Cei doi confirmară cu un semn din cap şi ajunseră pe poziţiile desemnate. A fost un început greoi, aşa cum cereau regulile strategice impuse de voci. Aheii se dispuseră la poalele dealului în formaţie ternară, grosul armatei în centru, iar formaţiile uşoare pe margini, în timp ce arcaşii împreună cu bateriile de catapulte se aşezaseră în linia a doua.

Începu lupta. Şi de o parte şi de alta căzură, ca o ploaie, săgeţi şi pietre însoţite de strigăte de durere. Pe măsură ce loviturile deveneau tot mai precise, rândurile lovite se deplasau pentru a rămâne în afara bătăii armelor.

— Acum trebuie să atace Chebrion – îi aminti Antenor, scrutând linia întunecată a dealurilor.

— Priveşte, aheii îşi retrag armele grele – observă un căpitan.

— Trebuie să-i ţinem pe loc – ordonă Hector. Dacă se retrag, oamenii noştri vor fi încercuiţi. Să atacăm din toate părţile.

Un cor de trâmbiţe răsună la cuvintele lui. Companiile albe se uniră într-o unică falangă care îmbrăţişa întreg frontul şi se mişcară în linişte către adversar. Când ajunseră la vreo treizeci de metri, cei din primul rând făcură vreo câţiva paşi şi aruncară suliţele. Se întoarseră la locul lor, şi cei din al doilea rând făcură acelaşi lucru. Dar formaţia roşie nu reacţionă. Golurile care se creau în bariera de scuturi era umplut imediat de cei din apropiere.

Troienii se întoarseră pe propriile poziţii pentru a se înarma cu noi suliţi şi reluară atacul în linişte, o linişte care părea că înăbuşă până şi gemetele răniţilor, şuierul săgeţilor, bufniturile cadenţate ale pietrelor care se cufundau în noroi. Niciun îndemn, niciun strigăt de luptă: războiul revenise o muncă, o ocupaţie monotonă, continuată zi de zi fără entuziasm. Se mărşăluia umăr lângă umăr, cu scutul înainte, în contact cu cele ale vecinilor. La ordinul căpitanului alergau, aruncau suliţa, se retrăgeau străduindu-se să nu împiedice acţiunile celor din rândul următor. Prindeau suliţele pe care servitorii le întindeau şi intrau cât mai repede cu putinţă în formaţie: erau paşii unui dans fără muzică. Din când în când câte unul cădea la pământ străpuns de vreo săgeată. Era singura improvizaţie admisă.

Hector încetă să mai privească jocul acela absurd. Era dezgustat. Ce spuneau vocile acum? De ce nu se mai auzeau?

— Priviţi, un car de luptă troian!

Trăsura zbura în jos pe pantă în spatele a patru cai

înnebuniţi; un vizitiu abia-abia reuşea să ţină frâiele. Când fu destul de departe de armata grecilor, se strădui să domolească armăsarii şi să-i îndrepte spre cetate. Îi văzu pe nobilii troieni şi se duse la ei. O tăietură adâncă la umăr lăsa să se reverse un fir de sânge care se pierdea printre cutele hainelor.

— Unde sunt ceilalţi? îl întrebară.

— Au murit toţi – răspunse el speriat. Ne aşteptau ascunşi în spatele palisadei… Când am intrat în tabără ne-au înconjurat…

— Şi Chebrion?

— A căzut printre primii.

— Cineva a trădat! spuse Paris cu mânie. Vreun nemernic, sau vreo iscoadă.

Moştenitorul tronului nu mai adăugă nimic. Ar fi vrut să strige că vocile au trădat, numai ele erau responsabile de tot ce se întâmplase. Dar şi el avea partea lui de vină.

— Să ne retragem. Pentru azi şi aşa au murit prea mulţi – murmură el cu o voce înăbuşită de mânie.

— Nu, nu putem! îl imploră fratele său, furios. Trebuie să-i căsăpim pe blestemaţii ăştia… Vom continua să-i atacăm, mai devreme sau mai târziu vor ceda. Vocile ne-au promis victoria…

— Au minţit – admise cu tristeţe condotierul. Totdeauna ne-au minţit. Iar acum tac.

— Pentru că tu nu ai încredere – răspunse Paris. Dar mai sunt şi alţi troieni care le aud. Cum este Muner, astrologul oriental: pretinde că este în legătură cu zeii. Să-i cerem sfatul.

Hector nu-l mai ascultă. Dădu ordin ştafetelor să transmită dispoziţiile sale către detaşamente şi, în tăcere, se întoarse în cetate. O mulţime mută îl aştepta pe cele două laturi ale drumului: soţii, mame, părinţi în neliniştita aşteptare a întoarcerii soldaţilor. Cineva îl strigă. Se opri şi se duse să-şi întâmpine tatăl.

— De ce ne-am retras? întreabă Priam, înconjurat de o mulţime de bătrâni. Toţi se aşteptau la o victorie, şi voi aţi încetat să vă mai luptaţi.

— Azi nu va fi nicio victorie – suspină fiul. Atacul asupra taberei a dat greş.

Atunci în ochii bătrânului se ivi un fulger, o străfulgerare de rătăcire.

— Chebrion?

— A murit – îi răspunse Hector.

Se clătină, dar nu plânse cum ar fi vrut: era un rege, în jurul lui se afla adunat poporul, şi mulţi alţii aveau şi ei dreptul să plângă.

— Era aşa de tânăr – şopti el luând mâna pe care moştenitorul tronului i-o întindea. Va trebui să-i spun mamei tale, acum.

Îl chemă mai la o parte spre terasă de unde se zărea câmpia împânzită de pete roşii şi albe şi continuă:

— E un război ciudat. Am impresia că zeii vor să se joace cu noi. Eu nu mai înţeleg nimic, totul s-a schimbat... Cu toate acestea, e important să crezi în ceva, nu-mi pot închipui că toate astea sunt fructul hazardului. Mă înţelegi, nu-i aşa? Când eram tânăr, şi eu am avut o bătălie în această cetate cu Hercule. Era un duşman îngrozitor, însă i-am răspuns pe măsură. Am pierdut şi am acceptat destinul pe care zeii mi l-au impus. Am reconstruit Troia, şi când grecii au atacat am crezut că este oportun să mă opun... Înţelegi, nu din cauza lui Paris şi a Elenei, nu pentru un prostesc simţ ai onoarei... La mijloc este destinul pe care niciun om nu-l poate schimba. Astăzi mi-am pierdut unul dintre fii, probabil înainte de a se termina voi mai pierde alţii, mi se va rupe inima... dar nu voi spune niciodată să dăm înapoi. O să lupt, nu voi încerca să fug. Într-o zi tu îmi vei lua locul, şi va trebui să faci ca mine pentru binele poporului nostru. Să-ţi aduci aminte de asta.

Hector dădu din cap cu tristeţe.

— Nu, tată, iartă-mă, dar nu pot. Vocile ne-au trădat, zeii ne-au trădat. Trebuie să avem puterea de a schimba. Dă-mi voie să vorbesc cu aheii, să tratez cu ei. Trebuie să punem capăt acestui război, nu mai este războiul nostru, nu mai suntem noi cei care îl vrem, nici poporul, nici duşmanii noştri…

Priam lăsă ochii săi strălucitori în jos.

— Dacă viaţa mea este necesară pentru a opri acest măcel, iat-o… Dar nu îmi cere să merg împotriva Destinului – afirmă el şi se îndepărtă de moştenitorul tronului încet, cu gravitatea unui gest care însemna o ruptură definitivă.

Prinţul rămase singur. Îl urmări cu privirea pe bătrân şi îl încercă o puternică senzaţie de mâhnire, o durere care irupse în el şi pătrunse încet-încet întregul său corp. Căută cerul cu privirea, îşi închipui norii plini de ploi, şi în ei chipul Olimpului, şi rosti în gând un blestem.

„Când o să vă săturaţi de acest măcel?” – se gândi el furios. „Când?”

Îi răspunseră doar vântul şi recele contact cu picături solitare de pe chip. Omul mai aşteptă încă puţin un fulger care să pună capăt sacrilegiului său, apoi ridică din umeri şi o apucă spre palatul regal.

Capitolul al şaptesprezecelea

— Ascultă, Bart, nu poţi să aduci în bodega asta un sistem de aer condiţionat? Se moare de căldură aici.
— Ar fi dispus să sufle cu gura decât să dea vreun ban!
— Aşa este, dar cu altă gură!
Râsul se risipi şi, rând pe rând, cei prezenţi în berărie se luară la întrecere în replici, de o vulgaritate crescândă. Bart nu se schimbă la faţă; continuă să frece tejgheaua, cu mişcări lente, cu o zdreanţă şi să cântărească, cu ochii săi inexpresivi, nivelul lichidului spumos din paharele clienţilor. Schimonoselile continuară încă multă vreme, dar tot mai potolite. Zăpuşeala înăbuşea orice iniţiativă, într-o mare de sudoare, al cărei miros lâncezea în aerul plin de fumul de ţigări. Într-un colţ al localului, un televizor deschis revărsa peste indiferenţa generală valuri de imagini publicitare.
— Cât mai este? întrebă Albert pe vecinul său de masă.
Acesta îşi sprijini pentru a nu ştiu a câta oară paharul de sticlă rece de frunte şi dădu din cap.
— Mai e puţin, după bazaconiile astea.
Ca o confirmare a celor spuse, pe ecranul televizorului apăru chipul unui crainic care spuse:
— …Transmitem în direct de la Institutul Central de Boli Mintale şi, beneficiind de colaborarea ziarului Tribune City, vă oferim câteva consideraţii care au un caracter de anticipaţie în legătură cu războiul troian. Prezintă Milmes Aufer.
— Salve, oameni, aici este Milmes al vostru care vă vorbeşte. În spatele acelor ziduri luminate cu sisteme

fotoelectrice, Ben Carpi şi câţiva studenţi de la Universitate execută unul dintre fascinantele lor experimente. După senzaţionalele dezvăluiri ale ziaristului şi în ciuda dezminţirilor oamenilor de ştiinţă, toţi suntem convinşi că acolo a fost stabilit un contact telepatic cu oameni care au trăit cu mii şi mii de ani în urmă…

— Încetează cu porcăriile astea! strigă Albert agitându-se pe scaun. Vrem să ştim cum continuă bătălia. Nenorociţii ăia de greci trebuie să cedeze, mai devreme sau mai târziu.

— Taci, prietene, pe mine mă interesează ce spun – protestă cineva de la o masă din spate.

— Să tacă să-i spui tu lu’ soră-ta, nu mie! replică celălalt înflăcărându-se. Apoi, calmat de observaţiile vecinilor, continuă să urmărească transmisiunea.

— …Dar iată expunerea de astăzi: pe moment cele două armate sunt pe poziţie de apărare în reşedinţele lor de iarnă. Se poartă o enervantă luptă de gherilă, în timp ce, mulţumită sugestiilor unor studenţi şi ale unor experţi militari, se proiectează noi arme şi noi strategii. Pentru informaţii mai amănunţite vă invităm să citiţi ziarul Tribune de mâine…

Un moment, vă rog, mi se semnalează ceva de la regie…

În local căzu o linişte grea, în timp ce pe ecranul televizorului prezentatorul citea un bilet.

— Mi-au comunicat că Pandar a fost ucis într-o cursă. Se pare că aheii au introdus pentru prima dată săgeţile otrăvite…

— Nenorociţii! urlă Albert ridicându-se în picioare. Mereu aceiaşi nenorociţi!

— Fii calm! îl mustră acelaşi necunoscut, ca şi puţin mai înainte. Şi troienii nu se lasă mai prejos cu neruşinarea…

Cel vizat scrâşni din dinţi şi răsturnă masa cu un zgomot puternic. Nimeni nu mai înţelese ce urmă după aceea. Înainte ca cineva să-l poată opri scosese din buzunar un cuţit şi, cu furie, se năpusti asupra interlocutorului său.

Albert lovi cu forţă şi se bucură când văzu lama intrând în pieptul adversarului. Sângele ţâşni în jur şi, la apariţia lui, totul se transformă într-o dezlănţuire de furie.

Bart îşi privea îngrozit clienţii care aruncau unii. În alţii cu scaune, mese, bucăţi de sticlă. În mâinile lor totul se transforma în arme sângeroase. În ciuda celor ce se întâmplau, barmanul continua să frece tejgheaua, care oricum sclipea, cu bucata acea de cârpă veche. Nu luă în seamă gemetele de durere, spargerea mobilierului, nu acordă atenţie nici măcar obiectelor care, şuierând prin aer, se loveau de oglinda din spatele său. Când ajunse poliţia, el era tot acolo, curăţând şi tot curăţând, cu ochii stinşi privind în gol.

Capitolul al optsprezecelea

Străduţa urca în zigzag o cale făcută din trepte neregulate de resturi de pavaj, de pământ, de pietre provenite din degradarea dealului, şi ducea spre marginea zidurilor dinspre nord. Pe marginile ei se înşirau cartierele cele mai sărace ale cetăţii. Locuinţele aflate de-a lungul pantei aveau intrările lipsite de orice fel de protecţie: ochiuri goale, rareori însufleţite de luminiţe de la lămpile cu ulei. Erau locuinţe făcute din pământ încleiat şi crengi, bordeie unde trăiau şi mureau dezmoşteniţii din Troia: o populaţie formată din tâlhari, sclavi fugiţi din regatele vecine, prostituate fără resurse, vagabonzi, dezertori. Hector îşi aruncă o privire asupra locului, scrută umbrele incerte ale înserării şi îl privi întrebător, ţintuindu-l cu ochi severi, pe slujitorul care-l însoţea.

— Ea este acolo, stăpâne – se grăbi să confirme acesta. În casa lui Teon.

— Pentru ce, să fi venit sora mea într-un loc ca acesta? se întrebă neîncrezător luptătorul.

— Nu ştiu, stăpâne. Ea mi-a poruncit să vă aduc la acel om. Teon este un vrăjitor foarte puternic; ştie să facă minuni, să vindece boli şi să interpreteze visele.

— Ăsta nu a apărut deloc la curte. Cum poate să fie atât de faimos pe cât susţii? observă iritat Hector.

— Dispreţuieşte bogăţia… – lăsă să-i scape însoţitorul şi imediat după aceea lăsă în jos capul, speriat de propria francheţe.

Dar condotierul nu îi dădu atenţie şi începu să meargă pe

străduţă, străduindu-se să ocolească gunoaiele care se îngrămădeau ici şi colo printre pietrele pavajului. Rarii trecători se arătau speriaţi de figura impunătoare pe care o întâlneau în drumul lor. Câte unul făcea plecăciuni şi rostea diferite urări, dar nobilul troian nu lua în seamă nici pe unii, nici pe alţii. Continuă să meargă pe străduţă până ce călăuza îi atrase atenţia asupra unui acoperiş ascuţit care apăra intrarea într-o cocioabă din al cărei interior ieşea afară o subţire dâră de fum şi o pâlpâire de flăcări tremurătoare. Hector, fără să se lase anunţat, îl depăşi pe slujitor şi intră.

— Casandra – spuse el înainte de a putea distinge umbrele care se pierdeau pe pereţii de pământ.

— Hector – răspunse vocea fetei.

Se îmbrăţişară, apoi el o îndepărtă de la sine.

— Ce faci aici, micuţo? o întrebă el cu un aer de dojană. Nu este un loc potrivit pentru fecioare.

— De ce? se apără ea uluită.

Dar nu mai aşteptă răspunsul, îl luă de mână şi îl constrânse să se apropie de focul care ardea sub un mare ceaun murdar de funingine. Vino, vreau să-mi cunoşti prietenii.

Şi îi arătă două figuri umane aşezate pe pietre grosolan cioplite, care împreună cu o rogojină înfăşurată şi câteva vase de teracotă formau singurul mobilier din cameră. Unul dintre ei era bătrân. Era îmbrăcat în zdrenţe şi lăsa impresia că ignora prezenţa ilustrului personaj. Faţa întinsă, marcată de trecerea anilor, avea deasupra frunţii un păr bogat şi alb care cobora de-a lungul obrajilor şi se continua cu o barbă neîngrijită, murdară de cenuşă. Singura lui preocupare părea să fie doar aruncarea de lemne în focul lacom. Cealaltă persoană, în schimb, un tânăr cu nişte ochi mari şi speriaţi, nu ştia să-şi ascundă profunda emoţie pe care oaspetele neaşteptat i-o inspirase. Îşi răsucea în mâini marginile hainei şi căuta la tovarăşul său să-i indice ce să

facă.

— Acesta este Hector, fratele meu – îl prezentă Casandra. Ei sunt Teon şi Bibetus – adăugă apoi, adresându-se noului venit. Aşază-te aici, cu noi, peste puţin timp o să fie gata supa de ierburi pe care le-am cules din păduri: e foarte bună.

— Nu trebuie să ieşi din cetate— o dojeni fratele ei. Eşti fiica unui rege şi ai o datorie.

— E vina mea – spuse în cele din urmă bătrânul. Nu ar fi trebuit să-i îngădui să mă urmeze, dar este o copilă încăpăţânată.

Luptătorul nu-l luă în seamă şi continuă să se adreseze Casandrei, cu o întrebare care îi stătea pe limbă.

— Vocile ţi-au prezis moartea lui Chebrion?

— Da. Dar eu nu le înţeleg întotdeauna – îi explică fata. Teon mă ajută să le interpretez. Sunt multe…

Hector căută pe faţa aceea evanescentă un secret care îi scăpa. Îl ţintui apoi cu privirea pe bătrân şi, cu un suspin, se aşeză lângă el. Bibetus fu gata să-i ofere propriul său taburet improvizat, şi în timp ce se înclina pentru a-l ceda, revelă o lungă cicatrice la tâmplă.

— Ai fost rănit în luptă? îl întrebă prinţul troian.

— Da… da… în luptă – se bâlbâi el intimidat.

— Din ce companie faci parte?

— Nu ştiu… acolo nu mă acceptă: eu nu voiam să mă duc, mi-era frică… Nu erau decât nişte chestii mici ca stelele… Dar foarte aproape… – bâigui Bibetus speriat.

— A primit o puternică lovitură în cap – interveni Teon. A stat fără cunoştinţă vreo câteva zile, şi de atunci a rămas cu mintea zguduită. A fost un moment când a urcat până în Olimp.

— Cum poţi face o asemenea afirmaţie? întrebă luptătorul, ironic.

— Mi-a vorbit despre palate splendide strălucind în noapte, de fiinţe îmbrăcate în alb, de scări fără sfârşit cu

trepte din marmură albă, de muzici ireale, de păduri şi grădini înmiresmate; de ierburi verzi; de zgomote monstruoase… Eu nu am mai cunoscut un asemenea loc, la fel cum nu am văzut nici Olimpul – îi explică bătrânul.

— Şi dacă o fi minţit?

— Eu am citit în el ceea ce era adevărat, şi asta îmi este suficient: oamenii nu comunică numai cu gura – afirmă Teon şi începu să mestece în ceaun cu un mestecău.

— Ce citeşti în mine? insistă Hector pe un ton provocator.

— Că vrei să ştii adevărul. Adevărul despre moartea lui Chebrion, vocile care te urmăresc, război şi zei.

Descurajat, fiul lui Priam privi în jurul său. Întâlni zâmbetul enigmatic al Casandrei. Atmosfera ireală a acelui bordei îngropat în pământul dealului atenuase mult voinţa lui de a descoperi adevărul. Încercă să alimenteze atitudinea ironică de la începutul dialogului, dar înţelese că, la urma urmelor, în adâncul fiinţei sale îi era frică. Luă cana ciobită pe care Bibetus i-o întinse. Aşteptă apoi ca stăpânul casei să i-o umple cu o zeamă aburind în reflexe verzui şi ca toţi să fie serviţi.

— Tu ştii de ce Chebrion a fost ucis? întrebă el în cele din urmă, învingând ultimele îndoieli.

— Da, – afirmă Teon –, cel puţin parţial.

Pentru o lungă clipă se auzi numai foşnetul focului şi răsuflarea uşoară a fetei care sufla peste lichidul aburind.

— Există creaturi vii care percep lumea din jur cu ajutorul simţurilor: auzul, pipăitul, mirosul şi văzul. Dar altele au ceva în plus. Animalele, de exemplu, sunt în măsură să intuiască apropierea cutremurului sau a furtunii. Asta intră în ordinea naturală a lucrurilor. Iată de ce sora ta, de când s-a născut, aude voci care pentru alţii nu există. Preoţii susţin că este voinţa lui Apollo; eu zic că este un alt simţ. Zeii sunt adesea concretizarea ignoranţei noastre… Am fost alungat din templu când am afirmat că statuia lui Jupiter este doar rodul fanteziei unui sculptor şi nimic mai mult.

Eram tânăr pe atunci… Dar văd că am început să divaghez. Într-o zi s-a petrecut ceva nou în această cetate, altcineva a început să audă voci şi în tabăra grecilor. Nu mai erau fraze fără sens, strigăte, suspine, ci indicaţii precise despre cum să se ducă lupta, cum să se ucidă…

— Ştii de unde provin? îl întrerupse Hector.

— Nu, încă nu – reluă bătrânul. E ca şi cum pământul s-ar fi despicat în două, făcând loc unei deschideri prin care au intrat în contact două universuri diferite. Este ca o fereastră prin care ajung până la noi gânduri, lucruri şi demoni care ne impun voinţa lor.

— Demoni?

— Demoni, oameni sau zei, nu este prea mare diferenţă – îi explică Teon. De altfel şi tu ai dat peste unul.

— Erai la templul lui Apollo în noaptea aceea? îl întrebă luptătorul.

— Da. Percepusem că ceva este pe punctul de a se întâmpla, ca şi cum ar fi fost vorba de o prezenţă supraomenească ameninţând întreaga cetate… Ajutat de Casandra m-am deplasat acolo, unde părea că infernul îşi împlântase rădăcinile. Apoi ai venit tu. A doua oară am fost acolo când a apărut Bibetus, şi, în sfârşit, am fost de faţă la apariţia unui monstru care scotea nişte răgete îngrozitoare… a fost însă o viziune fugară.

Hector sorbi încet lichidul din cană şi încercă zadarnic să-l privească în ochi pe interlocutorul său. Acesta părea concentrat numai asupra focului care continua să ardă.

— Ce vor de la noi aceste fiinţe? îl întrebă nobilul troian.

— Nu ştiu, dar un lucru e sigur: au vrut moartea lui Chebrion – răspunse Teon.

— Eu l-am ucis! gemu Hector. Nu trebuia să-l trimit în misiunea aceea. Câteodată mă comport ca şi când nu mai ştiu ce fac.

— Războiul acesta este în întregime o nebunie – comentă bătrânul înţelept. Trebuie să se termine.

— Tu ştii cum trebuie să fac?

— Când va veni vremea, o să ştiu.

— Vino cu mine la palat – îl invită luptătorul. Vei trăi într-un mediu mai demn.

Teon îşi ridică fruntea, arătând doi ochi fără viaţă, apoi zâmbi.

— Priam, tatăl tău, m-a alungat din casa lui şi a ordonat să fiu orbit pentru impietatea pe care am făcut-o. Ar fi neplăcut pentru amândoi dacă acum m-aş întoarce. Du-te, acum. Vei şti când va sosi momentul să ne întâlnim.

Capitolul al nouăsprezecelea

Ordinul guvernamental de a se întrerupe experimentele cu Sonda temporală nu veni pe neaşteptate, şi totuşi provocă un mare scandal. După tot mai desele afirmaţii ale lui Ben Carpi în legătură cu stabilirea unui contact cu trecutul, şi tot atâtea dezminţiri din partea Institutului, mai devreme sau mai târziu era normal ca problema să fie examinată de o Comisie ministerială. Dar, ca urmare a denunţurilor făcute de Berry despre coincidenţa dintre şedinţele hipnotice şi cazurile de nebunie colectivă, timpurile se schimbaseră din nou. Şi asta a fost o nouă ocazie pentru a face din nou publicitate despre întâmplările din Troia.

În aceeaşi zi în care a fost pus sigiliul pe magazia subterană a şcolii, unde se aflau cele două exemplare ale Sondei, strada din faţa intrării în Universitate era ticsită de o mulţime care agita pancarte dedicate libertăţii cercetării. Când începură să ajungă acolo automobilele cu membrii componenţi ai Comisiei, câţiva începură să scandeze sloganuri, dar apoi se mărginiră să murmure în dezordine şi să împingă în cordonul de poliţişti care menţinea liber un spaţiu suficient pentru a le permite accesul. Între membrii comisiei numai unul, deputatul Moore, arătă că se bucură de acel pacific asediu. Coborî din maşină şi strânse câteva mâini la întâmplare, asigurându-i pe cei prezenţi, cu zâmbete largi, că echivocul va fi clarificat.

Carpi sosi mai târziu, pe jos. Se cufundă în masa de oameni aproape cu plăcere, făcând în aşa fel încât toţi să-i

ridice osanale, să-l aclame, să-l încurajeze. Când ajunse lângă gardul Universităţii, cu hainele în dezordine, radia. Se mai opri să dea autografe şi, în sfârşit, cu un amplu gest din mână. se îndreptă spre Institut.

În schimb, nimeni nu dădu impresia că-l observă pe profesorul Hoodlige. Omul de ştiinţă, cu faţa palidă, cu cearcăne la ochi, trecu prin indiferenţa generală. Numai Ben îl recunoscu şi îl aşteptă. Omul de ştiinţă se prefăcu a nu observa mâna pe care ziaristul i-o întinsese, şi îl urmă în Institut.

Aula magna fusese transformată cu acea ocazie în tribunal: la o masă se aflau membrii Comisiei, iar pe margini erau rânduri de scaune ocupate de public. Stephan ajunse la locurile rezervate pentru profesori; Ben, în schimb, ignoră sectorul rezervat presei şi se aşeză printre studenţi, copleşit de semne de prietenie.

— Dragi prieteni, – începu deputatul Moore pe un ton de falsă prietenie –, în calitate de preşedinte al acestei prestigioase reprezentanţe a lumii ştiinţifice şi politice, declar deschisă ancheta asupra Sondei mentale şi asupra experimentelor făcute până acum. Scopul nostru este de a proteja, pe de o parte, interesele colectivităţii şi ale democraţiei, iar pe de altă parte, de a nu aduce daune bunului mers al ştiinţei.

Sper ca toţi să colaboreze cu scopul ca, aşa cum se întâmplă totdeauna, adevărul să triumfe.

Tăcu şi aşteptă aplauzele, care nu veniră. Atunci se aşeză, fără să renunţe la zâmbetul radios, cu capul întors spre aparatele de fotografiat.

Hoodlige fu unul dintre primii interogaţi. Explică succint modul de funcţionare al invenţiei sale, procesele empirice de stimulare a creierului, şi concluzionă spunând:

— Efectul hipnozei obţinute este limitat de tendinţa subiectului de a se întoarce în trecut. Niciun fel de forţare nu poate să fie impusă, având în vedere şi puterea redusă a

maşinii, care sigur nu este în stare să acţioneze şi asupra minţilor celor din jur, nici să proiecteze vreun mesaj telepatic în timp.

— Bine, bine – îl întrerupse plictisit preşedintele. Noi suntem cei care vom trage concluziile.

Stephan rămase interzis, aproape pierdut.

— Mă scuzaţi – bâigui el. Am terminat: Numai dacă nu doriţi să mai ştiţi şi altceva…

Răspunsul fu doar un zid de tăcere; dezorientat, se ridică de pe scaun şi se întoarse la locul lui, cu fruntea plecată în pământ, cuprins de o stranie senzaţie de vinovăţie. Se simţea distrus: după nenorocirea cu Ivan, totul îşi pierduse orice înţeles: succes, bogăţie, studii. Iar acea anchetă se desfăşura în indiferenţă, o indiferenţă din care străbătea până la suprafaţă incerta senzaţie că ceva îngrozitor putea încă să se întâmple.

Cineva îl chemă pe ziarist. Ben Carpi ajunse la locul indicat.

— Domnule Carpi, ne puteţi spune cum aţi ajuns la concluziile dumneavoastră? îl întrebară ei.

El zâmbi cu siguranţă şi le arătă un teanc voluminos.

— În acest memoriu eu şi doctoriţa Berry am încercat să strângem toate dovezile posibile. În ceea ce mă priveşte, trebuie să precizez că nu sunt un om de ştiinţă şi, aşadar, aş putea să mai adaug verbal foarte puţin. Când am venit în contact cu Sonda mentală a domnului profesor Hoodlige mi-am dat seama în mod intuitiv că ceva nu era la locul lui, ceva care îi scăpa printre degete şi propriului ei creator. Memoriul conţine, în afară de multe aspecte inedite, şi vreo câteva care au fost ţinute sub tăcere în mod voit de persoanele de răspundere din Institut, în numele unui excesiv simţ al raţiunii. Este de reţinut şi faptul că însuşi profesorul Hoodlige a fost victima unui fenomen dezolant. Toate aceste simptome m-au făcut să ajung la concluzia că aparatul examinat acum poate revoluţiona toată istoria

omenirii. Este un eveniment măreţ, excepţional, în faţa căruia trebuie să ne arătăm deschişi, disponibili, şi să ne învingem teama. Ceea ce noi toţi cerem nu este numai o recunoaştere a geniului omenesc, dar şi o continuare a studiilor şi a cercetărilor, cu scopul de a da lumii dreptul de a înainta pe calea progresului, iar nu o revenire la anacronismele medievale.

Stephan, la auzul acelor cuvinte, simţi o senzaţie de greaţă. Cu amărăciune observă că deputatul Moore împărtăşea aceleaşi gânduri cu ziaristul şi, în adâncul inimii, simţi că rezultatul anchetei putea fi de pe acum anticipat.

Deocamdată Ben se complăcea într-o lungă argumentare care suscita o profundă stare de indispoziţie rectorului Fletcher care, din ce în ce mai jignit, o privea ameninţător pe Meade, care stătea mai la o parte, izolată de toţi, inclusiv de studenţii care erau în mod deschis de partea cronicarului.

Când, în sfârşit, ziaristul încetă să mai vorbească, dimineaţa deja trecuse, şi şedinţa fu amânată. Hoodlige, cu un suspin de uşurare, părăsi sala şi se îndreptă spre parc. După puţin timp auzi la gardul institutului aplauzele mulţimii. Îşi închipui că sunt adresate lui Carpi. Mai demult ar fi fost încercat de o senzaţie de invidie, acum însă nu dorea altceva decât să ajungă în săliţa din pavilionul traumatizaţilor, unde zăcea fiul său.

O voce îl ajunse din urmă. Se opri pentru a o aştepta pe Meade, care îl urmărea.

— Mergi la Ivan? îl întrebă ea.

— Da.

— Te însoţesc.

— Cum vrei – murmură Stephan şi îşi reluă drumul.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă alătur acelui balon umflat – spuse femeia. Dar tu ştii rezervele mele… Trebuie studiată în profunzime importanţa reală a descoperirii tale.

— Tu chiar îţi închipui că ei vor să aprofundeze în mod serios problema? o întrebă cu amărăciune omul de ştiinţă. Moore a venit aici doar să se mai aleagă cu nişte voturi fără să-l coste nimic… Iar ceilalţi membri ai Comisiei? Niciunul nu este expert în domeniul nostru de activitate, sunt numai sociologi, tehnicieni, indivizi care nici măcar nu pot să facă diferenţa între psihanaliză şi psihiatrie.

— Poate că ai dreptate, dar nu puteam să tac – afirmă Meade. Poate să fie periculos să foloseşti Sonda ca pe o jucărie, fără să reflectezi la consecinţe. Gândeşte-te la biata lume a trecutului, pradă capriciilor unor studenţi…

— Dar cum poţi să susţii că Sonda este o maşină a timpului? Este absurd! sări profesorul iritat. Şi ce legătură poate să aibă cu crizele isterice ale unor nevrotici? Este inofensivă la fel ca orice aparat de radio.

— M-am bazat pe elemente concrete – replică ea hotărâtă. Eu am adunat datele, în timp ce tu te gândeai la premiul A.M.I.S.E.F… Scuză-mă, n-am vrut să spun asta.

Omul clătină din cap fără să arate niciun resentiment.

— Poate că ai dreptate – adăugă el liniştit. Dar să fii atentă, Carpi nu este omul care să se lase impresionat de chestiuni umanitare, el vrea ca experimentele să fie reluate cât mai curând cu putinţă. Ştii că ultima dată a introdus în mintea aheilor şi a troienilor noţiuni despre praful de puşcă?

— Nu-mi fac iluzii în legătură cu intenţiile lui. El se gândeşte doar la tirajul ziarului, iar eu îmi văd de drumul meu, chiar dacă asta înseamnă să mă alătur unui arivist fără scrupule – murmură ea.

Ajunseră în pavilionul clinicii. Stephan îşi pierdu interesul pentru discuţie. Începu să urce scările lungi care duceau la secţia repartizată traumatizaţilor şi, fără să vorbească, se îndreptă spre camera unde era fiul lui.

Ivan era întins pe pat, cu faţa îndreptată în sus, cu privirea goală. La intrarea lor rămase nemişcat, insensibil.

Tatăl îl chemă pe nume, încet, ca şi cum ar fi vrut să-l scoale cu delicateţe din somn. Nu obţinu nicio reacţie. Se aplecă asupra lui, străduindu-se să se aşeze în faţa pupilelor dilatate.

— Sunt eu – şopti neîncrezător. Tatăl tău.

Apoi îi luă pulsul, netezi cearşaful, verifică fişa clinică aşezată pe o măsuţă şi clătină din cap.

— E ca o plantă: trăieşte din punct de vedere fizic; dar creierul său este complet stins…

Meade se apropie şi îi puse o mână pe umăr.

— Există posibilitatea de a interveni printr-o operaţie, chiar numai pentru o reabilitare parţială? întrebă ea.

— Bourley a exclus o asemenea posibilitate, acum se află într-o stare de comă ireversibilă.

— Am văzut rezultatul encefalogramei – insistă femeia. Se înregistrează impulsuri, chiar dacă sunt rare. Mai sunt încă speranţe. Vrei să facem câteva încercări împreună, folosind Sonda?

Hoodlige rămase perplex timp de câteva clipe. Era o idee la care se gândise de mai multe ori, dar nu avusese curajul să o ducă până la consecinţele sale extreme.

— Sonda – comentă el nesigur. Suntem într-o fază experimentală… Nu aş şti cum să acţionez pe un subiect ca Ivan.

Femeia fu cuprinsă de o furie pe care nici măcar nu încercă să şi-o ascundă. Făcu nervoasă vreo câţiva paşi încoace şi încolo, iar în cele din urmă exclamă:

— Cum de este posibil să fiţi atât de orbi! Sonda este pe punctul de a fi cea mai senzaţională a secolului, deschide ştiinţei nebănuite orizonturi de cunoaştere, iar tu, tu care ai realizat-o, nu reuşeşti încă să înţelegi acest lucru. Acel dispozitiv, dragul meu, dintr-o raţiune încă necunoscută, a violat dimensiunile spaţiului şi ale timpului, a proiectat gânduri, persoane şi lucruri din două lumi separate de mii de kilometri şi de ani, şi a fost nevoie să intervină un ziarist

ignorant pentru a-i constrânge pe specialişti să reflecteze asupra ei. Este de neconceput, nu-ţi dai seama?

Hoodlige rămase descumpănit din cauza acelei reacţii. Se lăsă pe un scaun şi o ţintui cu privirea pe femeie.

— Ce tot spui? bâigui indecis. Să proiectezi obiecte… persoane?

Meade se postă în faţa lui, cu un aer provocator, şi îi întinse un obiect.

— Este o fibulă de aur, un fel de agrafă care se folosea în antichitate pentru a fixa hainele. Pare că abia a fost lucrată, cu toate acestea nu are marca fabricii, nicio marcă pentru a indica procentul în care a fost combinat metalul preţios. Dacă mergi la British Museum, poţi să mai vezi şi altele asemănătoare, puţine uzate, dar asemănătoare. Iar pe inscripţia de alături poţi citi „Secolul al XI-lea înainte de Cristos”. A fost găsită asupra unui pacient de-al meu, un schizofrenic periculos care de ani nu mai primeşte nicio vizită şi nu are contacte decât cu personalul clinicii. În plus, dacă te îndeletniceşti să citeşti lista persoanelor dispărute în ultima vreme, vei observa că numărul acestora a crescut cu două sute la sută. Multe din aceste cazuri se referă la indivizi care locuiesc pe o rază de patru mile în jurul clinicii. Domnule profesor Hoodlige, este cazul să vă treziţi!

— Carpi nu a dezvăluit nimic din toate astea… – murmură bărbatul.

— Vrea să păstreze câteva cartuşe pentru marele final – îi explică ea. Dar nu te lua după ce spune arivistul acela. Este sarcina noastră, a oamenilor de ştiinţă, să descoperim adevărul, e de datoria noastră. Înainte de a se termina ancheta trebuie…

— Totul e o nebunie – suspină Stephan. Nu există o explicaţie, o bază ştiinţifică… Ce se poate pretinde de la un neurolog? Să merg în faţa acelor domni şi să urlu că a venit sfârşitul lumii? Că am distrus dimensiunea timpului?

— Gândeşte-te la Ivan.

— Ce s-ar putea face? murmură el. Doar nu crezi că Sonda poate să-l vindece?

— Cine ştie? A demonstrat că poate acţiona asupra minţilor cele mai slabe, a produs crize celor internaţi, nebunii neaşteptate asupra unor persoane instabile din punct de vedere emotiv; cunoaştem încă puţin în legătură cu posibilităţile reale ale Sondei, şi avem prea puţin timp la dispoziţie pentru a le studia; putem numai să încercăm – îl încurajă Meade.

— Sonda a fost sigilată – murmură Hoodlige dezamăgit. Şi toate experienţele sunt interzise.

— Nu îţi va fi greu să obţii permisiunea, – anticipă doctoriţa –, la urma urmelor tu eşti inventatorul, şi este vorba de a salva un copil.

— Nu am suficientă forţă să rezist – răspunse Stephan.

Ea zâmbi.

— O să vezi ce va ieşi.

Puţin după aceea părăsi clinica. Traversară din nou în tăcere parcul. Ajunşi la ieşire, Stephan îi oferi un loc în maşină, dar ea refuză.

— Vreau să-mi pregătesc cu grijă intervenţia mea în faţa Comisiei – se eschivă ea. Deja mulţi dintre dragii noştri colegi mă consideră totuna cu pacienţii mei; vreau să le fac viaţa mai grea.

— Ar trebui să am eu grijă de asta – observă cu amărăciune omul de ştiinţă. Şi când colo…

— Ai încă timp – îi aminti Meade.

Omul clătină din cap, cu un surâs de nesiguranţă, urcă în maşină şi porni, urmărind în oglinda retrovizoare figura plăpândă care se îndepărtă până ce dispăru. Îşi dădu seama că o doreşte. Rătăci o clipă în visul unei iubiri imposibile, apoi ea dispăru complet şi el rămase singur într-o realitate făcută din zgomote, mulţime, gol.

Străzile oraşului i se părură străine. Trecătorii erau pete cenuşii care zăboveau pe o scenă anonimă, demodată. Fără

să vrea, încercă să-şi închipuie cum arătau străzile din Troia. De câtva timp încetase să se mai intereseze de şedinţele hipnotice, iar acea lume îi era familiară şi necunoscută în acelaşi timp. Se gândi din nou la cuvintele lui Meade: dacă avea dreptate, provocase daune incalculabile. Îi revăzu pe tânărul gol care cobora pe scările clinicii, ochii lui speriaţi... Totul era absurd şi neliniştitor. O barieră de automobile îl constrânse să se preocupe de lumea lui. Instinctiv apăsă pe claxon pentru a cere să i se facă loc. Apoi observă că maşinile erau goale şi că oamenii se îngrămădeau în centrul străzii, cu ochii îndreptaţi spre un punct îndepărtat. Hoodlige se hotărî să schimbe drumul, dar îi fu imposibil: alte vehicule veniseră în spatele lui şi se pomeni prins într-o bulboană care creştea mereu. Descurajat, renunţă. Se lăsă pe spate şi se strădui să reflecteze.

Ţipetele mulţimii nu-l lăsară. Îşi ridică privirea: o ploaie de săgeţi căzu pe capotele automobilelor. Îngrozit, Stephan coborî şi se pomeni în mijlocul unei mase de oameni vociferând şi grăbindu-se să culeagă săgeţile multicolore. Păreau înnebuniţi, dar nu era nici groază, nici ură în ochii lor.

Profesorul se strădui să vadă dincolo de cortina de capete agitate. Nu zări decât nişte pene roşii. Înaintă printre oameni, împins de curiozitate. Zburară alte săgeţi. Urmară urlete, frenetice mişcări de persoane în căutarea trofeelor. Hoodlige fu realmente răvăşit. Căzu rău şi se pomeni stând pe asfalt, trântit între două automobile. Protestă spunând un blestem pe care nu-l auzi nimeni. Un sunet metalic de clopoţel, foarte aproape, îl determină să se întoarcă. Întâlni privirea întunecată a unui chip ascuns sub un coif de bronz: doi ochi duşmănoşi fulgerau prin orificiile măştii de pe faţă. Luptătorul se adăpostea în spatele unui scut enorm şi rotea în aer o spadă cu reflexe aurii. Lui Stephan i se făcu frică. Încercă să se ridice, dar

celălalt îl domină cu statura lui şi îl imobiliza. Apoi ridică încet braţul înarmat. Omul de ştiinţă ceru ajutor: nu întâlni decât privirile amuzate ale unor spectatori. Se întoarse să-şi privească agresorul şi, pentru o clipă, fu orbit de soarele care strălucea în spatele tăişului ridicat deasupra capului.

— Nu! imploră el îngrozit.

Luptătorul se opri, râse, ridică scutul şi îl scutură lăsând să cadă o mulţime de afişe.

— În această seară, la ora nouă, la Palatul Sportului, mare întrecere de lupte libere între campionii troieni şi cei greci. Pe deasupra, vor mai fi dueluri de spadă, lupte pe grupe... Poate iese vreun mort. Între oaspeţii de onoare, Ben Carpi! Nu uitaţi! spuse el şi se îndepărtă, dispărând printre caroseriile automobilelor.

Omul de ştiinţă rămase nemişcat timp de câteva minute, apoi, liniştindu-i-se bătaia inimii, se ridică greoi şi se târî spre automobilul său. Săgeţile multicolore continuau să cadă ici şi colo. Şi unde cădeau, se îngrămădeau grupuri de oameni care şi le disputau ţipând. Spectacolul publicitar se prelungi o oră întreagă, până ce interveni poliţia pentru a elibera strada. Bulboana căpătase acum proporţii colosale, nelipsind insultele şi scenele neprevăzute de violenţă. Hoodlige, închis în automobilul său, asista la acel spectacol fără să înţeleagă, năucit de zgomot şi de soarele care bătea cu putere în învelişul metalic. Un agent îl făcu atent cu o înjurătură şi îi arătă o ieşire pe drumul lateral. El ascultă şi fu îndrumat spre o stradă secundară. Puţin după aceea se pomeni într-o zonă necunoscută a oraşului.

Conduse vreme de câteva minute, străduindu-se să observe vreun element cunoscut. Cartierele deveneau tot mai sărace, străzile mai strâmte şi murdare. Nu reuşea să se descurce. Se hotărî să întrebe pe cineva. Trase maşina lângă trotuar, lăsă în jos geamul de la portieră şi strigă la o fată cu un aer mai dezgheţat.

— Ascultă, – îi spuse el –, ştii să-mi arăţi care-i drumul cel

mai scurt spre Sampson Square?

Ea cântări cu un ochi de expert maşina, se opri asupra stratului de crom, asupra huselor de piele din interior şi trase concluzia în gând că merită să răspundă.

— Da – ciripi ea.

— Vrei să câştigi o sterlină? râse Hoodlige înţelegând.

— Nu, cinci – afirmă hotărâtă micuţa.

— Informaţiile costă! observă Hoodlige, ducând mâna la portofel. Sau e inflaţie?

— E preţul unui costum ca al Elenei din Troia – replică fata.

Apoi, după ce strânse în mâna ei importanta bancnotă, îi explică:

— Iată, domnule, trebuie s-o. luaţi pe prima la dreapta, treceţi de două semafoare, iar la cel de-al treilea veţi vedea un indicator. Eu nu ştiu să citesc, dar sunt sigură că veţi găsi unul care ştie.

— Şi dacă nu găsesc?

— Atâta timp cât aveţi sterline în buzunar, ajungeţi unde doriţi – conchise filosofic fata. Şi se îndepărtă fericită, strângând în mână banii. Înainte de a putea să dispară după o poartă, fu oprită de doi tineri cu haine de piele. O pălmuiră şi îi luară banii. Stephan rămase îngrozit ascultând ţipetele fetei. Căută cu privirea pe cineva care ar fi putut interveni, dar nu văzu altceva decât nişte chipuri indiferente. Apoi îi fu frică şi se ascunse în automobilul său, pierind repede.

Vru să uite totul: Troia, Institut, anchetă. Nu mai conta pentru el decât să fugă, sa se izoleze într-un loc unde nici gândurile nu l-ar fi putut deranja. Acceleră instinctiv şi se năpusti în traficul care devenea tot mai intens. După foarte mult timp recunoscu zona în care se afla, şi se relaxă. O luă în jos pe panta care ducea la propriul garaj şi, când închise uşa, după ce intră în casă, îşi dădu seama că este îngrozitor de obosit.

Gloria era întinsă pe divan, cu ochii aţintiţi asupra televizorului şi cu o mână strângând un pahar mare de cristal. Văzând-o, soţul zâmbi; o grimasă care voia să însemne milă pe un chip inexpresiv.

— Ivan cum se simte? îl întrebă ea.

— Ai putea să mergi să-l vezi, măcar o dată – o dojeni Stephan.

Ea se întristă şi începu să scape lacrimi mari pe obrajii fardaţi.

— Nu reuşesc să o fac – se tângui ea. Ştii cât de mult mă impresionează spitalele… Nu este vina mea.

— Dacă ai bea ceva mai puţin, ai găsi forţa necesară. Ar fi suficient să nu te atingi de sticlă o dimineaţă.

— Nu pot… – murmură soţia. Nu pot.

— Dar pentru aventurile tale galante poţi să faci anumite sacrificii.

Gloria resimţi din plin lovitura. Puse paharul pe covor şi se ridică provocatoare.

— Ce vrei să spui? şuieră ea.

— Las-o baltă – replică el. Eşti beată.

— Nu într-atâta încât să nu înţeleg – insistă femela. Vorbeşte clar: vrei să divorţezi? Acum dacă eşti bogat nu-ţi mai convine o femeie urâtă şi alcoolică, nu-i aşa? Ţi-ai găsit alta, acum…

— Stephan nu-i răspunse şi-i întoarse spatele vrând să plece.

— Domnule profesor Hoodlige! continuă ea ironic, luându-se după el. Când erai fără bani îţi convenea de minune leafa mea pentru a termina studiile… Dar acum eşti celebru, îţi trebuie o femeie cu cel puţin o diplomă serioasă, una care să ştie să vorbească la fel ca tine. Ţi-e scârbă de mine… Spune-mi că ţi-e scârbă!

Stephan se retrase în biroul lui şi închise uşa cu cheia. Rămânerea în casa aceea era din zi în zi tot mai neplăcută. Ignoră hohotele de plâns şi insultele Gloriei şi încercă să

găsească puţină linişte interioară. Femeia mai continuă vreo câteva minute, apoi încet, încet renunţă şi se aşternu liniştea. Dar nu fu decât o scurtă pauză, întreruptă de ţârâitul telefonului. Hoodlige, plictisit, ridică receptorul şi îşi anunţă numele.

— Sunt Carpi – declară interlocutorul. Sper că nu vă deranjez.

Stephan fu atunci tentat să închidă.

— Trebuie să vă întâlnesc urgent – continuă celălalt. Trebuie să discutăm nişte probleme care ne privesc. Aţi mâncat?

— Nu.

— Perfect. Ce aţi spune dacă aţi accepta să fiţi oaspetele meu la Jason Club? îi propuse ziaristul.

— Nu sunt membru – îi aminti Stephan.

— Dar eu sunt – îi preciză Carpi. Vă convine peste un sfert de oră?

Profesorul mai zăbovi câteva clipe, neştiind ce să facă. Într-o altă situaţie ar fi refuzat, dar după scena Gloriei, atmosfera din acea casă devenise prea apăsătoare. Aşa că acceptă.

Capitolul al douăzecilea

Jason Club era localul cel mai luxos din întreaga regiune. Se înălţa în centrul unui parc, pe culmea cea mai înaltă a dealurilor care înconjurau oraşul. Edificiul se născuse din unirea unui castel şi a unei reşedinţe cavalereşti din epoca victoriană, care formau împreună un ansamblu fermecător şi auster în acelaşi timp, împodobit cu unele ornamente de marmură de culoare închisă, de o factură ceva mai modernă. Totul era înconjurat de un brâu de ziduri care urma cu neregularitate contururile pantelor şi se deschidea cu o mare poartă de bronz, supravegheată de un splendid exemplar al rasei umane împopoţonat cu o uniformă roşie ca focul. Acesta opri automobilul profesorului şi, pe un ton glacial, îi ceru legitimaţia.

Stephan, stânjenit, murmură că este aşteptat de Carpi, iar gardianul, după ce consultă repede un telex aflat în interiorul unei gherete, îi făcu semn să intre, cu un gest ceremonios. După câteva minute Hoodlige ajunse la nişte scări pe jumătate ascunse de o cascadă de iederă. Imediat ce opri motorul, doi valeţi răsăriră cine ştie de unde: primul îi deschise portiera, cel de-al doilea, cu o plecăciune, îl invită pe oaspete să-l urmeze.

Holul părea pustiu. Hoodlige se opri o clipă să admire pereţii din lemn încrustat, apoi se îndreptă spre coridorul pe care călăuza i-l arăta.

Aici îi ieşi în întâmpinare ziaristul, cu obişnuitul său zâmbet curtenitor.

— Este o adevărată plăcere să vă văd – afirmă el.

Îl luă de braţ şi, deosebit de politicos, îl conduse într-o săliţă cu o lumină domoală care dezvăluia privirii un interior dominat de culoarea roşie: tapiţeria, draperiile, fotoliile, masa din centru şi nelipsita vază cu trandafiri. Se aşezară.

— Un aperitiv? propuse Carpi.

— Nu prea tare – acceptă Stephan, intimidat de farmecul interiorului.

Şi ca prin farmec, o draperie de culoarea sângelui se dădu la o parte şi făcu loc unei fete nespus de frumoase îmbrăcată într-o rochie lungă de catifea neagră.

— Ce doresc domnii? întrebă ea graţioasă.

Ziaristul comandă, apoi, adresându-se oaspetelui, adăugă:

— Preferaţi să mâncăm aici sau afară? Poate ar fi mai bine să-i rugăm să ne servească afară, lângă piscină. Azi adie un vânt răcoros, o să fie plăcut.

Omul de ştiinţă fu de acord. Chelneriţa acceptă cu un semn din cap şi dispăru din nou. Carpi scoase dintr-o tabacheră de jad o ţigare mare şi suspină uşurat.

— E un loc frumos – comentă el.

Hoodlige începea să se simtă tot mai bine. Zâmbi şi regretă că nu şi-a luat cu el credincioasa lui pipă. Domnea o linişte îmbietoare, ideală pentru relaxare, pentru a uita de zăpuşeală, de tristeţe, de necazurile vieţii. Puţin după aceea fata. se întoarse. Servi băuturile şi se retrase cu o plecăciune. Amândoi sorbiră din băuturile înmiresmate care unduiau în paharele de cristal.

— E bun – observă Stephan.

— Da, e bun – conveni celălalt. Aici poţi savura tot ce-ţi poate oferi viaţa, nu numai băutură.

— Dar cine ştie cât costă! lăsă oaspetele să-i scape.

Ben surâse cu amabilitate.

— Desigur, nu-i un loc la îndemâna oricui – afirmă el. Însă pentru câştigătorul premiului A.M.I.S.E.F., pentru inventatorul Sondei mentale, viitorul rector al Institutului…

— De mult nu îmi mai fac iluzii – interveni cu tristeţe Stephan.

Emoţiile prin care trecuse în ziua aceea îi tăiaseră pofta pentru orice discuţie. Aperitivul îl ameţise uşor, şi într-o asemenea stare de spirit chiar şi ziaristul i se părea simpatic: vedea în el aproape un prieten, o persoană disponibilă.

— Înţeleg – conveni Carpi înţelegător. În toată această perioadă aţi trecut prin multe. Pentru dumneavoastră a fost greu, foarte greu.

Hoodlige confirmă dând cu gravitate din cap.

— Da, e un moment greu… Dar acum să nu mai vorbim despre asta. Mai degrabă spuneţi-mi din ce cauză aţi vrut să mă întâlniţi…

Ziaristul la început se eschivă, vrând să dea de înţeles că ceea ce-l interesa pe el este o nimica toată faţă de necazurile interlocutorului, apoi, la apariţia chelneriţei, se opri înainte de a fi apucat să spună ceva.

— Dacă domnii sunt de acord, i-aş ruga să mă urmeze – ciripi ea şi îi călăuzi spre coridor.

Coborâră pe nişte scări lungi şi grandioase până la o terasă scăldată în soare. Aici, încadrată de coloane albe de marmură, pâlpâia o piscină mare în care înotau fericite câteva nimfe. O luară pe marginea apei şi ajunseră la o masă încărcată cu bucate, la umbra unei bolţi de viţă de vie care gemea sub greutatea ciorchinilor de struguri. Se aşezară. Se aflau nu prea departe de balustrada dincolo de care se zărea oraşul. Era o pânză de păianjen de străzi pe care se putea intui monotonul freamăt al vieţii; o întindere de acoperişuri opace, pierdute în evanescenţa stratului de aburi provocat de căldură. Stephan însă nu-şi îngădui să-l privească. Atenţia lui se îndreptă spre corpurile bronzate ale fetelor care se bălăceau în apă, o atenţie ascunsă inutil în spatele unei false indiferenţe. Întâlni privirea radioasă a unei brunete care tocmai ieşea din apă. Ea îi zâmbi şi, cu

gesturi lente, calculate, se întinse la soare.

— Frumoase fetişcane – comentă Carpi. Nu vreţi să chemăm două să ne ţină de urât?

Profesorul se grăbi să refuze, stânjenit.

— Parcă trebuia să-mi spuneţi ceva, nu? întrebă el pentru a schimba vorba.

— Desigur – zâmbi Ben. Aşteptă ca fata să-i servească şi reluă: Voiam să vă vorbesc despre anchetă. Între diferitele inconveniente pe care le-a provocat, a… cum să spun… a stricat raporturile dintre noi.

Hoodlige îşi permise să zăbovească vreo câteva clipe în timp ce savura ciorba de broască ţestoasă din farfuria lui.

— Aşa este – admise el. Dumneavoastră aţi abuzat de încrederea pe care eu şi colegii mei din Institut v-am acordat-o. Aţi fi putut măcar să ne consultaţi înainte de a scrie toate bazaconiile alea, nu vi se pare?

— Aveţi perfectă dreptate – recunoscu ziaristul. Comportamentul meu nu a fost dintre cele mai corecte. Din păcate, în meseria mea nu se pot respecta întotdeauna normele vieţii curente. Însă rezultatul e bun…

— Acoperindu-ne de ridicol?

— Deloc – îi explică Carpi. După ce se vor trage toate concluziile veţi vedea că dumneavoastră, Institutul, toţi vor avea avantaje. Pentru că, între noi fie vorba, ipoteza mea în legătură cu maşina a fost o înscenare.

Stephan se îngrozi. Îl fixă în ochi pe interlocutor cerându-i o lămurire.

— Da. Am fost împins, de fantezie, de intuiţie, exploatând puţinele indicii pe care le aveam. Am construit în mod voit un bluf senzaţional.

— Dar nu vă daţi seama? bâgui el. Ancheta, Comisia?…

— Vă rog, domnule profesor, nu trageţi concluzii pripite – murmură ziaristul. Articolele pe care le-am publicat nu au avut alt scop decât a provoca un scandal, este adevărat, însă datele sunt reale; eu le-am expus doar în aşa fel încât

să nască îndoieli. Dar în mod sigur nu am cerut eu ancheta şi suspendarea experimentelor... Pe de altă parte, un ziarist nu trebuie neapărat să creadă ceea ce scrie.

— De ce aţi făcut toate astea?

— Ştiţi de câtă vreme tot scriem articole despre Troia? se apără Carpi. De trei luni, trei luni în care am dus de nas publicul cu bazaconiile pe care studenţii dumneavoastră şi le-au închipuit. A fost un succes, un mare succes. Dacă astăzi sunt membru al acestui club, o datorez acestui lucru.. La urma urmelor, nici dumneavoastră nu vă puteţi plânge: aţi obţinut premiul A.M.I.S.E.F. În mare parte şi publicităţii pe care afacerea a generat-o. Totuşi publicul este o bestie ciudată, preferinţele sale se schimbă, şi ceea ce astăzi îl face să înnebunească, mâine îl plictiseşte. Trebuie să ştii să-l întăriţi, să-l faci curios, să-l împingi să ceară tot mai mult. Troia este găina noastră care face ouă de aur; dar nu numai a noastră. În afară de Institut, de Tribune City, de noi doi, sunt şi alţii care câştigă din asta: televiziunea, cinematograful, marile, magazine... aşadar sunt în joc miliarde. Iată de ce trebuie să se termine aşa de repede, iată de ce studiez cum să menţin viu interesul: găselniţele de ordin militar, erotismul, violenţa şi, astăzi, această idee nouă: maşina timpului. Gălăgia provocată de anchetă ne va permite să continuăm prin alte mijloace, şi pe măsură ce lucrurile iau proporţii noi vom trage tot mai multe foloase, vom invoca dreptul la cercetare, vom implica lumea politică şi vom declanşa o producţie industrială a Sondei, cu scopuri comerciale. Nu contează dacă va fi folosită în spitale sau de particulari în căutare de emoţii. O să vindem cu miile; sunt inofensive, şi asta este suficient. Sonda mentală va deveni mijlocul preferat de a ne petrece timpul liber.

Stephan suspină copleşit de acea revărsare torenţială de cuvinte. Schiţă un surâs absent fetei care le servea noi bucate, apoi, mecanic, începu din nou să mănânce sub

privirile încurajatoare ale cronicarului. În sfârşit, cuprins de o presimţire, se posomorî.

— Există totuşi o persoană care este într-adevăr convinsă că invenţia mea este maşina timpului – îi aminti el. Sunt indicii sigure, probe care pot da naştere la îndoieli. Dacă ele vor fi receptate de Comisia de anchetă, vor fi necesare alte studii, va fi nevoie de timp, iar speculaţiile de care vorbiţi nu se vor putea realiza.

Carpi dădu din cap amuzat.

— Nu va fi nicio îndoială – afirmă el. Ancheta se va termina cu o categorică dezminţire a ipotezelor mele, iar Sonda va fi redată Institutului să facă ce vrea cu ea. Eu nu voi avea dreptate, dumneavoastră în schimb veţi avea, iar amândoi vom beneficia de o lungă perioadă de prosperitate.

— Cum de sunteţi aşa de sigur? întrebă omul de ştiinţă din ce în ce mai uluit.

— Sunteţi un naiv, domnule profesor – murmură celălalt. Moore, deputatul, este interesat în aceeaşi măsură ca mine şi ca rectorul Fletcher să se termine în felul acesta. Rezultatul anchetei a fost stabilit înainte de a începe.

Urmară câteva minute de linişte apăsătoare. Hoodlige, neştiind dacă este mai bine să se irite sau să fie calm, urmări cu privirea plonjonul în apă al unei fete: explozia de perle cristaline în jurul subţirelui costum de baie în dungi, cele două picioare elegante care dispărură pentru a apărea puţin mai încolo într-un clipocit de unde.

— De ce îmi mărturisiţi toate aceste lucruri? întrebă în cele din urmă, incapabil să se concentreze.

— Vreau să nu vă lăsaţi târât pe un drum în fundat – îi răspunse Carpi. Intuiesc prietenia care vă leagă de doctoriţa Berry şi nu mi-ar conveni deloc să-i împărtăşiţi ideile. Dacă ea vrea să schimbe cărţile de pe masă, dacă acceptă să poarte o cruciadă absurdă, se va acoperi de ridicol, iar planurile noastre se vor risipi.

— Însă Meade are probele necesare... Crede că va avea şi sprijinul ziarului.

— Comisia nu-i va da dreptate; nimeni nu a determinat-o să se bage în asemenea încurcătură. Pe deasupra încheiată în mod fericit această poveste, dumneavoastră veţi putea să o consolaţi cum veţi crede de cuviinţă. Veţi fi putred de bogat şi nimeni nu vă va mai deranja – conchise clipind şiret din ochi ziaristul.

Şi spunând asta umplu din nou paharele cu pâlpâitorul vin roşu şi îl invită să închine pentru succes. Stephan ridică fără prea multă convingere braţul şi duse lichidul la gură. Se simţea pierdut. Începu din nou să privească nimfele în costumele lor de baie abia schiţate şi nu simţi nimic: zâmbetele, ţipetele lor, toate erau false. În mod ciudat, tot ceea ce îl înconjura îşi pierduse subtilul farmec pe care luxul îl emana. Strugurii care atârnau deasupra capului erau de plastic, agăţaţi cu cleme de o vie care suporta greu clima acelor locuri. Palatul maiestos al Clubului i se păru de nesuportat, împodobit cum era într-un amestec de stiluri pompoase, dar străine. Chiar şi suculentele bucate pe care chelneriţa continua să le servească nu se armonizau în acea excesivă căutare de gesturi exotice? Nu asta era lumea lui, scopul succesului pe care şi l-a dorit întotdeauna. Încetă să mai mănânce şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu vă simţiţi bine? îl întrebă Ben. Este ceva care nu vă face plăcere?

— Numai oboseala – se scuză oaspetele. Ultima dată am dormit puţin; iar azi am avut o zi deosebit de grea. Iar vinişorul acesta e un mare trădător.

— Înţeleg. Dacă vreţi să vă odihniţi voi cere să vi se pregătească o cameră. Bineînţeles într-o companie mult mai plăcută decât a mea. Vreuna dintre aceste fete vă place?

Stephan dădu din cap în timp ce simţea cum în el furia creşte. Preferă să schimbe vorba.

— Dacă ancheta îmi va da dreptate, vă veţi acoperi de ridicol – presupuse el.

— Aşa o fi – conveni Carpi. Dar îmi voi cere scuze în public… Pe deasupra, eu sunt un profan în materie, cel mult mă vor putea acuza că am tratat cazul cu uşurinţă.

— Berry, în schimb, şi-ar putea pierde postul – adăugă Hoodlige.

— Este posibil. Însă nimeni nu a rugat-o să se expună în felul acesta.

— Dar nici nu i-a spus nimeni că totul este o înscenare – îi aminti omul de ştiinţă.

Carpi dădu din umeri şi îşi umplu gura cu mâncare, mestecând cu satisfacţie.

— Excelent, niciodată n-am mai gustat o potârniche atât de bine rumenită. Este un mare păcat ca dumneavoastră nu vă puteţi bucura de un asemenea deliciu.

— O voi face altădată – murmură Stephan, încercând să-şi ascundă dezgustul. Acum aş vrea doar să vă cer o favoare.

Celălalt aprobă din cap îngăduitor.

— Dumneavoastră, oare aveţi atâtea relaţii, – continuă savantul –, aţi putea să obţineţi permisiunea de a folosi Sonda pentru fiul meu?

Carpi se posomorî şi rămase gânditor. Îl privi pe interlocutorul său cu neîncredere, apoi îi explică:

— Vedeţi, domnule profesor, ne gândeam că ar fi bine, imediat ce se încheie ancheta, să facem o mare intrare cu Troia. Un fel de şedinţă publică, la care să participe importante personalităţi… Ceea ce vă spun este strict confidenţial. Mai ales că, acum, după ce grecii şi troienii s-au obişnuit cu praful de puşcă, războiul lor a căpătat un anumit farmec. Va fi o apoteoză de violenţă. N-aş vrea ca o şedinţă intermediară să strice totul.

Stephan nu se dădu bătut.

— Ivan este în comă, din punct de vedere clinic creierul

său este mort – insistă el. Înainte de a renunţa la tot, aş vrea să fac un ultim şi disperat efort de a-l recupera cu ajutorul Sondei. Dacă voi reuşi să-l fac să reacţioneze, poate că mai am o speranţă.

Ziaristul rămase şovăielnic.

— Înţeleg – murmură el. La urma urmelor, este vorba de fiul dumneavoastră… Ar putea fi şi un bun subiect pentru un articol. Oricum, experimentul se va face în faţa Comisiei… Şi cred că se poate face.

Hoodlige se simţi mai bine. Găsi forţa de a rezista până ce se ivi momentul potrivit pentru a-şi lua rămas bun. Îi mulţumi, savură frumuseţea locului, gustul arhitecturii. Abia când forma nedesluşită a Clubului Jason se pierdu undeva pe culmea dealului, se simţi liber. Aproape că simţi plăcere când revăzu oraşul, platforma sa cenuşie, monotonia străzilor şi clădirile chinuite de soare.

Capitolul al douăzeci şi unulea

Femeia deschise şi îl privi fără să se arate câtuşi de puţin surprinsă.

— Bună – murmură Stephan stânjenit. Te deranjez?

— Nu, deloc – răspunse Meade.

Se dădu la o parte şi îi făcu loc să intre. Micul apartament avea toate caracteristicile impersonale ale unei locuinţe moderne. În el domnea o abia desluşită aromă de mâncăruri puse la foc, zadarnic împiedicată de o perdea care izola micuţa bucătărie de restul apartamentului. Nici nu exista o structură articulată a încăperilor. Dintr-un minuscul vestibul se ajungea direct în sufrageria salon-dormitor în care coexistau mobile prea voluminoase pentru spaţiul disponibil: o masă, două scaune, un bufet, un divan pat, un frigider, o minusculă bibliotecă şi multe, foarte multe cărţi aruncate la întâmplare pe toate suprafeţele disponibile. Ea trebuie să fi sosit acasă doar cu puţin înainte; capotul era încă abandonat pe un scaun şi era încă îmbrăcată în halatul de lucru. Îi făcu loc pe divan, dând la o parte un teanc de cărţi, şi îl invită să se aşeze.

— Este prima dată când vii să mă cauţi – observă ea.

Apoi, observând fâstâceala lui, adăugă:

— Aţi văzut ce dezordine e la mine? Asta pentru că nu sunt atât de bătrână încât să-mi închipui că locuinţa unei domnişoare trebuie să sclipească şi să fie primitoare.

Hoodlige zâmbi şi, cu o formulă convenţională, încercă să minimalizeze haosul din jur.

— Tu ai mâncat? îl întrebă Meade. Eu nu. Dacă vrei îţi fac

şi ţie ouă cu jumări. Este maximul de rafinament culinar pe care l-am atins!

— Am mâncat deja, mulţumesc – îi răspunse musafirul. Şi nici nu-ţi închipui cu cine.

Doctoriţa nu arătă un prea mare interes. Se retrase în bucătărie şi reapăru după aceea cu o tigăiţă sfârâind în mână.

— La Jason Club… – sublinie bărbatul.

Meade rămase nemişcată, cu furculiţa în mână, şi îl privi surprinsă.

— Felicitări! fluieră ea. Nu credeam că Sonda ţi-a adus atât de mult.

El râse amuzat.

— Nu, încă nu am ajuns la asemenea înălţimi. Am fost oaspetele prietenului nostru comun Ben Carpi. Mănâncă liniştită, după aceea îţi explic totul.

Ascultă, în timp ce Hoodlige o privea în voie, cum niciodată nu mai avusese posibilitatea să o facă. Se lăsă legănat încă o dată în vagul vis sentimental dintotdeauna, descoperind că o doreşte şi mai mult. Meade observă intensitatea privirilor sale şi se simţi puţin jenată. Mâncă în grabă, îşi puse şi un pahar cu lapte şi, cu un aer provocator, îl înfruntă.

— Domnule profesor Hoodlige, ce nu vi se pare în regulă la mine?

Stephan se simţi cuprins de o stare de euforie şi nu se mai îngriji să-şi ascundă sentimentele.

— Este incredibil cum oameni ca noi, din punct de vedere profesional şi cultural conştienţi de realitatea vieţii omeneşti, nu sunt capabili să se comporte firesc atunci când este vorba de probleme personale. Îmi placi, dar n-am avut niciodată curajul să ţi-o spun: nu e caraghios?

Femeia roşi, dar nu fu decât o scurtă slăbiciune.

— E caraghios; însă noi suntem un pic maturi, din punct de vedere „profesional şi cultural” vorbind, pentru a ne

complace în asemenea sentimentalisme, nu? îl dojeni ea. Sper că nu acesta a fost subiectul discuţiei cu Ben Carpi: nu merită cu siguranţă un prânz la Jason Club... Sau poate ai băut prea mult?

Stephan, nervos, se ridică în picioare şi începu să se plimbe în jurul mesei. Dar se lovi imediat de un colţ al frigiderului şi deveni şi mai ridicol când încercă să devină solemn. Lui Meade îi scăpă un hohot uşor de râs, apoi se ridică, îl luă de mână şi-l aşeză lângă ea pe divan.

— Hai, să trecem peste ăsta, mai bine spune-mi ce te frământă. Mă voi strădui să-mi amintesc că, în afară de faptul că sunt amica ta, sunt şi doctoriţă ca şi afirmată într-un important institut naţional – murmură ea înţelegătoare.

Hoodlige se posomori şi afirmă:

— Sunt pe punctul de aţi face o figură foarte urâtă; nu te-ai dovedit foarte diplomată şi mă tem că afirmaţiile tale în legătura cu Sonda te vor costa postul.

— E ridicol. Uiţi că am presa de partea mea. Ziaristul acela ştie să joace tare. Pe deasupra, Comisia mi se pare dispusă să asculte.

— Totul este o farsă – îi dezvălui el hotărât. O stupidă, idioată, imorală formă de publicitate! Ancheta se va încheia cu o absolvire totală: Sonda este un instrument inofensiv pentru experimente hipnotice. Carpi deja a pregătit lansarea invenţiei mele în domeniul comercial... Nu mai este vorba doar de Troia, înţelegi. În spate sunt industria, oameni de afaceri.

Şi îi prezentă o relatare amănunţită a discuţiei avute. Când termină, atmosfera din cameră devenise apăsătoare.

Meade privi pierdută cutele propriului halat. O uşoară paloare trăda tumultul de gânduri care i se învârteau în cap. Apoi izbucni:

— Mare nemernic!

Asta fu singura ei reacţie. Apoi se ridică, strânse puţinele obiecte pe care le folosise pentru masa ei cumpătată şi

plecă să le ducă în bucătărie. Se întoarse puţin după aceea şi începu să cotrobăie printre cărţi,

— Vrei să bei ceva? îi propuse ea. Trebuie să am o sticlă de Porto pe undeva.

Stephan acceptă şi adăugă:

— Mă simt responsabil, cel puţin parţial. Ar fi trebuit să refuz de a colabora cu acel individ încă de la început. Dar nu te teme, îndată ce trece furtuna, vom studia problema în detaliu, şi dacă sunt dovezi le vom flutura pe sub nasul acestor politicieni… aşteaptă să se limpezească apele şi o să vezi.

Femeia găsi ce căuta, umplu două pahare şi se întoarse lângă el.

— Nici vorbă – răspunse ea. Trebuie să-i oprim acum; după, va fi prea târziu. Dacă deducţiile mele sunt exacte, şi Sonda cade în mâinile speculanţilor, se poate produce o catastrofă istorică.

— E o nebunie – afirmă Hoodlige. Dacă ne opunem, ne vom acoperi de ridicol. Este mai bine să nu ne expunem, vom găsi momentul potrivit…

Meade îl privi severă.

— De ce ai venit aici? îl întrebă ea.

— Să te avertizez, ce dracu! se apără el cu promptitudine. Nu puteam să te las să cazi în cursă.

Stăpâna casei îşi goli paharul cu un gest de sfidare.

— Înţeleg. Şi îţi mulţumesc. Dar eu nu am niciun chef să amân confruntarea. Indiferent cu ce preţ. Nu vreau să fiu retorică, mie îmi este de ajuns să mă gândesc că îmi fac datoria de om de ştiinţă care caută adevărul. Mai ales de asta depinde integritatea mintală a semenilor mei, fie că ei se află departe sau aproape în spaţiu şi timp.

— Mă faci să simt un cui în inimă – comentă el umilit. Primul meu impuls a fost de a mă pune la adăpost, de a mă spăla pe mâini.

— Fiecare om are caracterul lui. Eu sunt încăpăţânată. Tu

fă ca ceilalţi… Nu-ţi cer decât un mic ajutor. Dacă îţi vor permite să foloseşti Sonda pentru Ivan, vor trebui să rupă sigiliile. Încearcă să-mi faci rost de cheia magaziei pentru câteva minute… De restul o să am eu grijă.

Stephan se strădui zadarnic să o facă să renunţe la planurile pe care şi le făcuse.

— Dacă ai răbdare şi aştepţi puţin eu aş putea să-ţi fiu mult mai de folos – îi aminti el. Am foarte mari şanse de a deveni rectorul institutului: atunci vom fi în măsură să…

— Procură-mi cheia magaziei – replică ea sec. Pentru mine este suficient.

— Nu mai înţeleg nimic – admise Hoodlige. Totul este paradoxal: Sonda, experimentele, şi acum tu care, fără să ai nicio răspundere, îţi rişti cariera, îţi sacrifici viitorul pentru un motiv care se poate dovedi că a fost ceva absurd.

Apoi se ridică şi, evitând să o privească în ochi, continuă:

— Trebuie să plec. Venisem cu atâtea proiecte în minte, voiam să-ţi propun lucruri plăcute, iar acum îmi dau seama că sunt gol. Mi se părea că te-aş putea ajuta –, în schimb… Cât aş vrea să am şi eu curajul tău.

— Nu te descuraja – îl îmbărbătă ea. Se poate întâmpla ca totul să se spargă ca o bulă de săpun.

Stephan ajunse la uşa casei şi ezită.

— Cred că te iubesc, Meade – murmură el.

Nu mai adăugă nimic; ieşi grăbit şi se cufundă prin semiîntunericul de pe palier, coborând apoi scările care parcă dispăreau în însăşi viscerele indiferenţei. Femeia îl urmări cu gândul atât cât i se auziră paşii răsunând pe trepte. Când zgomotul lor dispăru, închise uşa şi se sprijini de ea, plângând.

Capitolul al douăzeci şi doilea

Cu acea ocazie, magazia era iluminată de câteva reflectoare aşezate în puncte strategice. Când apăru targa lui Ivan, împinsă de doi îngrijitori, cei prezenţi încetară să mai flecărească şi adoptară o ţinută adecvată situaţiei. Comisia era prezentă în întregime, la fel şi corpul profesoral, precum şi nelipsitul ziarist. Hoodlige şi Martinez aşteptară ca targa să fie fixată lângă dispozitivele aferente Sondei şi, în tăcere, începură să lege ventuzele la tâmplele şi la ceafa băiatului inert.

— Înainte de a începe, – îi întrerupe onorabilul Moore –, vreau să amintesc că procedura a fost încălcată numai şi numai pentru cazul dureros care a fost prezentat. Totuşi, această Comisie îşi arogă dreptul de a interveni în orice moment vor apărea fapte şi situaţii care au legătură cu ancheta. Zicând asta, căută pe chipul lui Capri aprobarea de rigoare, apoi continuă: Puteţi începe, domnule profesor. Amintiţi-vă să înapoiaţi cheile la sfârşitul şedinţei.

Stephan îşi învinse greaţa pe care acel om i-o provoca şi mulţumi. În liniştea plină de atenţia celor prezenţi, întreprinse câteva manevre de verificare a cadranelor.

— Lipseşte puterea de decodificare a impulsurilor – observă el iritat. Domnule Martinez, nu trebuia să vă ocupaţi dumneavoastră de asta?

— Vă asigur, domnule profesor, că am verificat cu puţin înainte.

Hoodlige îi făcu un semn discret cu ochiul să tacă şi îl îndemnă să facă ce i se spusese.

— Pentru că aţi uitat, trebuie să întârziem totul cu o oră… Nu ne aflăm în faţa studenţilor, aici îi facem să piardă timpul pe oameni foarte importanţi.

Asistentul îşi plecă fruntea în semn de pocăinţă şi se grăbi să dispară.

— Vă va lua aşa de mult timp? se interesă Carpi îngrijorat.

— Din păcate – admise savantul. Întâi de toate Martinez va trebui să aducă din laborator baterii noi, apoi va trebui să verificăm sistemul. Avem la dispoziţie pentru asta toată dimineaţa.

— Atunci va fi mult de lucru – interveni Moore.

Imediat ce primi confirmarea, începu să se consulte cu ceilalţi colegi ai Comisei şi, în cele din urmă, se hotărî, de comun acord, să nu participe la acea primă şedinţă. Puţin după aceea şi ceilalţi se retraseră. Ultimul care îşi luă rămas bun a fost rectorul Fletcher.

— Ştiu că pentru dumneavoastră asta este o grea încercare – observă el solemn. Dar să ne gândim la Jenner care şi-a experimentat pe propriul fiu teoriile. Oricât ar fi de dureros, amintiţi-vă că un om de ştiinţă trebuie să înfrunte şi asemenea riscuri pentru binele întregii omeniri. Curaj!

Stephan rămăsese singur. Zăbovi cu privirea pe chipul absent al băiatului. Legă, cu mâinile tremurând, casca la restul dispozitivului şi se apucă să înceapă experimentul. Un pas uşor îi atrase atenţia.

— Au dispărut toţi – comentă Meade satisfăcută.

— Da, i-am descurajat cu o scuză. Însă peste puţin se va întoarce Martinez – îi aminti savantul.

— Mă voi mişca foarte iute – spuse femeia.

Apoi scoase din buzunarul halatului o cutie mică, o deschise şi apăsă înăuntru cheia rămasă în broasca uşii.

— E un joc de copii – îi explică doctoriţa. Am obţinut amprenta în plastilină a obiectului, şi un meşter oarecare va fi în măsură să-mi facă o copie exactă.

— Joci totul pe o carte? murmură Hoodlige.
— Da – afirmă ea cu obrăznicie. Ce face Ivan?
— Încep acum.
— Succes – îi spuse ea şi ieşi.
Stephan rămăsese din nou singur. Mângâie obrajii palizi ai fiului şi începu experimentul.
— Ivan, mă auzi? Sunt tatăl tău… Trebuie să ai încredere, o să vezi că vom reuşi. Relaxează-te, nu opune rezistenţă… Te simţi bine, vrei numai să dormi. Spune-mi dacă mă auzi.
Tăcu şi, în linişte, aşteptă un răspuns care nu veni. Fără să se descurajeze, şi, cu experienţa şi indiferenţa câştigate în atâţia ani de laborator, acţionă un cursor de pe ecranul de control şi reluă:
— Ivan, mă auzi? Sunt tatăl tău. Trebuie să ai încredere…

Iarna se sfârşise, dar frumosul anotimp nu voia încă să-şi ia locul pe bolta cerească. Nori întunecaţi, plini de ploi, galopau sălbatici pe cer, zguduind cu neaşteptate şi scurte furtuni pământul şi aşa umilit de operele oamenilor.
Înfăşuraţi în mantiile lor, care au fost cândva albe soldaţii troieni se strângeau în grupuri, unul lângă altul, la adăpostul pereţilor neregulaţi ai tranşeelor. Unii dintre ei exploatau până şi precarele adăposturi oferite de rarele bârne care ieşeau pe marginea gropilor. Cei mai norocoşi se încălzeau la câte un foc inconsistent aprins cu lemnele umede pe care le găseau. Nu mai erau luptătorii de altădată, cei care ieşeau pe câmp cântând imnuri către zeii favorabili. Entuziasmul şi setea de glorie se consumaseră. Mulţi dintre ei nu aveau nici măcar un nume onorabil pe care să şi-l strige înainte de a pleca la luptă: erau sclavi cumpăraţi din caravanele care proveneau din toată lumea cunoscută, ciobani luaţi cu forţa de lângă turmele lor, flăcăi cărora nici măcar nu le dăduseră tuleiele, bătrâni: ultimele resurse umane pe care cetatea le mai putea sacrifica în iureşul războiului; plus mercenarii, oameni fără viitor care

schimbau mereu tabăra, după capriciile norocului, împinşi doar de dorinţa de a prăda. Niciun poet nu ar mai fi putut să cânte vitejia unei astfel de gloate. Nu mai erau nici eroii care să rămână în amintire, ci o mulţime anonimă, murdară, scăldată în mocirlă.

— Suntem gata – îl trezi pe Hector din meditaţiile sale vocea dură a lui Paris.

Îl privi neîncrezător pe fratele său, dar nu mai fu în stare să spună câteva ironii la adresa stratului de noroi care acoperea podoabele de aur ale armurii lui.

— Vocile nu s-au mai auzit, nici eu, nici altcineva nu le-a mai auzit.

— Nu contează – afirmă celălalt cu îndărătnicie. Nu avem nevoie de ele: grecii sunt pierduţi, îi vom asedia în tabăra lor, cât stau acolo închişi ca nişte şoareci în cursă. Azi putem să-i spulberăm odată pentru totdeauna.

— Sunt şoareci cu ghearele ascuţite – replică moştenitorul tronului. Şi îndată ce vântul le va fi prielnic, vor primi întăriri de pe mare.

— O să-i învingem înainte – răspunse Paris.

Hector îi întoarse spatele, dezgustat. De prea multe luni, cu false speranţe, îşi condusese oamenii la moarte. Ieşi dincolo de marginea tranşeei şi privi spre poziţiile duşmanilor. Din vechea palisadă care proteja tabăra aheilor rămăseseră doar turnurile de veghe, dar, de jur-împrejur, se zărea o ameninţătoare grădină înconjurată de capre de lemn pentru apărare, cu vârfurile ascuţite, dincolo de care se înălţa o fortăreaţă din pietre şi pământ. Era un adăpost în spatele căruia se putea imagina munca tăcută a grecilor: oameni care împingeau bombardele dincolo de acoperişuri, grenadieri care îşi umpleau sacii cu bombe, arcaşi atenţi să-şi ungă armele cu ulei, alchimişti care dozau otrăvurile pe vârfurile armelor. O lume întreagă care se pregătea să omoare şi să fie omorâtă. Prinţul troian dădu din cap în căutarea unei explicaţii. Şi, cu toate astea, trebuia să

continue lupta, cu speranţa unei victorii hotărâtoare sau din dorinţa ca vreo săgeată să pună capăt cât mai curând posibil frământărilor sale.

Câteva dâre parabolice de fum străbătu aerul.

— Îşi reglează tirul – observă Antenor.

— Ne aşteaptă – adăugă Paris. Să trimitem primele rânduri.

— Dacă nu atacăm noi, vor veni ei – îi aminti Hector. Rezultatul va fi acelaşi. E mai bine însă să ai iniţiativa cât mai mult posibil. Se întoarse apoi spre cei ce transmiteau ordinele şi le spuse: Geniştii şi grenadierii din prima poziţie să iese la atac!

Ştafetele o apucară pe diferite drumuri şi, unul câte unul, apoi, aduseră confirmările. Condotierul ieşi din tranşee înconjurat de ofiţeri. Scoase spada şi, urmând un ritual repetat de multe ori, urlă:

— Pentru Troia, înainte!

Strigătul se stinse în tăcere. Oamenii răsăriră din gropile lor, ca nişte fantasme evanescente prin pâcla dimineţii. Hector cuprinse cu privirea acea armată de umbre şi simţi imboldul de a-i trimite înapoi, fiecare pe la casa lui, la focul de pe vatră, dar trebuia să respecte până în amănunt propriul său rol.

Catapultele aheilor nu întârziară să intre în acţiune. Asupra atacanţilor căzură vase de teracotă însoţite de dârele fumegând ale fitilelor aprinse. Câte unul se cufunda în mocirlă fără să se întâmple nimic, altele, în schimb, explodau şi proiectau în jur mii de schije tăioase. La fiecare explozie troienii se ghemuiau în spatele scuturilor şi aşteptau ca rafalele să se stingă înainte de a începe din nou să alerge. Geniştii ajunseră cu iuţeală la împrejmuirea de pari ascuţiţi şi, cu securile lor, începură să le distrugă vârfurile. De pe poziţiile de apărare ale duşmanilor porniră roiuri de săgeţi şi, ca un ecou al lor, se auzeau urletele celor loviţi. Celor răniţi nu le mai rămânea decât frica,

aşteptarea crampelor la stomac, blocarea gradată a plămânilor, convulsiile şi fiorii de dinaintea morţii. Cei neatinşi mergeau mai departe, ignorând chipurile pământii ale celor ce se opreau şi cereau un inutil ajutor.

Şi grenadierii intraseră în acţiune. Ajunşi la vreo zece metri de fortificaţie aruncară dincolo bombe cu fitilul aprins. Pe linia întunecată a tranşeelor aheilor se ridicau nori de fum, răsunau explozii.

Grecii nu întârziară să dea replica; apoi, cu strigăte de luptă, părăsiră adăposturile şi se năpustiră asupra duşmanilor. Era greu să distingi în acea gloată zdrenţăroasă şi murdară nobilimea celor o sută de cetăţi egeene. În vreme ce troienii puteau, între o bătălie şi alta, să se retragă în cetate, să se bucure de fugarele plăceri pe care vetrele de acasă le ofereau; aheii nu aveau alt adăpost în afară de corturile lor acum zdrenţuite şi de carcasele sparte ale corăbiilor rămase pe coasta mării. Dispăruseră elegantele tunici purpurii, mantiile împodobite cu broderii geometrice. Împotriva frigului nu mai aveau decât grosolanele piei de oaie îmbrăcate peste armuri, şi în ochii scânteietori nu era greu să întrezăreşti flacăra mistuitoare a foamei.

Hector îi înfruntă şi auzi răsunând zgomotul familiar al scuturilor lovite. Era printre primii şi se pomeni înconjurat.

Îşi făcu iute cărare rotind spada deasupra capului. Un arcaş îl ţinti cu arma, dar nu-l atinse. Înainte de a putea încărca, prinţul troian îi aplică o lovitură de spadă la gât. Cineva îl lovi pe la spate, platoşa rezistă, dar el căzu. Cu strigăte sălbatice se năpustiră mulţi asupra lui. La câţiva metri explodă o bombă: văpaia reduse la tăcere strigătele de victorie ale grecilor, care se prăpădeau răsucindu-se pe jos. Numai unul, năucit şi dezorientat, rămase în picioare. Hector îl înfruntă. Duelul era inegal. Adversarul nu avea vlagă, nici nu se dovedea priceput: după o scurtă fentă, era deja dezarmat. Troianul îi scoase coiful şi îl privi.

— Te recunosc – afirmă el surprins. Eşti un rob al lui Ulise. Cândva ţi-am cruţat viaţa.

Celalalt îl privi posomorât.

— Cândva am fost rob – replică el. Acum nu mai sunt. Stăpânul mi-a redat libertatea.

— Atunci vei muri ca om liber – conchise Hector şi îi reteză capul dintr-o lovitură.

Când furia i se mai potoli, rămase să privească sângele care picura de pe tăişul spadei: singura culoare vie în acel infern de un cenuşiu stins.

Cineva îl strigă.

— Vino repede, Hector, ai noştri se pregătesc să se retragă. Trebuie să-i oprim înainte ca fuga lor să se transforme într-o catastrofă.

Atunci el se clătină, privi în jurul lui şi se grăbi să-şi ajungă din urmă oamenii. Contraatacul grecilor încetă repede. Ajunse la primele tranşee troiene şi acolo se opri.

În sfârşit, peste toate se aşeză domnia netulburată a liniştii. Acest fel de război nu lăsa niciodată în urma lui răniţi şi vaiete. Începea şi se termina în linişte.

— Ajunge! imploră condotierul. Asta nu mai este luptă de oameni, ci de animale. Trimiteţi un sol la ahei, oferiţi-le un răgaz până la primăvară şi propuneţi-le să ne descotorosim de toate aceste arme care au transformat conflictul dintre cetăţile noastre într-o încăierare de câini turbaţi.

— Şi dacă Agamemnon va refuza? întrebă Antenor.

— Dacă este un om de onoare, în mod sigur va accepta.

*

Zi de zi Hoodlige revenise în magazia subterană a Institutului pentru a continua experimentele asupra fiului. Rezultatele erau dezamăgitoare: Ivan nu reacţionase în niciun fel la stimulii provocaţi de hipnoză. În vremuri obişnuite ar fi încetat şi s-ar fi împăcat cu gândul. Dar acum

nu putea; era necesar să tragă cât mai mult de timp pentru a-i da lui Maede cât mai multe posibilităţi de a căuta probe în favoarea ei. Dar şi în direcţia aceea insuccesele se ţineau lanţ. Obiectele de origine misterioasă se topiseră, dispăruseră fără niciun fel de explicaţie posibilă, iar crizele de nebunie colectivă încetaseră. Nu apăruse niciun fapt care să permită stabilirea unei legături între experimentele pe care doctoriţa le făcea în secret, cu fenomenele supuse anchetei. Stephan simţea cum îi scade cheful de a se lupta.

Şi în dimineaţa aceea apăru punctual, cum obişnuia să facă întotdeauna. Aprinse luminile şi se lăsă cu toată greutatea pe taburetul de lângă Sondă. Consultă dezamăgit inutilele notiţe pe care le luase cu o zi mai înainte în zadarnica încercare de a descoperi un simptom, un amănunt care ar fi putut să justifice propria stăruinţă. Introduse ştecărul alimentatorului în cască şi aşteptă sosirea îngrijitorilor cu tânărul pacient. Când se sătură de aşteptat îşi consultă ceasul: întârziaseră o jumătate de oră. Iritat începu să se plimbe, apoi, sătul până peste poate, se hotărî să le iese în cale. Urcă la primul etaj. Martinez discuta aprins cu nişte îngrijitori. Cum îl văzu, se duse spre el.

— Ivan… – murmură el.

— Ei, ce e? întrebă Hodlige îngrijorat.

— A dispărut, s-a evaporat pur şi simplu! îi explică asistentul răvăşit. Îngrijitorii nu l-au mai găsit în camera lui.

— Dumnezeule!… – Hoodlige nu mai putu să zică altceva. Rămase nemişcat, pietrificat, ţinând în mână foile cu notiţele inutile, incapabil să reacţioneze.

— Am anunţat deja poliţia – încercă să-l liniştească Martinez. Răpitorii lui vor avea o viaţă grea. Veţi vedea, îl vom găsi.

*

Răgazul le aduse puţină linişte, dar nu şterse definitiv spaima, dezastrul pe care războiul îl adusese. Lăzile unde erau comorile se goliseră, hrana se împuţina, lemnele se sfârşiseră şi de mult timp morţii zăceau fără un rug care să amintească de trecerea lor prin viaţă. Mulţi dintre cetăţeni erau constrânşi să-şi vândă propriile fiice mercenarilor, alţii furau. Mizeria se dovedise a fi mult mai distrugătoare decât armele aheilor. Zilele se scurgeau doar într-o continuă aşteptare a nopţii, şi odată cu întunericul se eliberau cele mai crunte instincte: violente, orgii, tot ceea ce putea să ofere un minim de plăcere, în aşteptarea morţii care îşi va cere tributul.

Hector, la fel ca alţi nobili, se prefăcea că nu ia în seamă aceste lucruri; îşi petrecea ziua închis în casă, sau pe ziduri, pentru a garanta un minim de siguranţă, neputincios însă în faţa decăderii morale care se adâncea.

Noaptea era ploioasă şi condotierul se afla pe turnul de nord scrutând orizontul luminat de focurile din tabăra grecilor. Din când în când lumina devenea mai intensă, era o lumină făcută din văpăi şi explozii neaşteptate.

— Îşi ard rezervele de pulbere neagră – îi explică Enea, de lângă el. Am trimis iscoade să vadă ce se întâmplă, şi mi-au spus lucruri incredibile: vorbesc de dezordini, de revolte, de nebunii neaşteptate. Au venit corăbiile cu provizii, iar soldaţii îşi petrec zilele mâncând şi bând fără oprire. Unii dintre ei se năpustesc ca nişte animale sălbatice asupra cărnii crude.

— Acest război ne-a transformat în animale pe toţi – comentă Hector. Vom reuşi vreodată să-l uităm?… Oricum, dacă ei îşi distrug armele pe care vocile ni le-au inspirat, nici noi nu ne vom lăsa mai prejos. Odată cu venirea primăverii ne vom întoarce pe câmpul de luptă şi vom duce un război cum făceau părinţii noştri.

Un pas uşor îi alarmă.

— Cine-i acolo? întrebară ei.

— Eu sunt, Casandra – răspunse o voce gingaşă.

Fata le alergă în întâmpinare, udă până la piele de ploaia care făcea să i se lipească de trup uşoarele veşminte virginale.

— Surioară, ce faci aici? o întrebă sever prinţul. Apoi, anticipând răspunsul, continuă: Teon?

— Da, a venit vremea, trebuie să mergem.

Luptătorul simţi o neaşteptată senzaţie de uşurare. Îşi luă în grabă rămas bun de la prietenul său şi se îndepărtă.

— Te vei întoarce? îl întrebă Enea înainte de a dispare în întuneric.

— Poate – şopti Hector.

*

În ciuda şiroaielor de ploaie, străzile cetăţii erau pline de viaţă. Se cânta şi se bea în jurul focurilor, sub bolţile porţilor. Se juca, se dansa. Casandra părea că nu participă la bucurie, aşa cum nu-i păsa nici de frig. Se îngrijea doar să meargă sprintenă şi îşi ridica din când în când capul spre fratele ei să-i zâmbească. Ajunseră în cartierul sărac şi se afundară pe drumuri noroioase, pe cărări aproape invizibile în întunericul nopţii. Era imposibil să te orientezi, şi, cu toate acestea, fata înainta cu siguranţă printre băltoacele şi torenţii vijelioşi care curgeau spre câmpie.

— Copilă dragă, eşti sigură că nu greşim drumul? o interogă Hector, în timp ce, pentru a nu aluneca, se folosea de lance ca de ciomag.

— Da, când îmi vorbeşte aş putea să merg şi cu ochii închişi.

— Vrei să spui că auzi vocile? insistă neîncrezător luptătorul.

— Nu vocile le aud, ci pe el… pe Teon – răspunse Casandra.

Troianul ar fi vrut să-i mai pună multe alte întrebări, dar

ajunseseră deja la cocioaba vrăjitorului.

— Noi suntem – spuse fata adresându-se spre deschiderea întunecată a intrării.

Răsăriră câteva umbre. Hector îl recunoscu pe Bibetus, care îl ducea de mână pe bătrânul orb; urma apoi o a treia figură: un tânăr necunoscut care se lipise de Teon, ca şi cum ar fi fost cuprins de spaimă. Era înfăşurat într-o învelitoare din piei de oaie, ruptă în mai multe locuri, era desculţ şi picioarele îi erau vinete din cauza frigului.

— Ar fi inutil să intrăm – se scuză vrăjitorul. Înăuntru curge prin acoperiş mai multă apă decât se scurge în afară… În plus, trebuie să acţionăm iute.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prinţul. Cine este acel băiat?

— Îţi vom explica pe drum. Acum să mergem – ordonă bătrânul, şi toţi îl ascultară.

Coborâră până la ziduri. Nu-i opri nimeni. Ieşiră din cetate, lăsând în spatele lor imensa gălăgie a celor ce chefuiau.

— Chefuiesc pe lângă focuri – comentă Teon. Se amăgesc că războiul s-a terminat. În schimb, mâine s-ar putea să înceapă iar.

— Eu vreau numai ca poporul să-şi regăsească demnitatea, chiar cu preţul vieţii, dacă e necesar – susţinu Hector.

— Ei ar prefera să trăiască – observă bătrânul. Dar nu avem puterea de a hotărî. S-au întors vocile, am perceput respiraţia lor, gândurile lor.

— Ce mai vor? întrebă eroul troian. De ce nu ne lasă în durerea noastră?

— Nu, de data asta a fost altfel… Părea că nu este decât o voce. Nu a fost întotdeauna posibil să o înţeleg, dar am intuit că vrea să ne ajute. Cuvintele ei erau pline de dreptate şi înţelepciune. Nu îmi este totul foarte clar, dar am senzaţia că voia să ne avertizeze în legătură cu o nouă şi iminentă catastrofă.

Teon tăcu. Drumul era greu şi el începuse să gâfâie din cauza efortului. După puţin timp reluă:

— A fost o vreme când oamenii au îndrăznit să-i sfideze pe zei: Prometeu, titanii şi alţii al căror nume s-a pierdut în negura timpului. Astăzi unul dintre noi va trebui să facă la fel. Poate să pară un lucru imposibil, însă trebuie încercat.

— Eu sunt gata – afirmă Hector. Însă nu văd cum aş putea să o fac.

— Există un loc unde s-au produs deja miracole…

— Templul lui Apollo.

— Da, acolo mergem acum – îi confirmă bătrânul.

Urcatul dealului se dovedi a fi din ce în ce mai greu. Necunoscutul lipit de hainele bătrânului, începu să geamă. Grupul se opri.

— E desculţ – observă Casandra. Nu poate să meargă pe pietrele astea.

Prinţul troian îi dădu lui Bibetus lancea sa şi scutul şi se apropie de tânărul care continua să se tânguie. Acesta se retrase înspăimântat.

— Nu te teme – îl asigură luptătorul. Vreau să te ajut.

— El nu te poate înţelege – interveni Teon. Nu este de aici.

— Este un mercenar? întrebă nobilul.

— Nu, a venit şi el din Templu.

Hector, deprins acum cu atmosfera magică din jur, nu mai iscodi.

Îl luă în cârcă pe străin şi îşi reluă drumul. Trudiră încă multă vreme şi abia când luna firavă licări în noapte văzură coloanele templului. În tăcere, se aşezară pe primele trepte şi zăboviră să scruteze umbrele din interiorul lui.

— Bibetus va veni cu tine – murmură bătrânul. Mintea lui vede lucruri pe care tu nu le poţi pricepe… Îţi va fi de folos.

— Ce trebuie să fac odată ajuns acolo? întrebă moştenitorul tronului.

— Aş vrea să-ţi pot spune… Dar nu dispera: dacă-i vei

întâlni pe zei cere dreptate pentru poporul tău. Dacă se vor arăta duşmănoşi, luptă-te cu ei. Noi te vom aştepta aici până când te întorci. Sunt orb, dar…

Teon se întrerupse, cuprins de o presimţire neaşteptată. Îşi aţinti privirile în viscerele goale ale întunericului şi, gânditor, spuse:

— Acum ia-ţi armele şi du-te.

Hector ascultă. Se cufundă în locul sacru, incapabil să distingă umbrele care îl înconjurau. Merse încet, strângând cu nervozitate lancea şi scutul, însoţit de zgomotul propriilor paşi pe piatra de pe podea. Când acel zgomot încetă, înţelese că şi-a părăsit lumea.

Capitolul al douăzeci şi treilea

Teppel îşi reluă cercetările.

— Domnule profesor Hoodlige, nu aveţi niciun indiciu care ar putea explica mobilul acestei răpiri? Orice indiciu, vreo ameninţare, vreo scrisoare anonimă?

Stephan clătină din cap. Toată dimineaţa nu făcuse altceva decât să repete acelaşi lucru: nu-i cunoştea pe prietenii lui Ivan, nu avea prieteni intimi, nu ştia nimic. Clipă de clipă se simţea tot mai bătrân, amorţit, izolat de lumea care continua să-l înţepe, să-l deprime.

— Încercaţi să vă amintiţi: de multe ori este suficientă o impresie, un străin de prin apropierea casei – insistă comisarul.

— Nu uitaţi nici cazul acelui tânăr, Looby, care dispăruse şi el înainte de a… – interveni Martinez.

Poliţistul pufni.

— Oamenii mei au cotrobăit tot parcul, nu au găsit nimic – se apără el plictisit. Dacă o fi la mijloc acelaşi maniac, va fi foarte greu să dăm de urma lui, mai ales într-un balamuc cum este acesta. Oricum, cred că azi nu se poate face mai mult. Puteţi pleca.

Hoodlige nu auzi decât ultimele cuvinte. Cineva îi aminti politicos că era liber să se întoarcă acasă şi îl ajută să se ridice. Afară, pe coridor, se pomeni înconjurat de chipuri cuprinse de milă. A fost momentul manifestării solidarităţii, al afecţiunii, apoi reuşi să se elibereze şi de asta. Ieşi din Institut. Abia îşi dădu seama că este fotografiat de ziarişti. După o eternitate ajunse acasă.

Soţia lui era plecată într-o croazieră, dar în acel moment liniştea i se păru chiar mai rea decât prezenţa ei. Se ghemui în pat şi rămase acolo nesigur, pasiv, în timp ce începea un proces de măcinare interioară. Curând pierdu noţiunea timpului. Se ridica rar din pat, pentru a mânca şi a bea, şi apoi, aproape speriat de acele semne de activitate, se tolănea din nou. Ignoră cu desăvârşire ţârâitul insistent al telefonului, bătăile în uşă. Se îngrijea doar să ia laptele pe care cineva i-l lăsa în fiecare zi la uşă: era unica lui legătură cu lumea exterioară. La început încercase să se gândească, apoi s-a mulţumit doar să se compătimească. Încercă să se întremeze prin băutură. Nu se alese decât cu o durere fizică. Patul rămase singurul refugiu sigur.

Dar în acea zi se dăduse jos din pat pentru a vedea dacă a trecut lăptarul. Apăru în prag şi se uită în jur. Meade se aşezase pe trepte, cu un aer plictisit, răsfoind un ziar.

— Ce faci aici? o întrebă omul surprins.

Ea schiţă un surâs:

— Alteţa sa a hotărât să mă primească! De două zile te tot caut, credeam că ai murit… Dar morţii nu beau lapte – conchise, şi îi arătă cornetul pe care îl ţinea în mână. Mai devreme sau mai târziu trebuia să te hotărăşti să deschizi!

— Scuză-mă – şopti Stephan. Voiam să fiu singur. E unul dintre acele momente când…

— De câte zile nu te razi? îl întrerupse Meade. Îmi pari puţin cam deprimat.

Nu îi dădu timp să răspundă şi intră în apartament.

— E un miros de aer stătut aici… Dar Gloria nu este cu tine?

Profesorul clătină din cap.

— Îmi închipui că te-ai ferit să citeşti ziarele – continuă femeia în timp ce începuse să deschidă geamurile.

— Te rog, vreau să rămân singur – o rugă bărbatul.

— Eh, nu! Domnule profesor Hoodlige, pentru tine este mai comod să te închizi în casă şi să-i laşi pe alţii să se

descurce! exclamă Meade hotărâtă. Comisia de anchetă a tras concluzia că Sonda este inofensivă, şi în această seară Carpi a organizat o serată pentru a sărbători întoarcerea la experimentele legate de Troia. Trebuie să-l oprim înainte de a fi prea târziu, iar singură nu mă mai descurc: mulţi mi-au trântit uşa în nas.

Stephan încercă să răspundă, dar ea nu îi dădu răgazul necesar. Cu gesturi hotărâte îl prinse de braţ şi îl conduse în baie. Acolo îl constrânse să se bărbierească şi să se îmbrace.

— Mi-am petrecut nopţile în magazie încercând să înţeleg, să-mi explic, şi aproape că am reuşit – spuse ea în timp ce îl împingea în bucătărie. Găsi nişte ouă, le turnă gălbenuşul într-un pahar şi le bătu cu zahăr.

— Dă-l pe gât – îi ordonă ea. Te vei simţi mai bine şi nu o să-mi mai spui că suferi cu ficatul.

— Ai reuşit să faci experimentele singură? întrebă uluit bărbatul.

— Bineînţeles. Nu e chiar aşa de greu. Se leagă alimentatorul de un dispozitiv de măsurare a timpului, care întrerupe contactul la intervale dinainte stabilite; un casetofon înregistrează toate balivernele pe care le spui sub hipnoză.

El o privi neîncrezător. Unda de excitaţie adusă de femeie îl scuturase din starea lui de deprimare şi acum începuse să arate un oarecare interes în legătură cu ceea ce se întâmpla.

— Ce ai descoperit?… Despre Troia, bineînţeles.

— Este aşa cum am presupus: Sonda este într-adevăr o maşină a timpului. Nu suntem încă în măsură să o controlăm, dar mintea mea a fost proiectată cu zeci de mii de ani în urmă… – afirmă doctoriţa. Nu mă întreba de ce şi cum. Nu este posibil deocamdată să individualizăm nişte date incontestabile, cu toate acestea eu am trăit o asemenea experienţă.

Am stabilit contacte telepatice cu fiinţe umane dintr-un timp îndepărtat. Unele lucruri le-am înţeles, altele nu… Este ca şi cum te-ai afla într-o piaţă mare şi întunecoasă unde mii de persoane urlă, vorbesc, se bâlbâie… Mi-am ascultat de mai multe ori monologurile, nu mă pot înşela.

— Şi dacă este la mijloc doar autosugestia? Ai petrecut nopţi întregi fără să dormi, ai fost obosită…

Meade îşi stăpâni cu greutate o răbufnire de furie.

— Nu vreau să te conving acum – afirmă ea. Mai am nevoie doar de un răgaz pentru a studia mai bine fenomenul. Gândeşte-te numai la cât rău le-am făcut acelor bieţi oameni! Le-am răvăşit cunoştinţele, le-am impus un mod de a se lupta îngrozitor… şi numai din cauza unui joc prostesc.

Stephan nu se dădu învins.

— Dar de ce tocmai Troia, şi nu perioada victoriană sau cea preistorică?

— Din câte ştiu până acum, asta poate să depindă de legăturile componentelor electronice şi psihofiziologice. Nu ne-am îngrijit niciodată să schimbăm localitatea şi aparatele… Ne comportăm ca nişte primitivi care, din întâmplare au descoperit butonul pentru a porni şi a închide un aparat de radio: până când nu vom individualiza şi butonul de schimbare a postului vom asculta unui şi acelaşi program. Sonda funcţionează ca un transmiţător, ca un amplificator al semnalelor telepatice: acest lucru este dovedit de influenţa pe care o are asupra anumitor creiere, în timp ce asupra altora nu acţionează aproape deloc. Pe de altă parte se ştie că fiecare minte umană are propria ei lungime de undă, o putere specifică… În unele cazuri poate transmite, în afară de gânduri, chiar obiecte, persoane.

— Ivan?

— Ivan, la fel ca Looby, a fost proiectat în trecut. Am perceput foarte clar acest lucru.

Stephan păru cuprins de o neaşteptată speranţă; dar nu

fu decât o scânteie care se stinse în neîncredere.

— Dar nu era legat la Sondă când a dispărut – murmură el.

— Însă Sonda nu acţionează numai când este în funcţiune. Presupun că îndată ce se produce o distorsiune în raportul spaţiu-timp, provoacă nişte oscilaţii, nişte „paraziţi” care tind să reechilibreze sistemul – afirmă Meade. Dar acum grăbeşte-te: nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă experimentele vor fi reluate de către Carpi.

Stephan se lăsă convins. Ieşiră şi se urcară în automobilul pe care Berry îl parcase în faţa casei. Dar cum porniră cu mare viteza nu mai avură timp pentru cuvinte. Amândoi îşi rumegară propriile gânduri şi propriile certitudini. După o eternitate, Stephan reluă asaltul cu o întrebare care îi stătea pe limbă.

— Dar de unde vine energia necesară? E clar că bateriile acumulatorului nu sunt suficiente.

— Uiţi că Institutul se află lângă cea mai impunătoare concentrare de creiere anormale pe care ne-am putea-o imagina. Clinica poate să funcţioneze ca element amplificator: ca o dovadă este dispariţia obiectelor în zonele apropiate şi nu în sălile unde se desfăşurau experimentele. Aceeaşi observaţie este valabilă şi pentru persoanele dispărute…

Femeia tăcu în aşa fel încât imaginaţia bărbatului să aibă răgazul cuvenit pentru a ajunge la concluzii logice. El nu o mai întrebă nimic, strivit cum era între scepticism, oboseală şi certitudinile care îl chinuiau.

Strada fusese blocată cu un grilaj de fier.

— Se poate merge numai pe jos – îi îndemnă un poliţist cu o mină de om plictisit. S-a format deja un fluviu de oameni care merg la Institut, toate străzile din jur sunt blocate.

Meade înjură scrâşnind din dinţi, parcă automobilul la

marginea străzii şi, trăgându-l pe profesor de mână, intră în fluxul de persoane. Cu mare osteneală ajunse aproape de gardurile Institutului asediat de o mulţime gălăgioasă. Fără să ezite, cei doi îşi făcură loc prin mulţime cu coatele.

— Suntem doctori din clinică – replicau ei la proteste.

Ultimul obstacol fu reprezentat de doi agenţi care păzeau intrarea.

Abia după lungi minute de discuţii şi după intervenţia unui paznic al Institutului reuşiră să treacă mai departe. O apucară în grabă pe aleea centrală, trecând pe lângă un mare număr de motociclete.

— Se pare că înăuntru se află multe persoane care au venit să asiste la această primă şedinţă – observă ironică femeia. Vor să-i dea o importanţă deosebită.

Stephan aprobă din cap înfricoşat. Pe măsură ce se apropia de Universitate simţea cum îndoielile şi frica devin mai puternice decât el. Holul era luminat ca în zilele de sărbătoare; câţiva îngrijitori, în ţinută de gală, controlau invitaţiile ultimilor oaspeţi. Îi recunoscură pe cei doi şi nu îndrăzniră să-i oprească. Cercetătorul Simms, care îmbrăcase cu acea ocazie un smoching elegant, le ieşi în cale.

Nu-şi ascunse propria dezamăgire când o văzu pe doctoriţă, dar se arătă la fel de politicos.

— Domnule profesor, – miorlăi el, ce surpriză plăcută! Vă credeam bolnav. Nici nu ştiţi de câte ori rectorul a întrebat de dumneavoastră, dar nu a reuşit să vă găsească. Am aflat despre sărmanul dumneavoastră fiu…

— Da, desigur – murmură Hoodlige. Iată, eu, adică noi…

— Vrem să-l vedem pe rector – interveni Meade hotărâtă. E o problemă de viaţă şi de moarte.

— Înţeleg – şuieră celălalt pe un ton glacial. Dar în acest moment este ocupat; avem nişte oaspeţi importanţi: onorabilul Moore, subsecretarul care răspunde de cercetare, personalităţi ale lumii ştiinţifice. Este vorba de o

reuniune la nivel înalt, care dezbate credibilitatea şi seriozitatea Institutului nostru.

— Şi ca s-o spunem pe şleau: *cocktail party* – comentă caustic femeia şi arătă câţiva chelneri cu tăvile pline. Nu ne face să pierdem timpul; ştim prea bine că Martinez şi Carpi sunt pe punctul de a începe al nu ştiu câtelea experiment legat de Troia, pentru plăcerea „oaspeţilor importanţi”.

Simms simţi din plin lovitura şi se strădui să ia lucrurile cu uşurinţă.

— Hai, ce naiba, e necesar să ne facem un pic de publicitate. Ancheta a stabilit caracterul inofensiv al Sondei; trebuie să risipim norul de suspiciuni nejustificate care pluteşte asupra întregii noastre activităţi.

— Mă ajutaţi să vorbesc cu rectorul sau trebuie să fac o scenă? ameninţă Meade.

Obţinu rezultatul scontat. Interlocutorul dispăru pe o uşă laterală şi se întoarse după câteva minute cu şeful Institutului. Fletcher îi surâse cu amabilitate lui Hoodlige şi îi strânse mâna.

— Ce plăcere să vă avem din nou între noi – afirmă el. Veniţi, veniţi pe aici să vă prezint oaspeţilor noştri. Cu toţii sunt dornici să-l cunoască pe membrul cel mai de seamă al şcolii noastre.

Doctoriţa Berry suportă în tăcere faptul că era ignorată, dar imediat ce intui pericolul unei separări de însoţitorul ei interveni cu promptitudine:

— Domnule rector, este absolut necesar să împiedicaţi experimentul din această seară – spuse ea, în timp ce câteva persoane curioase se strângeau în jur. Există motive certe care să pună la îndoială seriozitatea anchetei.

Fletcher îngheţă în propria lui expresie de cordialitate.

— Aveţi elemente sigure pentru a proba acest lucru? întrebă el cu gravitate.

— Sunt în măsură să fac legătura dintre dispariţia lui Ivan Hoodlige şi Sonda mentală – răspunse femeia. Îmi mai

trebuie doar câteva zile.

— Băiatul a fost răpit, şi chestiunea este de competenţa poliţiei – interveni Simms. Doctoriţa Berry a avut deja posibilitatea să-şi expună propriul punct de vedere în faţa Comisiei.

— Aşa este – îi împărtăşi rectorul opinia cu duritate. Nu cred că este cazul să mai insistaţi. Oricum, având în vedere că profesorul Hoodlige este de faţă, e firesc să auzim şi opinia sa.

Cel vizat se clătină. Simţi ochii celor prezenţi aţintiţi asupra lui: un cerc care îl asedia, gata să-l spulbere la prima mişcare greşită.

— Iată... Doctoriţa Berry a făcut cercetări ulterioare – murmură el. Nu are încă probe inatacabile, dar consideră că este necesar să se efectueze noi analize... Ar fi vorba doar de a amâna...

— Domnule profesor, vă simţiţi în stare să afirmaţi cu toată francheţea, asumându-vă întreaga răspundere, că fiul dumneavoastră a fost proiectat de Sondă într-o altă dimensiune? îl întrerupse Fletcher.

Stephan, prins la strâmtoare, nu fu capabil să răspundă. Lăsă capul în jos şi tăcu.

Rectorul se întoarse triumfător către doctoriţă.

— Domnişoară, să vă fie ruşine! Hoodlige resimte oboseala unui lung an de studii, de continuă dedicare învăţământului şi bolnavilor; este deprimat din cauza unor dureroase nenorociri în familie; iar dumneavoastră aţi profitat de toate astea pentru a-l târî într-o ridicolă luptă cu morile de vânt. Comportamentul dumneavoastră este intolerabil şi din punct de vedere profesional. Nu ne putem pierde vremea cu instinctele şi cu fantezia. Ştiinţa trebuie să se întemeieze pe forţa raţiunii şi să ofere omenirii adevărul fără înflorituri, fără concesii iraţionalului. Dar dumneavoastră aţi demonstrat că nu aţi priceput acest lucru şi mă întreb dacă este drept să vă mai permit să

rămâneţi în Institutul nostru.

Câţiva dintre spectatori aplaudară. Meade, zguduită de un tremur de mânie, îşi făcu loc prin cercul de curioşi şi părăsi clădirea. Stephan ezită, spuse grăbit o scuză oarecare celor care încercară să-l reţină, şi o urmă puţin după aceea.

Ea stătea jos pe pajişte, nemişcată, cu faţa încordată, absentă. La intervale regulate îşi afunda o mână în iarbă, alegea cu meticulozitate un fir mai lung decât celelalte, îl rupea, îl strivea şi îl arunca departe spre orizontul care începuse să se întunece. Când Stephan se aşeză lângă ea, chipul îi trădă o mişcare de repulsie: o clipă iute care fu ştearsă imediat de o falsă indiferenţă.

— Sunt un vierme – murmură Stephan. Nu am curajul să duc nimic până la capăt.

— Las-o baltă, aşa trebuia să fie – suspină Meade. Altă dată voi şti să nu mă amestec în treburi care nu mă privesc: Sonde şi inventatorii lor, asta ca să ne înţelegem. Să se ducă dracului şi Troia şi toate celelalte!

— Crezi într-adevăr că vor provoca vreun dezastru?

— Cine poate şti! exclamă femeia. Până acum am scăpat destul de ieftin, în afară de câteva scene de violenţă colectivă şi de câteva omucideri clasate. Ar putea continua tot aşa, dar la fel de bine se poate crea o ruptură spaţio-temporală de dimensiuni suficiente pentru a înghiţi tot oraşul.

Se întrerupse. Pe neaşteptate, un vânt rece mângâie iarba, în timp ce arborii se înclinau ca nişte uriaşi înfricoşaţi şi risipeau în aer o ploaie de frunze verzi.

— Ce frig este – observă Hoodlige. După atâta căldură e aproape plăcut.

Ea păru că nu-şi dă seama de asta.

— În curând se va întuneca – mai spuse bărbatul. Acum, acolo înăuntru, ei se distrează. Şi îi arătă un edificiu auster

în spatele lor.

Totul în jur era cufundat în linişte, iar el găsi de cuviinţă că-i o prostie să mai vorbească.

Capitolul al douăzeci şi patrulea

Hector o apucă pe scări luându-se după muzică, singurul element familiar în acel straniu edificiu: pereţi netezi, trepte de marmură albă, lumina rece, emanată din multe torţe mici. Bibetus, lângă el, părea mult mai puţin impresionat; arăta cu degetul acele ciudăţenii şi râdea. Îi arăta, în sfârşit, o uşă care le amintea culoarea gheţii. Eroul o deschise şi pătrunse înaintând pe coridorul a cărui podea părea să fie făcută dintr-o ţesătură foarte fină. Muzica era din ce în ce mai aproape. De-a lungul unui perete se aliniau mai multe uşi. De la una dintre acestea se auzeau oameni vorbind încetişor. Apoi, la zgomotul paşilor lor, apăru un om. Era înalt, mult mai înalt decât un om normal, iar corpul său slab era acoperit de un neobişnuit veşmânt alb. Necunoscutul îl fixă pe Hector surprins, apoi se grăbi să cheme un altul, care apăru imediat după aceea.

— Cine sunt? îl întrebă luptătorul pe însoţitorul său.

Bibetus dădu din umeri.

Noii veniţi schimbară între ei cuvinte de neînţeles, apoi se mişcară către intruşi cu expresii conciliante. Când se aflară la câţiva metri, se năpustiră cu braţele întinse înainte. Troianul însă nu se lăsă surprins: scoase spada şi o înfipse în pieptul celui mai apropiat. Acesta holbă ochii, horcăi şi se prăbuşi la pământ. Celălalt urlă de spaimă şi o luă la sănătoasa. Lancea îl străpunse după numai câţiva paşi, pe pragul peste care tocmai voia să-l treacă.

— Nu erau îmbrăcaţi în platoşe – observă Hector mirat. Şi nici nu ştiu să se bată. Nu am mai ucis niciodată oameni

fără apărare.

Un zgomot frenetic de bătăi cu pumnii le atrase atenţia.

— Sunt prietenii noştri – îi explică Bibetus. Sunt încarceraţi în acele camere.

Luptătorul nu mai zăbovi. Cu umărul scoase din ţâţâni uşile, apoi se trase puţin înapoi privind ciudata mulţime care se aduna în jurul lui: chipuri întunecate, deformate de rânjete prosteşti, ochi holbaţi, figuri lunatice care trădau minţi şi mai înceţoşate.

— Nu cumva aceştia sunt zeii? lăsă condotierul să-i scape.

— Tu nu poţi înţelege – îl dojeni Bibetus: Vino, trebuie să-i eliberăm pe ceilalţi.

— Teon te călăuzeşte? insistă Hector; dar nu obţinu niciun răspuns.

Urmat de cortegiul său eterogen coborî la celelalte etaje, şi peste tot dădu de duşmani pe care-i ucise şi peste uşi de dărâmat.

După fiecare ucidere, cei care-l urmau aplaudau şi apoi îşi spălau mâinile în sânge. Când ieşiră în negura nopţii, mulţimea deveni şi mai gălăgioasă, mai excitată. Bibetus trecea de la unii la alţii râzând şi agitând neliniştit mâinile. Mai întâlniră încă un om care, văzând iureşul acela, încercă să fugă. Parcă fu o explozie. Marea de oameni îl ajunseră şi îl strivi.

Cineva găsi asupra lui o brichetă: o luă şi se distră dând foc peste tot pe unde întâlnea material combustibil. Acum masa de oameni era înaintea luptătorului, aproape că-l trăgea după ea spre clădirile din jur. Hector asistă, ţinându-se deoparte, la noi scene de violenţă prostească. Turma, tot mai înfuriată, agita drugi de fier, torţe, masacra cu sânge rece pe oricine întâlnea în cale. Apoi, când păru sătulă, se opri şi se strânse în jurul lui Hector într-o mută aşteptare.

— Trebuie să mergem acolo – decise Bibetus, cu hainele sfâşiate şi chipul transpirat.

Îl luă de mână şi îl conduse de-a lungul unui teren ierbos, printre copaci mari şi stufoşi care răsăreau pe neaşteptate din umbrele nopţii. Se auzi un strigăt de avertisment. Două figuri întunecate se postaseră în faţa lor şi ţineau în mâini obiecte metalice pe care le împingeau înainte. Hector intui că trebuie să fie arme şi ridică scutul. Urmă o explozie seacă, un murmur de voci şi geamătul unui tânăr care se prăbuşi la pământ.

Gloata se contrase, ca şi cum ar fi fost un singur corp, şi apoi ţâşni în faţă. Cei doi fură doborâţi şi înşfăcaţi de sute de mâini. Unul reuşi să se elibereze şi încercă să scape. Se rostogoli la picioarele troianului, se rugă. Luptătorului îi fu milă şi, înainte ca cel căzut să fie rupt în bucăţi, îi străpunse gâtul cu o lovitură de lance.

— Era un soldat ca şi mine – afirmă el adresându-se călăuzei. Sunt sigur de asta.

— Trebuie să ne grăbim – îl preveni Bibetus. Vremea noastră se scurge iute.

Era plăcut să nu te gândeşti la nimic. Liniştea parcului, întunericul, vecinătatea femeii iubite contribuiseră să scadă intensitatea amintirii celor întâmplate. Pentru Hoodlige era primul moment autentic de linişte de când începuse experimentele cu Sonda. Şi Meade părea mai liniştită, relaxată. Se culcase pe iarbă şi avea ochii aţintiţi spre, constelaţiile strălucitoare de pe cer.

Câteva trosnete îndepărtate rupseră vraja acelei clipe.

— Ce a fost? întrebă ea.

— Vreo ţeavă de eşapament – presupuse Stephan.

— Venea dinspre clinică, sunt sigură de asta – observă Meade. Mi s-a părut că aud hohote.

— Nu este nimic – insistă profesorul. Zelosul comisar Teppel a pus doi agenţi să stea de pază în parc: poate au fost ei.

Doctoriţa nu se dădu bătută. Se ridică în picioare şi iscodi

pavilioanele iluminate care se ridicau peste coroanele arborilor.

— Priveşte, cineva a aprins un foc într-o cameră —: murmură ea şi îi arătă o reverberaţie sângerie pe geamurile clădirii vecine.

El ridică din umeri fără să dea importanţă faptului.

— Nu-i decât un neon defect. Stai liniştită – o calmă el. Avem altele la care să ne gândim. Mâine voi intenta un proces pentru a împiedica folosirea invenţiei mele în alte experimente. O să vezi că o vom scoate la capăt.

— Sunt oameni acolo.

— Probabil sunt îngrijitorii care au ieşit din tură.

— Cu torţe? comentă sceptică Meade.

Ajunseră distinct şi nişte zgomote: al unor paşi grăbiţi, ţipete, murmure. Lumina crea stranii efecte de umbre deformate, erau doar nişte halouri opace care relevau doar puţine detalii.

— Sunt pacienţi… Se îndreaptă spre Institut.

— Dar cum de este posibil? se îngrozi Stephan. Cine să-i fi putut elibera? Sunt paranoici periculoşi, acolo, în mijloc.

Ceva mai departe de masa de voci răsuna un clinchet înăbuşit, de obiecte metalice. Cei doi se străduiră să descifreze umbrele din jur. Îngheţară. Răsări în faţa lor o figură pe care înaltul penaj de pe cap, platoşa acoperită cu lamele de bronz, care reflectau când şi când puţină lumină din jur, o făceau impunătoare.

— Dumnezeule! exclamă Hoodlige. Este… este un luptător antic.

Rămase nemişcat vreo câteva clipe, împietrit de frică, apoi, urlând, începu să fugă. În schimb, Meade nu se mişcă. Omul înarmat se aşeză lângă ea încetişor, lăsând ca mulţimea de alienaţi mintal să curgă pe laturi ca două fălci enorme gata să închidă în jurul Universităţii.

— Cine eşti? îl întrebă femeia cu jumătate de voce.

El se opri şi ridică spada pentru a lovi, dar figura unui

băiat pe jumătate dezbrăcat îl opri şi îi spuse câteva cuvinte. Hector aprobă din cap, îşi scoase coiful şi, în palida lumină lunară, îi zâmbi. Pentru o clipă ochii lor se întâlniră. Ea văzu un chip rotofei înconjurat de o barbă creaţă şi un păr bogat şi negru.

— De ce eşti aici? îl mai întrebă ea, dar nu obţinu niciun răspuns.

Bărbatul se limită să scuture din cap, ca şi cum ar fi vrut să-i amintească faptul că nu se pot înţelege. Îşi puse coiful pe cap, şi chipul său dispăru în spatele unei măşti metalice. Apoi, în tăcere, aşa cum venise, îşi continuă drumul.

*

Hoodlige ajunse gâfâind la scara de acces în Institut. Se împiedică de trepte, căzu, îşi reluă apoi cursa până ce ajunse în hol. Doi oameni de serviciu în uniformă, sprijiniţi de perete aşteptau cu un aer plictisit să se termine distracţia.

— Ajutor! hotărî profesorul.

Îi ieşiră în întâmpinare, cu un aer întrebător.

— Vă simţiţi rău? îl întrebă unul dintre cei doi.

— Bolnavii au fugit din clinică… Vin… – bâigui Stephan. Trebuie dată alarma. Cu ei este un… un… – şi se întrerupse, incapabil să definească precis coşmarul care-l bântuia.

— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă – îl calmă ei. V-aţi înşelat. Nimeni nu ne-a semnalat vreo stare de urgenţă.

— Nu… E adevărat… Daţi alarma, vin!

— Ar fi mai bine să-l informăm pe rector – murmură unul dintre oamenii de serviciu. Asta are aerul că e plecat…

Fraza neterminată se transformă într-un horcăit: o piatră mare îi sparse capul. Colegul lui îl privi în timp ce se prăbuşea la pământ, apoi privi spre mulţimea de nebuni care era pe punctul de a pătrunde pe marea uşă de la intrare care era larg deschisă. Nici măcar nu încercă să

fugă: ridică braţele în aer şi dispăru într-un vârtej de mâini întinse spre el. În schimb Hoodlige, cu un ultim salt reuşi să se strecoare într-una dintre sălile de curs şi să închidă uşa cu cheia. Se sprijini de ea şi apoi, hohotind de plâns, se târî până la catedră. Bustul lui Escualp îl privea curios, împietrit în ironia cu care îi urmărise de atâţia ani lecţiile. Din sălile vecine ajungeau până la el cu deosebită claritate zgomotele unei orgii de violenţă: împuşcături, horcăieli, urlete bestiale, râsete, blesteme, plânsete, pocnetul obiectelor care se spărgeau de ziduri, scrâşnetele sinistre de oase strivite.

— Ajunge! imploră Stephan istovit. Îşi astupă zadarnic urechile cu mâinile, bătu cu pumnii în masă, ameninţă rândurile de bănci goale.

— Vă suspend pe toţi! continuă profesorul.

Apoi se mai relaxă puţin. Vechiul bust de ghips nu păru deloc surprins de această schimbare, la fel cum nu se arăta deloc interesat nici de lungul monolog pe care omul îl rostea.

— Spuneţi-mi, doamnă, de multă vreme acuzaţi aceste simptome? Insomnie, stare de excitaţie, toate acestea alternate cu neaşteptate stări de deprimare, sentimentul frustrării… Înţeleg. Bine, să vedem ce putem face.

Hoodlige se ridică de pe scaunul pe care stătea şi se duse lângă coloana de pe care îl privea Esculap.

— Întindeţi-vă, relaxaţi-vă. Când eraţi mică, până la ce vârstă aţi făcut pipi în pat? Dar văd că sunteţi foarte încordată…

Luă în mâini bustul şi îl ridică.

Dar aceasta se dovedi a fi prea greu pentru puţina lui putere. Esculap se prăbuşi pe podea cu o bufnitură puternică şi se sparse în mai multe bucăţi, care făceau imposibilă recunoaşterea chipului mândru al unui nemuritor. Numai un ochi rămase integru, un ochi senin, deloc alarmat de situaţie.

— Nu vă îngrijoraţi – continuă profesorul. Nu e un mare necaz să rămâi fără obraz, în zilele noastre este normal.

Îngenunche lângă resturile statuii şi începu să le adune, ignorând fumul care intrase în sala de cursuri.

*

Meade nu avu curajul să se mişte cât dură vacarmul masacrului. Apoi, când se stinseră şi ultimele gemete, traversă pajiştea încet, pendulând între spaima pentru ce văzuse şi dorinţa de a-i ajuta pe eventualii supravieţuitori din Universitate. Se întâlni cu vreo câţiva bolnavi care ieşeau de acolo, murdari de sânge, cu ochii fulgerând şi braţele lăsate pe lângă corp. Ca nişte umbre tăcute trecură pe lângă ea fără să o vadă. Pe podeaua holului întâlni câteva forme sângerânde. Neplăcut surprinsă, trecu pe lângă ele fără să se oprească. Ceva mai în faţă, alţi internaţi admirau fascinaţi un foc aprins. Doctoriţa trecu mai departe până ce ajunse în faţa pragului aulei magna, unde cu numai câteva ore înainte începuse ultima experienţă cu Sonda. Nu avu curajul să privească înăuntru: îi fu suficient să zărească un corp măcelărit în spatele uşii şi o băltoacă purpurie care se scurgea până la picioarele ei, pentru a-i fi frică. I se făcu greaţă şi se sprijini de un perete, străduindu-se să respire profund.

Hector ieşi de acolo puţin după aceea, împreună cu ultimii agresori. Observând-o, se opri. Scutul său enorm era mânjit de sânge, iar delfinul auriu desenat pe el părea că saltă peste valurile unei mări roşii.

— De ce? murmură Meade, deşi nu se aştepta la vreun răspuns.

Hector ajunse la scara ce ducea către etajul superior, încercând să oprească sângele care-i ţâşnea din rana de la umăr.

Femeia se apropie de el.

— Lasă-mă pe mine – îi zise, apoi rupse o fâşie din poala rochiei, pentru bandaj. Cine ştie dacă microbii epocii noastre nu vor avea efect asupra ta?

Bărbatul îi puse mâna pe cap şi îi mângâie părul. Era un delicat gest de afecţiune, care întrerupse atmosfera de violenţă care stăpânea peste tot.

— Chiar era necesar să-i ucideţi? continuă Meade. V-au făcut mult rău, dar nu şi-au dat seama… Dar ce tot vorbesc, tu oricum nu poţi înţelege ce spun. Apoi, tot acest măcel nu va folosi la nimic… sau numai dacă…

Tăcu pentru a-şi limpezi gândurile. Termină de îngrijit rana şi, hotărâtă, se ridică în picioare.

— Urmează-mă, trebuie să duci la capăt misiunea ta. În subteran se mai afla o Sondă; în plus, sunt acolo toate proiectele lui Stephan: trebuie să dăm foc la toată clădirea.

Coborâră la magazii. Femeia găsi câteva bidoane cu uleiuri combustibile şi, sub privirile atente ale luptătorului, aruncă lichidul acela peste tot în jurul său, îi dădu foc şi verifică dacă flăcările se întind. Curând clădirea fu înfăşurată într-un fum negru şi dens.

— Să plecăm – spuse ea. Îl luă de mână şi îi conduse afară.

Îşi încetiniră paşii şi continuară să meargă, ignorând vagile figuri care, risipite în grupuri, rătăceau în jurul lor. Acum se aşternuse o linişte ciudată: priviră de departe cum se propaga focul. Clădirea impunătoare şi întunecată a Institutului se trezi la o altă viaţă cuprinsă de flăcări pâlpâitoare, vii care se înălţau spre cer ieşind prin ferestrele mari.

Câteva sirene îndepărtate o treziră la realitate.

— Totul s-a terminat – suspină Meade, golită de orice emoţie.

Ar fi vrut să-i spună atâtea şi atâtea lucruri, despre trecut, despre viitor. Dar ce sens ar fi avut să vorbească unui om care aparţinea unei alte dimensiuni?

— Trebuie să pleci... Ai tăi te aşteaptă – se mărgini ea să şoptească.

Hector îi mângâie pentru ultima dată părul şi se îndepărtă. Un vânt furios le biciui hainele, un vânt fierbinte care se abătu crunt printre flăcări şi răpi nori de scântei care muriră în aer. Meade, instinctiv, îşi apără faţa; când deschise ochii el deja dispăruse... Întâlni, în schimb, privirile înspăimântate ale unui tânăr cu o înfăţişare familiară.

— Ivan! îl strigă ea.

Băiatul tresări.

— Doamnă... eu nu-mi amintesc... ce s-a întâmplat?

— Nimic, dragul meu, nimic. Vino, te duc acasă.

Se apropie de el şi îl luă de braţ plângând.

Un zgomot de paşi iuţi o făcu să se întoarcă; văzu o umbră, un coif metalic care se îndrepta spre incendiu.

— Tu eşti! exclamă ea.

— Doamnă... vă simţiţi bine? o întrebă pompierul, nespus de surprins.

— Oh... da, mulţumesc – răspunse femeia. Sunt supravieţuitori?

— Da, o grămadă de nebuni. Ar fi bine să fiţi atentă. Unii par să fie foarte periculoşi – şi bărbatul se întrerupse pentru a o privi suspicios. Dumneavoastră sunteţi sănătoasă, nu-i aşa? Aţi făcut parte din grupul celor invitaţi la petrecere?

— Sunt doctoriţa Berry – îi explică Meade. Eu nu am fost invitată. Nu înţeleg prea bine ce s-ar fi putut întâmpla. Cineva m-a lovit în cap şi când mi-am revenit am văzut incendiul.

— E o poveste urâtă – răspunse pompierul. Se pare că au murit 10 persoane deosebit de importante. Va fi considerat evenimentul secolului după circăria acea cu războiul troian.

Sfârşit

EDITURA
BRÂNCUŞI

Luigi Menghini

ASEDIUL

7

Asediul este un roman a cărui acţiune se desfăşoară în epoca noastră, într-un oraş normal dintr-un stat normal care evoluează după norme ştiinţifice. Întîmplarea începe într-un Institut Universitar unde se studiau noi metode pentru a vindeca bolile nervoase. Profesorul Stephan Hoodlige pune la punct *Sonda*: un-aparat care are drept scop să penetreze psihicul bolnavilor pentru a atinge amintirile sau traumele psihice care au declanşat boala.

Întrucît se presupune că acţiunea aparatului asupra omului nu prezintă nici-un pericol, studenţii se oferă de bunăvoie să colaboreze la experimente. Primul subiect supus influenţei Maşinii dezvăluie o surprinzătoare şi halucinantă implicare într-unul din episoadele homerice: debarcarea aheilor la Troia...

De la această premisă începe un splendid roman cu o temă ştiinţifico-fantastică puţin cam neobişnuită, inedită pentru cei pasionaţi de asemenea literatură. Este o povestire condusă într-un ritm care nu te lasă nici să respiri: acţiune, invenţii, lovituri de teatru la fiecare pagină, un final impetuos.

ISBN 973-9043-12-7